

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Magdalena Zabielska

przy udziale prokuratora Jarosława Walędziaka

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2017 roku sprawy oskarżonych:

S. T. (1) z art. 258 §3 k.k., z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

W. J. (1) z art. 258 §3 k.k., z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

E. P. z art. 258 §1 k.k., z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

L. N. (1) z art. 258 §1 k.k., z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

P. C. (1) z art. 258 §1 k.k., z 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

M. K. (1) z art. 258 §1 k.k., z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

A. G. (1) z art. 258 §1 k.k., z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., z art. 288 §1 k.k.,

T. J. (1) z art. 258 §1 k.k., z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., z art. 288 §1 k.k.

J. T. (1) z art. 258 §1 k.k., z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

Ł. W. (1) z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

D. O. z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

S. S. (1) z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s.,

T. B. (1) z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s.,

B. Ł. z art. 54 § 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

R. W. z art. 54 § 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s.,

M. W. (1) z art. 54 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych S. T. (1), W. J. (1), E. P., P. C. (1), M. K. (1), A. G. (1), S. T. (2), K. S. (1), K. A. (1), W. B. (1), A. B. (1), T. K. (1), D. S., T. K. (2), A. K. (1), W. L. (1), P. J. (1), J. W. (1), T. M. (2), D. K. (1), S. S. (1), T. B. (1), B. Ł.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 7 marca 2016 r., sygn. akt II K 82/13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

1. w stosunku do oskarżonego S. T. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. II o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości w łącznej wysokości 4.507.199,00 złotych, w tym podatek wielkiej wartości w łącznej wysokości 4.324.146,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

- za podstawę prawną orzeczonej w punkcie III kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.

2. W stosunku do oskarżonego W. J. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. VI o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości w łącznej wysokości 5.465.946,00 złotych, w tym podatek wielkiej wartości w łącznej wysokości 5.291.063,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

- za podstawę prawną orzeczonej w punkcie VII kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

3. w stosunku do oskarżonego E. P.:

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. IX ppkt 1 odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości w łącznej wysokości 651.357,00 złotych, w tym podatek dużej wartości w łącznej wysokości 599.659,00 złotych” i czyn

ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s.,

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. IX ppkt 2 o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną małej wartości w łącznej wysokości 158.035,00 złotych, w tym podatku małej wartości w łącznej wysokości 149.123,00 złotych i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 63 §6 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonych w pkt. X kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje art. 85 k.k., art. 86 §2 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.

4. w stosunku do oskarżonego Ł. N. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. XII odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości w łącznej wysokości 919.973,00 złotych, w tym podatek dużej wartości w łącznej wysokości 846.072,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s.

- za podstawę orzeczonej w pkt. XIV kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.

5. w stosunku do oskarżonego P. C. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. XVI ppkt 1 odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości w łącznej wysokości 651.357,00 złotych, w tym podatek dużej wartości w łącznej wysokości 599.659,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s.,

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. XVI ppkt 2 o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek małej wartości w łącznej wysokości 179.559,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s w zb. z art. 63 §2 i 6 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 63 §6 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 2 k.k.s.

- za podstawę orzeczonych w pkt. XVII kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k., art. 86 §2 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

6. w stosunku do oskarżonego M. K. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. XX ppkt 1 odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 338.375,00 złotych, w tym podatek w łącznej wysokości 315.457,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s w zb. z art. 63 §2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s.,

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. XX ppkt 2 o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek małej wartości w łącznej wysokości 129.614,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 2 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonych w punkcie XXI kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k., art. 86 §2 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

7. w stosunku do oskarżonego A. G. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. XXIV o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości w łącznej wysokości 2.054.595,00 złotych, w tym podatek wielkiej wartości w łącznej wysokości 1.993.218,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. XXVI kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

8. w stosunku do oskarżonego T. J. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. XXIX o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości w łącznej wysokości 1.860.205,00 złotych, w tym podatek wielkiej wartości w łącznej wysokości 1.804.789,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. XXXI kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

9. w stosunku do oskarżonej J. T. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. XXXIII o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczupliła podatek małej wartości w łącznej wysokości 179.559,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. art. 38 §1 pkt 2 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. XXXIV kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

10. w stosunku do oskarżonego J. T. (2):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. XXXVI o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości w łącznej wysokości 1.516.629,00 złotych, w tym podatek wielkiej wartości w łącznej wysokości 1.467.298,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. XXXVII kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

11. w stosunku do oskarżonego K. R. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. XXXIX odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 338.375,00 złotych, w tym podatek w łącznej wysokości 315.457,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. art. 38 §1 pkt 3 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. XL kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

12. w stosunku do oskarżonego S. T. (2):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. XLII odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 288.545,00 złotych, w tym podatek w łącznej wysokości 279.890,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

13. w stosunku do oskarżonego K. S. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. XLIV odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 273.857,00 złotych, w tym podatek w łącznej wysokości 265.709,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. XLV kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

14. w stosunku do oskarżonego R. O. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. XLVII o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek małej wartości w łącznej wysokości 123.133,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 i 6 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 63 §6 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 2 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. XLIX kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

15. w stosunku do oskarżonego K. A. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LII o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości w łącznej wysokości 4.052.779,00 złotych, w tym podatek wielkiej wartości w łącznej wysokości 3.695.475,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. LIII kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

16. w stosunku do oskarżonego W. B. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. LV odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości w łącznej wysokości 1.122.127,00 złotych, w tym podatek dużej wartości w łącznej wysokości 1.088.744,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. LVI kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

17. w stosunku do oskarżonego A. B. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LVII o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości w łącznej wysokości 2.580.707,00 złotych, w tym podatek wielkiej wartości w łącznej wysokości 2.374.904,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

18. w stosunku do oskarżonego T. K. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LVIII o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek akcyzowy w kwocie 5.640,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

19. w stosunku do oskarżonego D. S.:

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LIX o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek akcyzowy w kwocie 5.640,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. ,

20. w stosunku do oskarżonego T. K. (2):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LX o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości w łącznej wysokości 1.649.938 złotych, w tym podatek wielkiej wartości w łącznej wysokości 1.574.229,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. art. 38 §2 pkt 1 k.k.s.,

21. w stosunku do oskarżonych A. K. (1) i W. L. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. LXI odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplili należność publicznoprawną w łącznej wysokości 606.492,00 złotych, w tym podatek w łącznej wysokości 588.488,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar pozbawienia wolności oraz grzywnien przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.

- obniża wysokość jednej stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec W. L. (1) do 50 (pięćdziesięciu) złotych,

- na podstawie art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 pkt 1 k.k. i art. 73 §1 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 2 §2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona tytułem próby na okres lat 5 (pięciu) i oddaje go w tym okresie pod dozór kuratora,

22. w stosunku do oskarżonego P. J. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. LXII odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości w łącznej wysokości 1.138.172,00 złotych, w tym podatek dużej wartości w łącznej wysokości 1.104.309,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §1 pkt 3 k.k.s. i łagodzi orzeczoną wobec niego karę grzywny do 200 (dwieście) stawek dziennych oraz obniża wysokość jednej stawki dziennej do 60 (sześćdziesięciu) złotych,

23. w stosunku do oskarżonego A. D. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. LXIII odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 338.375,00 złotych, w tym podatek w łącznej wysokości 315.457,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

24. w stosunku do oskarżonego T. M. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. LXIV odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 366.552,00 złotych, w tym podatek w łącznej wysokości 359.307,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

25. w stosunku do oskarżonego J. W. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. LXV ppkt 1 odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 329.264,00 złotych, w tym podatek w łącznej wysokości 299.370,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LXV ppkt 2. o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek małej wartości w łącznej wysokości 129.646,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

- za podstawę orzeczonej w pkt. LXVI kary łącznej grzywny przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. art. 85 k.k. i art. 86 §2 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 39 §1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.

26. w stosunku do oskarżonego T. M. (2):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. LXVII odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek w łącznej wysokości 400.823,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

27. uchyla wyrok w stosunku do oskarżonego D. K. (1) i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania,

28. w stosunku do oskarżonego Ł. W. (1):

- eliminuje z opisu czynu przypisanego w pkt. LXX odnoszące się do podatku VAT określenie „małej wartości” i uzupełnia opis tego czynu o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek w łącznej wysokości 300.617,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

29. w stosunku do oskarżonego D. O.:

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt LXXI o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną małej wartości w łącznej wysokości 151.859,00 złotych, w tym podatek małej wartości w łącznej wysokości 131.197,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

30. w stosunku do oskarżonych S. S. (1) i T. B. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LXXII o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplili należność publicznoprawną w łącznej wysokości 288.545,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 65 §3 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kar grzywnien przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

31. w stosunku do oskarżonego B. Ł.:

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LXXIII o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek małej wartości w łącznej wysokości 181.495,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

32. w stosunku do oskarżonego R. W.:

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LXXIV o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek małej wartości w łącznej wysokości 100.206,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

33. w stosunku do oskarżonego M. W. (1):

- uzupełnia opis czynu przypisanego w pkt. LXXV o stwierdzenie: „i w konsekwencji uszczuplił podatek małej wartości w łącznej wysokości 69.393,00 złotych” i czyn ten kwalifikuje z art. 54 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art.

7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

34. za podstawę prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu kar pozbawienia wolności z punktu LXXVII przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 41a §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s.

35. za podstawę prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu kar pozbawienia wolności z punktu LXXVIII wobec oskarżonych A. B. (1), T. K. (2), W. L. (1), P. J. (1), T. M. (1) i J. W. (1) przyjmuje art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 2 §2 k.k.s.,

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: K. S. (2), N. M., Ł. W. (2), K. B. (1), B. L., S. G. (1), A. D. (2), M. C., P. M., A. P. (1) po 738,00 złotych, w tym po 138,00 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję od oskarżonych:

- S. T. (1) 28.400,00 złotych,

- W. J. (1) 28.400,00 złotych,

- E. P. 3.900 złotych

- Ł. N. (1) 8.300 złotych

- P. C. (1) 3.900 złotych,

- M. K. (1) 2.700 złotych,

- A. G. (1) 3.300 złotych,

- S. T. (2) 1.000 złotych,

- K. S. (1) 1.580 złotych,

- K. A. (1) 6.300 złotych,

- A. B. (1) 6.300 złotych,

- T. K. (1) 1.200 złotych,

- D. S. 1.200 złotych,

- T. K. (2) 8.300 złotych,

- J. W. (1) 4.180 złotych,

- T. M. (2) 2.400 złotych,

- Ł. W. (1) 1.600 złotych,

- S. S. (1) 3.000 złotych,

- T. B. (1) 2.400 złotych,

- B. Ł. 2.000 złotych

oraz obciąża tych oskarżonych kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących;

V. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem jednej opłaty za obie instancje:

- W. L. (1) 2.680 złotych,

- P. J. (1) 2.700 złotych

oraz obciąża ich kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących;

VI. Zwalnia oskarżonych T. J. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. R. (1), R. O. (1), W. B. (1), A. K. (1), A. D. (1), T. M. (1), D. O., R. W., M. W. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

S. T. (1) został oskarżony o to, że:

I. W okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2008 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...), przy czym od nieustalonego dnia kwietnia 2010 r. wspólnie z W. J. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził m. in. M. G. (1), E. P., Ł. N. (1), P. C. (1), M. K. (1), A. G. (1), T. J. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. A. (1), K. R. (1), S. T. (2), K. S. (1), R. O. (1), K. K. (1), K. A. (1), W. B. (1) oraz inna ustalona osoba, mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. W okresie od nieustalonego dnia w kwietniu 2008 r. do 18 sierpnia 2010 r., w S., S., W., P. oraz innych miejscowościach powiatu (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia, przechowywania i sprzedaży wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1.964.061 paczek, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium RP, przechowywał, pomagał w zbyciu oraz zbywał, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, o łącznej wartości celnej 1.825.365 zł co stanowi wielką wartość, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 9.577.269,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 2.245.916 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 7.331.933 zł, a także należność celną w wysokości 1.051.409 zł, a w szczególności:

- w nieustalonych dniach w miesiącu kwietniu 2008 r. wspólnie z Ł. N. (1) i M. G. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 40.000 paczek papierosów marki (...);

- w okresie od nieustalonego dnia w miesiącu maju 2008 r. do nieustalonego dnia w miesiącu sierpnia 2008 r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- nieustalonego dnia w miesiącu sierpniu 2008r. wspólnie z M. G. (1), Ł. N. (1), P. C. (1), E. P. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 100.000 paczek papierosów marki (...);

- w okresie od nieustalonego dnia w miesiącu sierpniu 2008 r. do nieustalonego dnia przed 18 lutego 2009 r. wspólnie z M. G. (1), E. P., Ł. N. (1), P. C. (1), M. K. (1), sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu co najmniej 1.440.000 paczek papierosów różnych marek;

- w dniu 18.02.2009 r. wspólnie z M. G. (1), M. K. (1), K. R. (1), A. D. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 46.600 paczek papierosów marki (...);
- w czerwcu 2009 r. wspólnie z M. G. (1), R. W., Ł. W. (1), T. M. (2), M. P. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 40.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w lutym 2010 r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;
- w kwietniu 2010 r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu co najmniej 60.000 papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 11.05.2010 r. przechowywał na terytorium kraju 3.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 14.05.2010 r. zbył W. L. (1) i A. K. (1) 17.300 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 15.05.2010 r. wspólnie z P. C. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 17.300 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 17.05.2010 r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 31.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 20.05.2010 r. wspólnie z W. J. (1), M. G. (1), S. T. (2), M. K. (1), K. R. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 22.05.2010 r. zbył 10.291 paczek papierosów K. S. (3);
- w dniu 22.05.2010 r. zbył 10.250 paczek papierosów W. L. (1) oraz A. L.;
- w dniu 23.05.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), J. T. (1), P. C. (1) oraz inną osobą sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 25.05.2010 r. wspólnie z S. T. (2), T. B. (1) oraz S. S. (1) przewoził 21.591 paczek papierosów marki (...) oraz (...);
- w dniu 23.06.2010 r. wspólnie z W. J. (1) i K. S. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu co najmniej 5.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 1.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), J. T. (2), K. S. (1), P. C. (1) oraz inną osobą sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 3.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 20.07.2010 r. przechowywał na terytorium kraju 26.950 paczek papierosów różnych marek;
- w dniu 21.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), M. G. (1), A. G. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 30.890 paczek papierosów w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) oraz 8.890 paczek papierosów marki (...), 10.000 paczek marki (...) i 2.000 paczek nieustalonej marki;
- w dniu 2.08.2010 r. przechowywał na terytorium kraju 19.500 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 18.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), M. G. (1), J. T. (1), P. C. (1), A. G. (1), T. J. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 13.850 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

W. J. (1) został oskarżony o to, że:

I. W okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2010 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) kierował wspólnie z S. T. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził m. in. M. G. (1), E. P., P. C. (1), M. K. (1), A. G. (1), T. J. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. A. (1), K. R. (1), S. T. (2), K. S. (1), R. O. (1), K. K. (1), K. A. (1), W. B. (1) oraz inna ustalona osoba, mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.,

II. W okresie od nieustalonego dnia września 2009 r. do 20 grudnia 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach powiatu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a od nieustalonego dnia miesiąca kwietnia 2010 r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt III, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia, przechowywania i sprzedaży wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 622.480 paczek, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski, a następnie przechowywał, pomagał w zbyciu oraz zbywał, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, o łącznej wartości celnej 408.902 zł, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 7.973.599,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 1.554.075,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 6.419.524,00 zł, a także należność celną w wysokości 235.528,00 zł co stanowi małą wartość, a w szczególności:

- w nieustalonym dniu we wrześniu 2009 r. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- od nieustalonego dnia października 2009 r. do nieustalonego dnia listopada 2009 r. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 32.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- od nieustalonego dnia w marcu do nieustalonego dnia w kwietniu 2010 r. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu co najmniej 20.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 6.05.2010 r. wspólnie z T. M. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 17.900 paczek papierosów różnych marek;

- w dniu 20.05.2010 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), S. T. (2), M. K. (1), K. R. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 23.05.2010 r. wspólnie z S. T. (1), S. T. (2), J. T. (1), P. C. (1) oraz inną osobą sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 23.06.2010 r. wspólnie z S. T. (1) i K. S. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu co najmniej 5.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 01.07.2010 r. wspólnie z S. T. (1), J. T. (2), K. S. (1), P. C. (1), oraz inną osobą sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 03.07.2010 r. wspólnie z S. T. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 19.07.2010 r. przechowywał na terytorium kraju 37.550 paczek papierosów różnych marek;
- w dniu 20.07.2010 r. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 10.000 paczek papierosów różnych marek;
- w dniu 21.07.2010 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), A. G. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 30.890 paczek papierosów w tym 10 000 paczek papierosów marki (...) oraz 8 890 paczek papierosów marki (...), 10.000 paczek marki (...) i 2.000 paczek nieustalonej marki;
- w dniu 22.07.2010 r. wspólnie z J. T. (2) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 15.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 22.07.2010 r. wspólnie z A. G. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 10.000 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 23.07.2010 r. wspólnie z A. G. (1), T. J. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 9.500 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 24.07.2010 r. wspólnie z A. G. (1), T. J. (1), R. O. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 9.500 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 26.07.2010 r. wspólnie z T. J. (1), A. G. (1), M. G. (1), oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 15.500 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 26.07.2010 r. wspólnie z M. G. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 20.490 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 27.07.2010 r. wspólnie z inną osobą sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 20.800 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 30.07.2010 r. wspólnie z D. K. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 15.000 paczek papierosów różnych marek;
- w dniu 03.08.2010 r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 20.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 04.08.2010 r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 10.000 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 04.08.2010 r. wspólnie z M. G. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 15.000 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 04.08.2010 r. wspólnie z M. G. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 21.000 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 06.08.2010 r. wspólnie z M. G. (1), K. S. (1) oraz inną osobą sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 20.500 paczek papierosów różnych marek, w tym 20.000 paczek papierosów marki (...) i 500 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 09.08.2010 r. wspólnie z A. G. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 25.000 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 10.08.2010 r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 18.500 paczek papierosów różnych marek, w tym: 11.000 paczek papierosów marki (...) oraz 7.500 paczek papierosów nieustalonej marki;
 - w okresie pomiędzy 11-17.08.2010r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 39.000 paczek papierosów nieustalonej marki oraz 30.000 paczek papierosów marki (...);
 - w dniu 18.08.2010r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), P. C. (1), T. J. (1), J. T. (1), A. G. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 13.850 paczek papierosów marki (...);
 - w okresie od 19.08.2010r. do 12.10.2010 r. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 15.000 paczek papierosów marki (...);
 - w dniu 13.10.2010 r. wspólnie z T. J. (1) i innymi osobami po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 15.000 paczek papierosów, w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) i 5.000 paczek papierosów marki (...);
 - w dniu 15.10.2010 r. wspólnie z T. J. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;
 - w dniu 19.10.2010 r. wspólnie z T. J. (1), A. G. (1), R. O. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 20.000 paczek papierosów marki (...);
 - w okresie pomiędzy 30.10.2010 r. - 2.11.2010 r. wspólnie z T. J. (1), A. G. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu co najmniej 17.500 paczek papierosów różnych marek;
 - w dniu 04.11.2010 r. wspólnie z T. J. (1), A. G. (2) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 30.000 paczek papierosów marki (...), z których 8.000 paczek zbył w dniu 5.11.2010r. D. K. (1);
 - w dniu 06.11.2010 r. wspólnie z T. J. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów marki (...),
- tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

E. P. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2008 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2008 r. do 20.12.2010 r., w S., S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1.551.300 paczek o łącznej wartości celnej 1.541.866,00 zł, co stanowi wielką wartość, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium RP, a następnie przechowywał, pomagał w zbyciu oraz zbywał, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co

uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 4.875.964,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 1.317.465,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 3.558.499,00 zł, a także należność celną w wysokości 888.115,00 zł, a w szczególności:

- nieustalonego dnia w miesiącu sierpniu 2008r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), Ł. N. (1), P. C. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 100.000 paczek papierosów marki (...);

- w okresie od nieustalonego dnia w miesiącu sierpniu 2008 r. do nieustalonego dnia przed 18 lutego 2009 r. wspólnie z innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 1.440.000 paczek papierosów różnych marek;

- w dniu 21.04.2010 r. dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia i sprowadził na terytorium kraju 11.300 paczek papierosów marki (...);

- w okresie od nieustalonego dnia w kwietniu 2010 r. do nieustalonego dnia w lipcu 2010 r. nie mniej niż 2 krotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia, a następnie sprowadził na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Ł. N. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od kwietnia do listopada 2008 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k..

II. w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2008 r. do nieustalonego dnia listopada 2008 r. w S., S. oraz innych miejscowościach powiatu (...), działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), M. G. (1), E. P., czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1.215.000 paczek o wartości celnej 1.120.422,00 zł co stanowi dużą wartość, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium RP bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 3.700.226,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 985.674,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 2.714.552,00 zł, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

III. w okresie od nieustalonego dnia kwietnia do nieustalonego dnia listopada 2008 r. w S., działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), M. G. (1) i innymi ustalonymi osobami, będąc funkcjonariuszem Policji w Wydziale Prewencji i Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w S., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że przekazał uzyskane na potrzeby służby informacje co do lokalizacji patroli Policji, które to informacje miały wpływ na trasę i czas przewożenia przemyconych papierosów przez S. T. (1) i M. G. (1), czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k.

P. C. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2008 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych,

związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2008 r. do 20 grudnia 2010 r. w S., S., W. oraz innym miejscowościach powiatu (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 743.351 paczek, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium kraju, pomagał w zbyciu, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, o łącznej wartości celnej 710.165,00 zł, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 3.105.608,00 zł, w tym w postaci podatku VAT dużej wartości w kwocie 761.854,00 zł oraz podatku akcyzowego wielkiej wartości w kwocie 2.343.754,00 zł, a także należność celną w wysokości 409.055,00 zł, a mianowicie:

- nieustalonego dnia w miesiącu sierpniu 2008 r. wspólnie z M. G. (1), Ł. N. (1), S. T. (1) oraz E. P. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 100.000 paczek papierosów marki (...);

- w okresie od nieustalonego dnia w miesiącu sierpniu 2008 r. do nieustalonego dnia przed 18 lutego 2009 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), E. P., Ł. N. (1), M. K. (1), sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu co najmniej 560.000 paczek papierosów różnych marek;

- w dniu 15.05.2010 r. wspólnie z S. T. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 17.300 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniach 18 - 19 maja 2010 r. wspólnie z M. G. (1) pomógł S. T. (1) w zbyciu w S. i W. łącznie 21.660 paczek papierosów nieustalonej marki w ten sposób, że po ich załadowaniu w miejscu przechowywania wziął udział w ich przewiezieniu do odbiorców;

- w dniu 22 maja 2010 r. wspólnie z M. G. (1) pomógł S. T. (1) w zbyciu w W. łącznie 20.541 paczek papierosów w tym 10.291 paczek papierosów marki (...) i 10.250 paczek papierosów nieustalonej marki, w ten sposób, że po ich załadowaniu w miejscu przechowywania wziął udział w ich przewiezieniu do odbiorców;

- w dniu 23.05.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (2), J. T. (1), S. T. (1) oraz inną osobą sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu co najmniej 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 1.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), J. T. (2), K. S. (1), S. T. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu nieustalonej ilości papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 18.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), M. G. (1), J. T. (1), S. T. (1), A. G. (1), T. J. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 13.850 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

M. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2008 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia w lipca 2008 r. do 20 maja 2010 r. w G., Z., S., S. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), M. G. (1), A. D. (1), E. P., P. C. (1), K. R. (1) oraz innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 633.100 paczek, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, a także pomagał w zbyciu takich wyrobów, o łącznej wartości celnej 615.712 zł, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 2.372.901,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 602.883 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 1.770.018,00 zł, a także należność celną w wysokości 354.650,00 zł, a mianowicie:

- w okresie od nieustalonego dnia w miesiącu sierpniu 2008 r. do nieustalonego dnia przed 18 lutego 2009 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), E. P., Ł. N. (1), P. C. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu co najmniej 560.000 paczek papierosów różnych marek,

- w dniu 18.02.2009 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), K. R. (1), A. D. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 46.600 paczek papierosów marki (...),

- w kwietniu 2010 r. wspólnie z J. T. (2), M. G. (1), T. M. (1) udzielił pomocy S. T. (1) w zbyciu K. S. (3) sprowadzonych na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu co najmniej 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki bez polskich znaków skarbowych akcyzy w ten sposób, że przewoził je celem dostarczenia nabywcy,

- w dniu 20.05.2010 r. wspólnie z S. T. (1), W. J. (1), M. G. (2), S. T. (2), K. R. (1) oraz innymi osobami dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia i sprowadził na terytorium kraju 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki,

tj. o czyn art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

A. G. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 21 lipca 2010 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od 21 lipca 2010 r. do 20 grudnia 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 179.240 paczek o łącznej wartości celnej 128.936,00 zł, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, a następnie pomagał w ich zbyciu, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 2.325.023,00 zł, w tym podatku VAT w kwocie 455.910,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 1.869.113,00 zł, a także należność celną w wysokości 74.266,00 zł co stanowi małą wartość, a mianowicie:

- w dniu 21.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) oraz inną ustaloną osobą po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 12.000 paczek papierosów, w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) i 2.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 21.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), M. G. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 18.890 paczek papierosów różnych marek;

- w dniu 22.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1) oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 10.000 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 23.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) i inną osobą po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju, a następnie zbył 9.500 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 24.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), T. J. (1), R. O. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 9.500 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 26.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), M. G. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 15.500 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 09.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1) i innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 25.000 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 17.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) i inną osobą po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 17.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) i inną osobą po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 20.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 18.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), T. J. (1), J. T. (1), M. G. (1), P. C. (1) i innymi osobami, po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 13.850 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 13.10.2010 r. wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) i innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 15.000 paczek papierosów, w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) i 5.000 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 15.10.2010 r. wspólnie z T. J. (1), W. J. (1) i inną osobą po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 04.11.2010 r. wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 30.000 paczek papierosów marki (...), z których 8.000 paczek zbył w dniu 5.11.2010r. D. K. (1);

- w dniu 6.11.2010 r. wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

III. W dniu 23.08.2010 r. w S. dokonał zniszczenia samochodu osobowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ten sposób, że w celu spalenia pojazdu udał się wspólnie z R. O. (1) i T. J. (1) na ul. (...), gdzie T. J. (1) oblał karoserię zaparkowanego tam pojazdu substancją łatwopalną, a następnie podpalił, czym spowodował straty w kwocie około 7.800 zł na szkodę K. R. (2), tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

T. J. (1) został oskarżony o to, że:

I. **w** okresie od 21 lipca 2010 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. **w** okresie od 21 lipca 2010 r. do 20 grudnia 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S., przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 164.240 paczek o łącznej wartości celnej 118.586,00 zł, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium kraju bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, a następnie pomagał w ich zbyciu, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 2.130.602 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 417.909,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 1.712.693,00 zł, a także należność celną w wysokości 68.305,00 zł, a mianowicie:

- w dniu 21.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) oraz inną ustaloną osobą po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 12.000 paczek papierosów, w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) i 2.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 21.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), M. G. (1), A. G. (1) oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 18.890 paczek papierosów różnych marek;

- w dniu 23.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) i inną ustaloną osobą po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 9.500 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 24.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) i innymi osobami po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 9.500 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 26.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), M. G. (1), A. G. (1), oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 15.500 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 17.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) i inną osobą po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju nieustalona ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 17.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) i inną osobą po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 20.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 18.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), A. G. (1), J. T. (1), M. G. (1), P. C. (1) i innymi osobami, po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 13.850 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 13.10.2010 r. wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) i innymi osobami po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 15.000 paczek papierosów, w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) i 5.000 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 15.10.2010 r. wspólnie z A. G. (1), W. J. (1) i inną osobą po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 19.10.2010 r. wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) i innymi osobami po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju co najmniej 20.000 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 04.11.2010 r. w ramach grupy przestępczej, wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 30 000 paczek papierosów marki (...), z których 8.000 paczek zbył w dniu 5.11.2010r. D. K. (1);

- 6.11.2010 r. w ramach grupy przestępczej, wspólnie z W. J. (1) oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów marki (...),

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

III. w dniu 23.08.2010 r. w S. dokonał zniszczenia samochodu osobowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...)w ten sposób, że w celu spalenia pojazdu udał się wspólnie z R. O. (1) i A. G. (1) na ul. (...), gdzie oblał karoserię zaparkowanego tam pojazdu substancją łatwopalną, a następnie podpalił, czym spowodował straty w kwocie około 7.800 zł na szkodę K. R. (2), tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.,

J. T. (1) została oskarżona o to, że:

I. w okresie od dnia 17 maja 2010 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od 23 maja 2010 r. do 18 października 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawniła właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 23.850 paczek, które sprowadziła z terytorium Republiki Litwy na terytorium kraju bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, a następnie pomagała w zbyciu oraz zbywała, o łącznej wartości celnej 21.716,00zł, przez co uchylili się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraziła na uszczuplenie i w konsekwencji uszczupliła należność publicznoprawną w łącznej wysokości 310.951,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 62.245,00 zł oraz podatku akcyzowego małej wartości tj. w kwocie 248.706,00 zł, a także cło w wysokości 12.508,00 zł, co stanowi małą wartość, a mianowicie:

- w dniu 23.05.2010 r. wspólnie z S. T. (1), W. J. (1), S. T. (2), P. C. (1) oraz inną osobą po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadziła na terytorium kraju 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 18.08.2010 r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), A. G. (1), T. J. (1), M. G. (1), P. C. (1) i innymi osobami, po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadziła na terytorium kraju 13.850 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s.. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art.86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

J. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od kwietnia 2010 r. do 6 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od kwietnia 2010 r. do 6 grudnia 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatów (...), działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt I, a także poza grupą, wspólnie i w porozumieniu z

innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 128.000 paczek, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, a także przechowywał, przewoził i pomagał w zbyciu, o łącznej wartości celnej 95.995,00 zł przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości tj. w łącznej wysokości 1.661.717,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 326.936,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 1.334.781,00 zł, a nadto należność celną małej wartości w wysokości 55.293,00 zł, a mianowicie:

- w kwietniu 2010 r. wspólnie z M. G. (2), M. K. (1), T. M. (1) udzielił pomocy S. T. (1) w zbyciu K. S. (3) sprowadzonych na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu co najmniej 60.000 paczek papierosów nieustalonej marki bez polskich znaków skarbowych akcyzy w ten sposób, że przewoził je celem dostarczenia nabywcy;

- w dniu 21.04.2010 r. przewoził 11.300 paczek papierosów (...) uprzednio sprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego i bez ich oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy;

- w dniu 1.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), P. C. (1) oraz inną osobą sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 22.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 15.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 12.10.2010 r. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów;

- w 19.10.2010 r. sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów;

- w dniu 20.10.2010 r. nabył od W. J. (1) 13.000 paczek papierosów marki (...) nie oznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy, które zostały sprowadzone na terytorium kraju bez ich zgłoszenia i przedstawienia organowi celnemu;

- w dniach 5-6 grudnia 2010r. przechowywał 28.700 paczek papierosów różnych marek uprzednio wprowadzonych na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego i bez ich oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy;

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

K. R. (2) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 r. do 20 maja 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 r. do 20 maja 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu

Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 103.100 paczek, które zostały sprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, a które następnie sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, o łącznej wartości celnej 93.755,00 zł, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 647.330,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 143.376,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 503.954,00 zł, a także należność celną w wysokości 54.003 zł, co stanowi małą wartość, a mianowicie:

- nieustalonego dnia stycznia 2009 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), A. D. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 40.000 paczek papierosów marki J. L. (1);

- w dniu 18.02.2009 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), P. C. (1), M. K. (1) oraz A. D. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 46.600 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 20.05.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), M. G. (1), S. T. (2) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki;

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

S. T. (2) został oskarżony o to, że:

I. w maju 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk.

II. w okresie od 14 maja 2010 r. do 25 maja 2010 r. w S., S., W., K., P. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...) i (...), działając w ramach grupy przestępczej opisanej w pkt. I, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 82.700 paczek o łącznej wartości celnej 57.057,00 zł, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium kraju bez ich oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, udzielił pomocy do ich ukrycia oraz zbycia m.in. przewożąc je do odbiorców na terenie kraju, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości w łącznej kwocie 1.071.787,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 209.489,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 862.298,00 zł, a także należność celną w małej wartości w kwocie 32.865,00 zł, a mianowicie:

- w dniu 14.05.2010 r. pomógł S. T. (1) w zbyciu 17.300 paczek papierosów w ten sposób, że przewiózł papierosy do W. gdzie S. T. (1) sprzedał je W. L. (1) i A. K. (1);

- w dniu 15.05.2010 r. pomógł S. T. (1) i innej osobie w zbyciu 17.300 paczek papierosów nieustalonej marki, w ten sposób, że przewiózł je wspólnie z S. T. (1) i M. G. (1) do W., gdzie zostały sprzedane A. K. (1) i W. L. (1);

- w dniu 20.05.2010 r. wspólnie z S. T. (1), W. J. (1), M. G. (1), M. K. (1), K. R. (2) oraz innymi osobami po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 23.05.2010r. wspólnie z S. T. (1), W. J. (1), P. C. (1), J. T. (1) oraz inną osobą po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu sprowadził na terytorium kraju 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 25.05.2010r. w P. wspólnie z S. T. (1), T. B. (1) oraz S. S. (2) przewoził 21.591 paczek papierosów marki (...) oraz (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

K. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 23 czerwca 2010 r. do 6 sierpnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od 23 czerwca 2010 r. do 6 sierpnia 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach powiatu (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 25.500 paczek, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, o łącznej wartości celnej 17.353,00 zł, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 330.516,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 64.602,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 265.914,00 zł, a także należność celną w wysokości 10.135,00 zł co stanowi małą wartość, mianowicie:

- w dniu 23.06.2010 r. wspólnie z W. J. (1) i S. T. (1) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu co najmniej 5.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 1.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), J. T. (2), P. C. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 6.08.2010 r. wspólnie z W. J. (1), S. T. (1), M. G. (2) sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 20.500 paczek papierosów, w tym 20.000 paczek papierosów marki (...) i 500 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

R. O. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2010 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2010 r. do 19 października 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), T. J. (1) A. G. (1) oraz innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 29.500 paczek o łącznej wartości celnej 20.355,00 zł, które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium

Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy oraz pomagał w ich zbyciu, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 382.361,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 74.735,00 zł i podatku akcyzowego w kwocie 307.626,00 zł oraz cła w wysokości 11.725,00 zł co stanowi małą wartość, a mianowicie:

- od nieustalonego dnia czerwca 2010 r. do nieustalonego dnia przed 24 lipca 2010 r. nie mniej niż 8 razy dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia i sprowadził na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 24.07.2010 r. wspólnie z W. J. (1), A. G. (1), T. J. (1) i innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 9.500 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 19.10.2010 r. w ramach grupy przestępczej, wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) i innymi osobami po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu sprowadziła na terytorium kraju co najmniej 20.000 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

III. w dniu 23.08.2010 r. w S. dokonał zniszczenia samochodu osobowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), w ten sposób, że w celu spalenia pojazdu udał się wspólnie z A. G. (1) i T. J. (1) na ul. (...), gdzie T. J. (1) oblał karoserię zaparkowanego tam pojazdu substancją łatwopalną, a następnie podpalił, czym spowodował straty w kwocie około 7.800 zł na szkodę K. R. (2), tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

K. A. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2008 r. do 20 grudnia 2010 r. w K. woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2008 r. do 05 sierpnia 2010 r. w K. na terenie powiatu (...), woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, wiedząc, iż S. T. (1), W. J. (1), a także M. G. (1) będąc podatnikami podatku VAT z tytułu nabycia, posiadania i sprzedaży wyrobów akcyzowych oraz z tytułu odpłatnej dostawy towarów na terytorium kraju w postaci papierosów różnych marek, uchylił się od opodatkowania w tym zakresie, w ramach ustalonego podziału ról przyjął od wymienionych na przechowanie wyroby akcyzowe znajdujące się poza procedurą zawieszenia akcyzy w łącznej ilości nie mniejszej niż 2.140.000 paczek o wartości celnej 1.940.394,00 zł co stanowi wielką wartość, które zostały sprowadzone z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy oraz dopełnienia obowiązku celnego tj. przedstawiania organowi celnemu, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił podatek w łącznej kwocie 12.503.595,00 zł, tj. wielkiej wartości, w tym z tytułu podatku akcyzowego w kwocie 9.697.395,00 zł oraz z tytułu podatku VAT w kwocie 2.806.200,00 zł, a także należność celną dużej wartości w wysokości 1.176.667,00 zł, a mianowicie:

- w okresie od nieustalonego dnia w miesiącu lipcu 2008 r. do nieustalonego dnia miesiąca sierpnia 2008 r. przechowywał nieustaloną ilość paczek papierosów nieustalonej marki;

- nieustalonego dnia w miesiącu sierpniu 2008 r. przechowywał 100.000 paczek papierosów marki (...);

- od nieustalonego dnia sierpnia 2008 r. do 18 lutego 2009 r. przechowywał 1.440.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w okresie od nieustalonego dnia w marcu 2010 r. do 5 sierpnia 2010 r. przechowywał co najmniej 600.000 paczek papierosów różnych marek,

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

W. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. G. woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt I mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, związanych z przemytem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczuplaniem należności podatkowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. w G. na terenie powiatu (...), woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, uchylał się od opodatkowania z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych oraz z tytułu odpłatnej dostawy towarów na terytorium kraju w postaci papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy, wiedząc, iż S. T. (1) i W. J. (1) są podatnikami podatku akcyzowego i podatku VAT z tego tytułu, w ramach ustalonego podziału ról, przyjął od nich na przechowanie wyroby akcyzowe znajdujące się poza procedurą zawieszenia akcyzy w łącznej ilości nie mniejszej niż 87.890 paczek o łącznej wartości celnej 71.408 zł, które nie były oznaczone polskimi znakami akcyzy, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił podatek w łącznej kwocie 1.120.107,00 zł tj. dużej wartości, w tym z tytułu podatku akcyzowego w kwocie 916.514,00 zł oraz z tytułu podatku VAT w kwocie 226.393,00 zł, a mianowicie:

- w dniu 4.08.2010 r. przechowywał 10.000 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 6.08.2010 r. przechowywał 20.500 paczek papierosów w tym 20.000 paczek papierosów marki (...) i 500 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 16.08.2010 r. przechowywał 20.000 paczek papierosów marki (...);

- w dniu 17.08.2010 r. przechowywał 12.000 paczek papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 18.08.2010 r. przechowywał 25.390 paczek papierosów w tym 22.690 paczek papierosów marki (...), 2.000 paczek papierosów marki (...) oraz 700 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

A. B. (1) został oskarżony o to, że: w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2008 r. do nieustalonego dnia lutego 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z nabycia wspólnie z nieustalonymi osobami od S. T. (1) i M. G. (1) wyrobów akcyzowych, w postaci papierosów różnych marek w ilości co najmniej 560.000 paczek o wartości celnej 559.364,00 zł, a więc w ilości wskazującej na przeznaczenie handlowe, które zostały sprowadzone z terytorium Republiki Litwy bez polskich znaków skarbowych akcyzy, a które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną wielkiej wartości, tj. w łącznej wysokości 1.720.348,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 469.196,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 1.251.152,00 zł, a także należność celną w wysokości 322.194,00 zł, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

T. K. (1) został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego dnia lipca 2008 r. do listopada 2008 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego przedmiotu opodatkowania wynikającego z nabycia od M. G. (1), Ł. N. (1), S. T. (1) oraz W. J. (1) wyrobów akcyzowych, w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 259.000, która to ilość wskazuje na przeznaczenie do działalności handlowej, a które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, a następnie sprowadzone zostały z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, o łącznej wartości celnej 237.699 zł, przez co uchylili się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości, tj. w łącznej wysokości 788.375,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 209.719,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 578.656,00 zł, a także należność celną w wysokości 136.915,00 zł co stanowi małą wartość, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

D. S. został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego dnia lipca 2008 r. do 31 sierpnia 2008 r., w O., O., C., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w O. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów marki (...) w ilości nie mniejszej niż 240.000, a więc w ilości wskazującej na ich przeznaczenie handlowe, paczek o łącznej wartości celnej 215.032,00 zł, które nabył na terytorium kraju, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, a które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, przez co uchylili się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości, w łącznej wysokości 728.460,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 192.252,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 536 208,00 zł, a nadto należność celną w kwocie 123.858,00 zł co stanowi małą wartość, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 w zw. z § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

T. K. (2) został oskarżony o to, że w okresie od 21.07.2010 r. do 18.08.2010 r. w G. i innych miejscowościach na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), S. T. (1), W. B. (1) i innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, uchylał się od opodatkowania w zakresie podatku akcyzowego oraz podatku VAT w ten sposób, że nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania z tytułu nabycia, posiadania i sprzedaży wyrobów akcyzowych znajdujących się poza procedurą zawieszenia akcyzy oraz z tytułu odpłatnej dostawy towarów na terytorium kraju w postaci papierosów różnych marek, które nabył od W. J. (1) w łącznej ilości 143.930 paczek, a które nie były oznaczone polskimi znakami akcyzy, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił podatek wielkiej wartości, w łącznej kwocie 1.602.557 zł., w tym z tytułu podatku akcyzowego w kwocie 1.287.857 zł oraz z tytułu podatku VAT w kwocie 314.700 zł i tak w dniu:

- w dniu 21.07.2010 r. nabył od W. J. (1) 10.000 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 22.07.2010 r. nabył od W. J. (1) 12.060 paczek papierosów różnych marek;
- w dniu 04.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 13.500 paczek papierosów;
- w dniu 05.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 8.460 paczek papierosów (...);
- w dniu 07.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 12.430 paczek papierosów w tym 11.930 marki (...) i 500 marki (...);
- w dniu 09.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 11.200 paczek papierosów;

- w dniu 11.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 11.000 paczek papierosów;
- w dniu 12.08.2010 r. nabył od W. J. (1) nieustaloną ilość paczek papierosów;
- w dniu 14.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 7.000 paczek papierosów;
- w dniu 16.08.2010r. nabył od W. J. (1) 12.000 paczek papierosów (...);
- w dniu 17.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 12.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 18.08.2010 r. w G. nabył od W. J. (1) 13.850 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w z w. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

A. K. (1) oraz W. L. (1) zostali oskarżeni o to, że w okresie od 14 maja 2010 r. do 2 sierpnia 2010 r. w W., okolicach S., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnili właściwemu organowi, tj. właściwym miejscowo Naczelnikom Urzędu Skarbowego oraz Urzędu Celnego przedmiotu opodatkowania wynikającego z prowadzonej działalności gospodarczej polegającej na obrocie wyrobami akcyzowymi w postaci produktów tytoniowych w ramach której nabył papierosy różnych marek w ilości nie mniejszej niż 100.310 paczek o wartości celnej 69.215,00 zł, które zostały sprowadzone z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy oraz dopełnienia obowiązku celnego, tj. przedstawiania organowi celnemu, przez co uchylili się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym narazili na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplili należność publicznoprawną dużej wartości, tj. w łącznej wysokości 1.300.158,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 254.126,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 1.046.032,00 zł, także należność celną w kwocie 39.869,00 zł co stanowi małą wartość a mianowicie:

- w dniu 14.05.2010r. nabyli od S. T. (1) 17.300 paczek papierosów nieustalonej marki, których ilość wskazuje na ich handlowe przeznaczenie;
- w dniu 15.05.2010 r. nabyli od S. T. (1) 17.300 paczek papierosów nieustalonej marki, których ilość wskazuje na ich handlowe przeznaczenie;
- w dniu 19.05.2010 r. nabyli od S. T. (1) 10.060 paczek papierosów nieustalonej marki, których ilość wskazuje na ich handlowe przeznaczenie;
- w dniu 22.05.2010 r. nabyli od S. T. (1) 10.250 paczek papierosów nieustalonej marki, których ilość wskazuje na ich handlowe przeznaczenie;
- w dniu 02.07.2010 r. nabyli od S. T. (1) nieustaloną ilość paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 05.07.2010r. nabyli od S. T. (1) nieustaloną ilość paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 20.07.2010r. nabyli od S. T. (1) 15.400 paczek papierosów w tym 11.400 paczek papierosów marki (...) i 4.000 paczek papierosów marki (...), których ilość wskazuje na ich handlowe przeznaczenie;
- w dniu 22.07.2010 r. nabyli od S. T. (1) 15.000 paczek papierosów, w tym 8.800 paczek papierosów marki (...) i 6.200 paczek papierosów marki (...), których ilość wskazuje na ich handlowe przeznaczenie;
- w dniu 02.08.2010 r. nabyli od S. T. (1) 15.000 paczek papierosów marki (...), których ilość wskazuje na ich handlowe przeznaczenie;

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

P. J. (1) został oskarżony o to, że: w okresie od 22 lipca 2010 r. do 5 sierpnia 2010 r. w S., S., R., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z nabycia, przechowywania oraz odsprzedaży wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w ilości nie mniejszej niż 100.200 paczek o łącznej wartości celnej 69.138,00 zł, które to wyroby, nabył na terytorium Polski, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną dużej wartości w łącznej wysokości 1.298.728,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 253.846,00 zł, podatku akcyzowego w kwocie 1.044.882,00 zł, oraz cła w wysokości 39.825,00 zł co stanowi małą wartość, a mianowicie:

- w dniu 22.07.2010 r. zbył W. J. (1) 15.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 23.07.2010 r. nabył od W. J. (1) 9.500 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 24.07.2010 r. nabył od W. J. (1) 9.500 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 26.07.2010 r. nabył od W. J. (1) 15.500 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 27.07.2010 r. przechowywał na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 29.07.2010 r. nabył od W. J. (1) 18.000 paczek papierosów nieustalonej marki;
- w dniu 04.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 15.000 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 05.08.2010 r. nabył od W. J. (1) 17.700 paczek papierosów nieustalonej marki;

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

A. D. (1) został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 r. do 18 lutego 2009 r. w S., S., Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów marki (...) w ilości nie mniejszej niż 86.600 paczek o łącznej wartości celnej 82.370,00 zł, które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, a które następnie sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium RP, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 433.467,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 101.575,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 331.892,00 zł, a także należność celną w wysokości 47.445,00 zł, a mianowicie:

- nieustalonego dnia stycznia 2009 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), K. R. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 40.000 paczek papierosów marki (...);
- w dniu 18 lutego 2009 r. wspólnie z S. T. (1), M. G. (1), P. C. (1), M. K. (1), K. R. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu 46.600 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

T. M. (1) został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego dnia w marcu 2010 r. do 26 lipca 2010 r. w S., S., H., B., P., powiatów (...) i (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia, posiadania i sprzedaży wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 27.900 paczek o wartości celnej 12.579,00 zł, które sprowadzone zostały z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 359.307,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 68.368,00 zł, podatku akcyzowego w kwocie 290.939,00 zł oraz należność celną w wysokości 7.245,00 zł, co stanowi małą wartość, a mianowicie:

- w miesiącu kwietniu 2010 r., wspólnie z J. T. (2), M. K. (1), M. G. (1), udzielił pomocy S. T. (1) w zbyciu K. S. (3) sprowadzonych na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu co najmniej 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki bez polskich znaków skarbowych akcyzy w ten sposób, że przekazywał załadowany papierosami samochód M. G. (1), który następnie dostarczył go odbiorcy;

- w dniu 6.05.2010 r., wspólnie z W. J. (1), sprowadził na terytorium kraju po uprzednim wewnątrzwspólnotowym nabyciu 17.900 paczek papierosów różnych marek,

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

J. W. (1) został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego dnia roku 2008 do nieustalonego dnia przed 1 lipca 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z nabycia od M. G. (1), Ł. N. (1), S. T. (1) wyrobów akcyzowych od których nie została zapłacona akcyza w postaci papierosów m.in. marki „(...)” w ilości nie mniejszej niż 60.000 paczek o wartości celnej 53.652,00 zł, a więc w ilości wskazującej na ich przeznaczenie handlowe, które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, tj. przedstawienia organowi celnemu, a następnie zostały sprowadzone z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 282.107,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 66.120,00 zł oraz podatku akcyzowego małej wartości w kwocie 215.988,00 zł, a także należność celną w wysokości 30.903,00 zł, co stanowi małą wartość, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

T. M. (2) w nieustalonych dniach w czerwcu 2009 r. w S., S., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), M. G. (1), R. W., Ł. W. (1), M. P. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości 40.000 paczek o wartości celnej 3.600,00 zł, które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, to jest przedstawienia organowi celnemu, a następnie które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 400.823,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 73.303,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 327.520,00 zł, tj. z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

D. K. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 30 lipca 2010 r. do 5 listopada 2010 r. w S., S., L. gm. S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia i przechowywania wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 38.000 paczek o wartości celnej 26.220,00 zł, która to ilość wskazuje na ich przeznaczenie handlowe, które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego tj. przedstawienia organowi celnemu, a które następnie zostały sprowadzone z terytorium Republiki Litewskiej na terytorium Polski bez ich oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 492.534,00 zł, w tym w podatku VAT w kwocie 96.270,00 zł i podatku akcyzowego w kwocie 396.264,00 zł, oraz należność celną w wysokości 15.104,00 zł co stanowi małą wartość, a mianowicie:

- w dniu 30.07.2010 r., działając wspólnie z W. J. (1) oraz innymi osobami, sprowadził na terytorium Polski z Republiki Litwy 15.000 paczek papierosów różnych marek;
- w dniu 7.10.2010 r. przechowywał na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów marki (...)
- w dniu 4.11.2010 r. pomógł w ukryciu 15.000 paczek papierosów marki (...)
- w dniu 5.11.2010 r. nabył od W. J. (1) 8000 paczek papierosów marki (...);

tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Ł. W. (1) został oskarżony o to, że w nieustalonych dniach w czerwcu 2009 r. w S., S., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), M. G. (1), R. W., T. M. (2), M. P. (1) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości 30.000 paczek o wartości celnej 2.700,00 zł, które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego to jest przedstawienia organowi celnemu, a następnie które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 300.617,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 54.977,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 245.640,00 zł, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

D. O. został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego dnia października 2009 r. do nieustalonego dnia listopada 2009 r. w okolicach S., B., O., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w B. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w O. przedmiotu opodatkowania wynikającego z co najmniej 8 krotnego nabycia w okolicach miejscowości S. od W. J. (1) wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek, od których nie została zapłacona akcyza, w ilości nie mniejszej niż 32.000 paczek o wartości celnej 2.880,00 zł, a więc w ilości wskazującej na ich przeznaczenie handlowe, które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, tj. przedstawienia organowi celnemu, a następnie zostały sprowadzone na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 320.887,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 58.644,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 262.023,00 zł, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

S. S. (1) i T. B. (1) zostali oskarżeni o to, że w dniu 25.05.2010 r. na drodze krajowej nr (...) na odcinku G.-K. gm. P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) i S. T. (2) przewozili 21.591 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 14.898 zł, które zostały sprowadzone z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, przez co uchylili się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym narazili na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplili należność publicznoprawną w łącznej wysokości 279.846,00 zł, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 54.698,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 225.148,00 zł co stanowi małą wartość, a także należność celną małej wartości w wysokości 8.581 zł, tj. o czyn z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art.63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s.

B. Ł. został oskarżony o to, że w nieustalonym okresie w 2010 r. w S., S. oraz innych nieustalonych miejscowościach na terenie powiatów (...) i (...), woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z J. T. (2) i innymi osobami nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z co najmniej dwukrotnego wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów m.in. marki „(...)”, w ilości nie mniejszej niż 14.000 paczek, które zostały wprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego, tj. przedstawienia organowi celnemu, a które następnie sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium Polski, bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, o wartości celnej 9.660,00 zł, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 181.457,00 zł tj. małej wartości, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 35.467,00 zł oraz podatku akcyzowego małej wartości, tj. w kwocie 145.990,00 zł, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

R. W. został oskarżony o to, że w nieustalonym dniu w czerwcu 2009 r. w S., S., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), M. G. (1), Ł. W. (1), T. M. (2), M. P. (1), nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w S. przedmiotu opodatkowania wynikającego z wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości 10.000 paczek o wartości celnej 900,00 zł, które zostały sprowadzone na terytorium Wspólnoty Europejskiej bez dopełnienia obowiązku celnego to jest przedstawienia organowi celnemu, a następnie które sprowadził z terytorium Republiki Litwy na terytorium kraju bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej wysokości 100.206,00 zł co stanowi małą wartość, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 18.326,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 81.880,00 zł, tj. o czyn z art. tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s.

M. W. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 30 lipca do 6 sierpnia 2010 r., w O., E. i M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, nie ujawnił właściwemu organowi, a mianowicie Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. oraz Naczelnikowi Urzędu Celnego w E. przedmiotu opodatkowania wynikającego z nabycia w M. wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 7.450 paczek o wartości celnej 5.141,00 zł, która to ilość wskazuje na ich przeznaczenie handlowe, a które zostały sprowadzone z terytorium Republiki Litwy na terytorium kraju bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, przez co uchylił się od opodatkowania w zakresie podatku VAT oraz podatku akcyzowego, czym naraził na uszczuplenie i w konsekwencji uszczuplił należność publicznoprawną w wysokości 96.562,00 zł, co stanowi małą wartość, w tym w postaci podatku VAT w kwocie 18.874,00 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie 77.688,00 zł, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 7 marca 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 82/13:

I. oskarżonego S. T. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2008 r. do listopada 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której w początkowym okresie poza nim wchodził Ł. N. (1) i inna ustalona osoba, a od sierpnia 2008 r. również P. C. (1), E. P., M. K. (1), K. A. (1), K. R. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

ppkt 2. w okresie od kwietnia 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której również wchodził: P. C. (1), M. K. (1), K. A. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. S. (1), R. O. (1), W. B. (1), A. G. (1), T. J. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

ppkt 3. W okresie od 06 października 2010 r. do 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez W. J. (1), w skład której również wchodził: A. G. (1), T. J. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go i wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego S. T. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2008 r. do 18 sierpnia 2010 r. w S. i innych miejscowościach powiatu (...), w S., W., P. i innych miejscach, działając w zorganizowanych grupach przestępczych, jak i poza tymi grupami, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, bądź pomagał w ich zbyciu, przechowywał, w bliżej nieustalonej łącznej ilości, jednak nie mniej niż 442.340 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w nieustalonych dniach kwietnia 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 40.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 38.200,00 zł,

- w okresie od maja 2008 r. do sierpnia 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- nieustalonego dnia sierpnia 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1), P. C. (1), E. P. i inną ustaloną osobą, sprowadził 100.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 88.028,00 zł,

- w okresie od sierpnia 2008 r. do nieustalonego dnia przed 18 lutego 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, samochodami osobowymi oraz typu jeep sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów różnych marek jednak łącznie nie mniej niż 1.558 paczek o wartości celnej 1.725,76 zł,

- w dniu 18 lutego 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), K. R. (1), A. D. (1) i innymi osobami, sprowadził 46.600 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 38.062,00 zł,

- w czerwcu 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. (2) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, czterokrotnie, sprowadził łącznie 40.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 3.600,00 zł,

- w lutym 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalanej marki,

- w kwietniu 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami sprowadził łącznie 60.000 papierosów nieustalanej marki o wartości celnej 41.400,00 zł, w tym 10.000 paczek wspólnie z T. M. (1),

- w dniu 11.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przechowywał 3.000 paczek papierosów nieustalanej marki o wartości celnej 2.070,00 zł,

- w dniu 14.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pomagał w zbyciu nieustalanej ilości papierosów,

- w dniu 15.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził 17.300 paczek papierosów nieustalanej marki o wartości celnej 11.937,00 zł,

- w dniu 17.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalanej marki,

- w dniu 20.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził 16.500 paczek papierosów nieustalanej marki o wartości celnej 11.385,00 zł,

- w dniu 22.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pomagał w zbyciu 10.291 paczek papierosów o wartości celnej 7.101,00 zł,

- w dniu 22.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pomagał w zbyciu 10.250 paczek papierosów o wartości celnej 7.073,00 zł,

- w dniu 23.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził 10.000 paczek papierosów nieustalanej marki o wartości celnej 6.900,00 zł,

- w dniu 25.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (2), T. B. (1) i S. S. (1), przewoził 21.591 paczek papierosów marki (...) oraz (...) o wartości celnej 715.026 zł,

- w dniu 23.06.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) i K. S. (1), sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalanej marki,

- w dniu 01.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), J. T. (2), K. S. (1), P. C. (1) oraz inną ustaloną osobą, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalanej marki,

- w dniu 03.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) oraz innymi osobami, sprowadził 16.500 paczek papierosów nieustalanej marki o wartości celnej 11,385,00 zł,

- w dniu 20.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pomagał w zbyciu 11.400 paczek papierosów marki (...) i 4.000 paczek papierosów marki (...) o łącznej wartości celnej 10.626,00 zł,

- w dniu 02.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przechowywał 19.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 13.640,00 zł,

- w dniu 18.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1), T. J. (1), P. C. (1) i innymi osobami, sprowadził 13.850 paczek papierosów marki (...),

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości - 3.454.051,00 zł oraz podatku VAT dużej wartości - 870.095,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 183.053,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z

art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył wobec niego karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 700 (siedmuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwustu) złotych.

III. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I ppkt 1, 2 i 3 oraz pkt II wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu S. T. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

IV. oskarżonego W. J. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w okresie od kwietnia 2010 r. do dnia 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której poza nimi wchodził: P. C. (1), M. K. (1), K. A. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. S. (1), R. O. (1), W. B. (1), A. G. (1), T. J. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

ppkt 2. w okresie od dnia 06 października 2010 r. do dnia 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której poza nim wchodził: A. G. (1), T. J. (1), S. T. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

V. ustalając, iż czynów opisanych w pkt IV ppkt 1 i 2 wyroku oskarżony W. J. (1) dopuścił się, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zatem w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu za to karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

VI. oskarżonego W. J. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia września 2009 r. do 06 listopada 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach powiatu (...) i (...) woj. (...), początkowo samodzielnie, a następnie w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wielokrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, bądź przechowywał, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 415.530 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w nieustalonym dniu września 2009 r. sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,
- od nieustalonego dnia października 2009 r. do nieustalonego dnia listopada 2009 r. sprowadził 32.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 35.872,00 zł,
- od nieustalonego dnia marca do nieustalonego dnia kwietnia 2010 r. sprowadził co najmniej 20.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 13.956,00 zł,
- w dniu 06.05.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. (1) oraz innymi osobami, sprowadził 17.900 paczek papierosów różnych marek,
- w dniu 23.06.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) i K. S. (1), sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 01.07.2010 r., wspólnie z S. T. (1), J. T. (2), K. S. (1), P. C. (1) oraz inną osobą, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,
- w dniu 03.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) oraz innymi osobami, sprowadził 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 11,385,00 zł,
- w dniu 19.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przechowywał 11.400 paczek papierosów marki (...) i 4.000 paczek papierosów marki (...) o łącznej wartości celnej 10.626,00 zł,
- w dniu 20.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,
- w dniu 21.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. J. (1) i innymi ustalonymi osobami, sprowadził łącznie 30.890 paczek papierosów o wartości celnej 21.315,00 zł, w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) oraz 8.890 paczek papierosów marki (...), 10.000 paczek marki (...) i 2.000 paczek nieustalonej marki,
- w dniu 22.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z J. T. (2) oraz innymi osobami, sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,
- w dniu 22.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 10.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.900,00 zł,
- w dniu 23.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. J. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555,00 zł,
- w dniu 24.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. J. (1), R. O. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555,00 zł,
- w dniu 26.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. J. (1) i innymi ustalonymi osobami, sprowadził 15.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 10.695,00 zł,
- w dniu 26.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził 20.490 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 14.139,00 zł,
- w dniu 27.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów marki (...),
- w dniu 30.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził 15.000 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 10.350,00 zł,
- w dniu 03.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził 20.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 13.800,00 zł,
- w dniu 04.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził 10.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.900,00 zł,
- w dniu 04.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził 15.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 10.350,00 zł,
- w dniu 04.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, sprowadził 21.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 14.490,00 zł,

- w dniu 06.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) i innymi osobami, sprowadził 20.500 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 14.145,00 zł, w tym 20.000 paczek papierosów marki (...) i 500 paczek papierosów marki (...),

- w dniu 09.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i innymi osobami, sprowadził 25.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 17.250,00 zł,

- w dniu 10.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził bliżej nieustalona ilość papierosów nieustalonej marki,

- w okresie pomiędzy 11-16.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów nieustalonych marek,

- w dniu 17.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. J. (1) i inną osobą, sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów, lecz nie mniej niż 10.000 paczek o wartości celnej 6.900,00 zł,

- w dniu 18.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), A. G. (1), T. J. (1), P. C. (1) i innymi osobami, sprowadził 13.850 paczek papierosów marki (...),

- w bliżej nieustalonej dacie w okresie od 19.08.2010 r. do 12.10.2010 r. sprowadził 15.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 10.054,00 zł,

- w dniu 13.10.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. J. (1) i innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 15.10.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z T. J. (1) oraz innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 19.10.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z T. J. (1) i innymi osobami, sprowadził 20.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 8.970,00 zł,

- w okresie pomiędzy dniem 30.10.2010 r., a 02.11.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z i innymi osobami, sprowadził co najmniej 17.500 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 11.730,00 zł,

- w dniu 04.11.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. J. (1) i innymi osobami, sprowadził 30.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 20.700,00 zł,

- w dniu 06.11.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. J. (1) i innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów marki (...),

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości – 4.295.110,00 zł oraz podatek VAT dużej wartości – 995.953,00 zł, a także należności celnych małej wartości – 174.883,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazuje go, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył wobec niego karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 700 (siedmuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwustu) złotych.

VII. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt V i VI wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu W. J. (1) karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. oskarżonego E. P. uznaje za winnego tego, że w okresie od lipca 2008 r. do dnia 18 lutego 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której również wchodził: S. T. (1), Ł. N. (1), P. C. (1), M. K. (1), K. R. (1), K. A. (1) oraz inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IX. oskarżonego E. P. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt VIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w okresie od lipca 2008 r. do dnia przed 18 lutego 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP w bliżej nieustalonej łącznej ilości, jednak nie mniej niż 101.558 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- nieustalonego dnia sierpnia 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), Ł. N. (1), P. C. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 100.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 88.028,00 zł,

- w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2008 r. do dnia przed 18 lutego 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, samochodami osobowymi oraz typu jeep sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów różnych marek, jednak nie mniej niż 1.558 paczek o wartości celnej 1.726,00 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego – 466.016,00 zł oraz podatku VAT małej wartości – 133.643,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 51.698,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył wobec niego karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

ppkt 2. w dniu 21 kwietnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. T. (2), wbrew przepisom ustawy, sprowadził na terytorium kraju z Rep. Litwy w celu dalszej odsprzedaży wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci 11.300 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 15.471,96 zł, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości – 117.835,00 zł oraz podatku VAT małej wartości – 31.288,00 zł, a także należności celnych małej wartości – 8.912,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

X. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone w pkt VIII oraz pkt IX ppkt 1 i 2 wyroku i jako kary łączne wymierzył oskarżonemu E. P. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

XI. oskarżonego Ł. N. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2008 r. do listopada 2008 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw brał udział w zorganizowanej

grupie przestępczej, w skład której również wchodził w początkowym okresie S. T. (1) i inna ustalona osoba, a od sierpnia 2008 r. także E. P., P. C. (1), M. K. (1), K. A. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu go skazał i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XII. oskarżonego Ł. N. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2008 r. do nieustalonego dnia listopada 2008 r. w S., S. woj. (...), jak też na terenie woj. (...) (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy, wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości, jednak nie mniej niż 142.446 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w nieustalonych dniach kwietnia 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 40.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 38.200,00 zł,

- nieustalonego dnia sierpnia 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), E. P., P. C. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 100.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 88.028,00 zł,

- w okresie od lipca do listopada 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów nieustalonych marek jednak nie mniej niż 2.446 paczek o wartości celnej 2.072,00 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego dużej wartości – 657.034,00 zł oraz podatku VAT małej wartości – 189.038,00 zł, a także należności celnych małej wartości – 73.901,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył wobec niego karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

XIII. oskarżonego Ł. N. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia kwietnia do nieustalonego dnia listopada 2008 r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, opisanej w pkt XI wyroku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc funkcjonariuszem policji w Wydziale Prewencji i Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w S., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że przekazywał uzyskiwane na potrzeby służby informacje co do lokalizacji patroli policji na terenie miasta S., co miało wpływ na wybór trasy i czas przewożenia przemycanych przez członków grupy papierosów i minimalizowało ryzyko ujawnienia przestępstw, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XIV. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XI, XII i XIII wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu Ł. N. (1) karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

XV. oskarżonego P. C. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt XII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w okresie od sierpnia 2008 r. do dnia 18 lutego 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której również wchodził: S. T. (1), Ł. N. (1), E. P., M. K. (1), K. A. (1), K. R. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu

z art. 258 §1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go i wymierzył karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

ppkt 2. w okresie od kwietnia 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: M. K. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. S. (1), R. O. (1), K. A. (1), W. B. (1), A. G. (1), T. J. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 §1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go i wymierzył karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XVI. Oskarżonego P. C. (1), w ramach czynu zarzucanego w pkt XIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w okresie od sierpnia 2008 r. do nieustalonego dnia przed 18 lutym 2009 r. w S. oraz innych miejscowościach woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celný Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 101.558 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- nieustalonego dnia sierpnia 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), Ł. N. (1), E. P. oraz inną ustaloną osobą, sprowadził 100.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 88.028,00 zł,

- w okresie od sierpnia 2008 r. do nieustalonego dnia przed dniem 18 lutego 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, samochodami osobowymi oraz typu jeep, sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów różnych marek, jednak nie mniej niż 1.558 paczek o wartości celnej 1.726,00 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego - 466.016,00 zł oraz podatku VAT małej wartości - 133.643,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 51.698,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

ppkt 2. w okresie od lipca 2010 r. do dnia 18 sierpnia 2010 r. w S., G. i innych miejscach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, dwukrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celný Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 13.850 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w dniu 01.07.2010 r., działając wspólnie z W. J. (1), J. T. (2), K. S. (1), S. T. (1) oraz inną osobą, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;

- w dniu 18.08.2010 r., działając wspólnie z S. T. (1), W. J. (1), A. G. (1), T. J. (1) i inną osobą, sprowadził 13.850 paczek papierosów marki (...);

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości - 144.426,00 zł oraz podatku VAT małej wartości - 35.133,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na

podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

XVII. Na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w pkt XV ppkt 1 i 2 i pkt XVI ppkt 1 i 2 wyroku oraz kary grzywny orzeczone w pkt XVI ppkt 1 i 2 wyroku i jako kary łączne orzekł wobec oskarżonego P. C. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

XVIII. oskarżonego M. K. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt XIV aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że:

ppkt 1. w okresie od sierpnia 2008 r. do listopada 2009 r. w na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której również wchodził: S. T. (1), Ł. N. (1), E. P., P. C. (1), K. A. (1), K. R. (1) oraz inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

ppkt 2. W okresie od kwietnia 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: P. C. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. S. (1), A. G. (1), T. J. (1), R. O. (1), K. A. (1), W. B. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

XIX. ustalając, iż czynów opisanych w pkt XVIII ppkt 1 i 2 wyroku oskarżony M. K. (1) dopuścił się, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zatem w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu za to karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XX. oskarżonego M. K. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt XV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od sierpnia 2008 r. do dnia 18 lutego 2009 r. w S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy w celu dalszej odsprzedaży wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celnego Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości, jednak nie mniej niż 48.158 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w okresie od sierpnia 2008 r. do nieustalonego dnia przed dniem 18 lutego 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, samochodami osobowymi oraz typu jeep sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów różnych marek jednak nie mniej niż 1.558 paczek o wartości celnej 1.726,00 zł,

- w dniu 18.02.2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), K. R. (1), A. D. (1) oraz innymi osobami, sprowadził 46.600 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 38.062,00 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości – 247.264,00 zł oraz podatku VAT małej wartości – 68.193,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 22.918,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw.

z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

ppkt 2. w kwietniu 2010 r. na terenie powiatu (...) oraz innych województw, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z J. T. (2) oraz innymi osobami, pomagał w zbyciu sprowadzonych z Rep. Litwy wyrobów akcyzowych w postaci papierosów nieustalonej marki bez znaków skarbowych akcyzy RP, przywiezionych na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, w bliżej nieustalonej ilości, jednak nie mniej niż 10.000 paczek o wartości celnej 6.900,00 zł, biorąc udział w ich transporcie w okolice K., nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości – 104.280,00 zł oraz podatku VAT małej wartości – 25.334,00 zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy wymienionych przepisów skazał go za ten czyn, natomiast na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył wobec niego karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

XXI. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w pkt XIX i pkt XX ppkt 1 i 2 wyroku oraz kary grzywny orzeczone w pkt XX ppkt 1 i 2 wyroku i jako kary łączne orzekł wobec oskarżonego M. K. (1) karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

XXII. oskarżonego A. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt XVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w okresie od 21 lipca 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: T. J. (1), R. O. (1), P. C. (1), M. K. (1), J. T. (2), J. T. (1), K. S. (1), W. B. (1), K. A. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywaniu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

ppkt 2. w okresie od dnia 06 października 2010 r. do dnia 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez W. J. (1), w skład której również wchodził: T. J. (1), S. T. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

XXIII. ustalając, iż czynów opisanych w pkt XXII ppkt 1 i 2 wyroku oskarżony A. G. (1) dopuścił się, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zatem w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu za to karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XXIV. oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 21 lipca 2010 r. do 06 listopada 2010 r. w S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wielokrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek

bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości, jednak nie mniej niż 154.240 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w dniu 21.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), T. J. (1) i innymi osobami, sprowadził łącznie 30.890 paczek papierosów o wartości celnej 21.315,00 zł, w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) oraz 8.890 paczek papierosów marki (...), 10.000 paczek marki (...) i 2.000 paczek nieustalonej marki,

- w dniu 22.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 10.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.900,00 zł,

- w dniu 23.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), T. J. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555,00 zł,

- w dniu 24.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), T. J. (1), R. O. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555,00 zł,

- w dniu 26.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), T. J. (1) i innymi ustalonymi osobami, sprowadził 15.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 10.695,00 zł,

- w dniu 09.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) i innymi osobami, sprowadził 25.000 paczek papierosów marki (...), o wartości celnej 17.250,00 zł,

- w dniu 17.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), T. J. (1), sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów, lecz nie mniej niż 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 6.900 zł,

- w dniu 18.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), S. T. (1), T. J. (1), P. C. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 13.850 paczek papierosów marki (...),

- w dniu 13.10.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), T. J. (1) i innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 15.10.2010 r., działając wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 04.11.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami, sprowadził 30.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 20.700,00 zł,

- w dniu 06.11.2010 r., działając wspólnie z W. J. (1), T. J. (1) oraz innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów marki (...),

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości – 1.602.411,00 zł oraz podatku VAT - 390.807,00 zł, a także należności celnych małej wartości – 61.377,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

XXV. oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVIII aktu oskarżenia i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XXVI. na mocy art. 85 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XXIII, XXIV oraz XXV wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

XXVII. oskarżonego T. J. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt XIX aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w okresie od 21 lipca 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) oraz w innych miejscach na terenie innych województw, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: A. G. (1), R. O. (1), P. C. (1), M. K. (1), J. T., J. T. (1), K. S. (1), W. B. (1), K. A. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywaniu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

ppkt 2. w okresie od dnia 06 października 2010 r. do dnia 20 grudnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez W. J. (1), w skład której również wchodził: A. G. (1), S. T. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

XXVIII. ustalając, iż czynów opisanych w pkt XXVII ppkt 1 i 2 wyroku oskarżony T. J. (1) dopuścił się, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w podobny sposób, zatem w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu za to karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XXIX. oskarżonego T. J. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od 21 lipca 2010 r. do 06 listopada 2010 r. w S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wielokrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 139.240 paczek papierosów, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w dniu 21.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1) i innymi ustalonymi osobami, sprowadził łącznie 30.890 paczek papierosów o wartości celnej 21.315,00 zł, w tym 10.000 paczek papierosów marki (...) oraz 8.890 paczek papierosów marki (...), 10.000 paczek marki (...) i 2.000 paczek nieustalonej marki,

- w dniu 23.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555,00 zł,

- w dniu 24.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1), R. O. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555,00 zł,

- w dniu 26.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1) i innymi ustalonymi osobami, sprowadził 15.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 10.695,00 zł,

- w dniu 17.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów, lecz nie mniej niż 10.000 paczek nieustalonej marki,

- w dniu 18.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), S. T. (1), A. G. (1), P. C. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 13.850 paczek papierosów marki (...),

- w dniu 13.10.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1) i innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 15.10.2010 r., działając wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) i innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 19.10.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) i innymi osobami, sprowadził 20.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 8.970,00 zł,

- w dniu 04.11.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1) i innymi osobami, sprowadził 30.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 20.700,00 zł,

- w dniu 06.11.2010 r., działając wspólnie z W. J. (1), A. G. (1) oraz innymi osobami sprowadził na terytorium kraju nieustaloną ilość papierosów marki (...),

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości – 1.451.993,00 zł oraz podatku VAT – 352.796,00 zł, a także należności celnych małej wartości – 55.416,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

XXX. oskarżonego T. J. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXI aktu oskarżenia i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XXXI. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XXVIII, XXIX oraz XXX wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu T. J. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

XXXII. oskarżoną J. T. (1) uznał za winną tego, że w okresie od 17 maja 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r., na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: P. C. (1), M. K. (1), J. T. (2), T. J. (1), A. G. (1), R. O. (1), K. S. (1), W. B. (1), K. A. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywaniu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał ją i wymierzył karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

XXXIII. oskarżoną J. T. (1) uznał za winną tego, że w dniu 18 sierpnia 2010 r. w miejscowości G. (...)woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pomagała w zbyciu sprowadzonych z Rep. Litwy wyrobów akcyzowych w postaci 13.850 paczek papierosów marki (...) bez znaków skarbowych akcyzy RP, przywiezionych z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraziła Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości – 144.426,00 zł oraz podatku VAT małej wartości – 35.133,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wskazanych przepisów ją skazał, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył wobec niej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

XXXIV. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XXXII oraz XXXIII wyroku i jako karę łączną wymierzył wobec oskarżonej J. T. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XXXV. oskarżonego J. T. (2) uznaje za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...), a także na terenie innych województw, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: P. C. (1), M. K. (1), K. S. (1), A. G. (1), T. J. (1), R. O. (1), J. T. (1), W. B. (1), K. A. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywaniu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazuje go i wymierza karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XXXVI. Oskarżonego J. T. (2) uznaje za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2010 r. do 06 grudnia 2010 r. w S., S. oraz innych miejscowościach woj. (...), a także na terenie innych województw, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, jak też i poza tą grupą, wielokrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy, bądź nabywał lub pomagał w zbyciu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, przywiezionych z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 113.000 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w kwietniu 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), T. M. (1) i inną ustaloną osobą, pomagał w zbyciu 60.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 41.400,00 zł,

- w dniu 21.04.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z E. P. sprowadził 11.300 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 15.471,96 zł,

- w dniu 01.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), S. T. (1), P. C. (1) oraz inną osobą, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 22.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) i innymi osobami, sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 12.10.2010 r. sprowadził nieustaloną ilość papierosów,

- w dniu 19.10.2010 r. sprowadził nieustaloną ilość papierosów,

- w dniu 20.10.2010 r. nabył od W. J. (1) 13.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 8.970 zł,

- w dniach 05-06 grudnia 2010 r. przechowywał 28.700 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 19.803 zł; w tym 7.000 paczek papierosów marki (...), 4.700 paczek papierosów marki (...) i 17.000 paczek papierosów marki (...),

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego dużej wartości - 1.178.363,00 zł oraz podatku VAT - 288.935,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 49.331,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

XXXVII. na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XXXV i XXXVI wyroku i jako karę łączną orzekł wobec oskarżonego J. T. (2) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

XXXVIII. oskarżonego K. R. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 r. do listopada 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której również wchodził: S. T. (1), P. C. (1), E. P., M. K. (1), K. A. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywaniu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XXXIX. Oskarżonego K. R. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 r. do dnia 18 lutego 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, dwukrotnie sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 48.158 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- nieustalonego dnia stycznia 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), A. D. (1) oraz innymi osobami, samochodami typu jeep, sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki, lecz nie mniej niż 1.558 paczek o wartości celnej 1.725,76 zł,

- w dniu 18.02.2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), P. C. (1), M. K. (1), A. D. (1) oraz inną ustaloną osobą, sprowadził 46.600 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 38.062,00 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości – 247.264,00 zł oraz podatku VAT małej wartości – 68.193,00 zł, a także należności celnych małej wartości – 22.918,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to go skazał, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 45 (czterdziestu pięciu) złotych.

XL. na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XXXVIII i XXXIX wyroku i jako karę łączną orzekł wobec oskarżonego K. R. (1) karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

XLI. oskarżonego S. T. (2) uniewinnił od czynu zarzucanego mu w pkt XXVIII aktu oskarżenia.

XLII. oskarżonego S. T. (2) uznał za winnego, tego że w dniu 25 maja 2010 r. na drodze krajowej nr (...) na odcinku G.-K. gm. P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), T. B. (1) i S. S. (1), przewoził wyroby akcyzowe w postaci 21.591 paczek papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP o wartości celnej 15.026 zł, sprowadzone na terytorium kraju z Rep. Litwy, przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości - 225.148,00 zł oraz podatku VAT małej wartości - 54.742,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 8.655 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wskazanych przepisów go skazał, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s.

w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

XLIII. oskarżonego K. S. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 23 czerwca 2010 r. do 06 sierpnia 2010 r., na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: P. C. (1), M. K. (1), J. T. (2), J. T. (1), A. G. (1), T. J. (1), R. O. (1), K. A. (1), W. B. (2) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywaniu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

XLIV. Oskarżonego K. S. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 23 czerwca 2010 r. do 06 sierpnia 2010 r. w S. oraz innych miejscowościach na terenie powiatu (...) i (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, co najmniej trzykrotnie sprowadzał z Rep. Litwy na terytorium kraju wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, które zostały przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 20.500 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w dniu 23.06.2010 r., wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) i S. T. (1) i innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość paczek papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 01.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), S. T. (1), J. T. (2), P. C. (1) oraz innymi osobami, sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 06.08.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) i inną ustaloną osobą, sprowadził 20.500 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 14.145,00 zł, w tym 20.000 paczek papierosów marki (...) i 500 paczek papierosów marki (...),

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości – 213.774,00 zł oraz podatku VAT małej wartości - 51.935,00 zł, a także należności celnych małej wartości – 8.148,00 zł, tj. popełnienia czynu z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wskazanych przepisów go skazał, natomiast na mocy art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

XLV. na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XLIII i XLIV wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XLVI. oskarżonego R. O. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2010 r. do dnia 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatu (...) woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: T. J. (1), A. G. (1), J. T. (2), J. T. (1), P. C. (1), K. S. (1), M. K. (1), K. A. (1), W. B. (2) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywaniu papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XLVII. oskarżonego R. O. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od końca czerwca 2010 r. do dnia 18 sierpnia 2010 r. na terenie powiatu (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami co najmniej

ośmiokrotnie sprowadzał z Rep. Litwy na terytorium kraju wyroby akcyzowe w postaci papierosów nieustalonych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, które zostały przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 9.500 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w nieustalonych dniach pod koniec czerwca 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dwukrotnie sprowadził nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 24.07.2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1), A. G. (1), T. J. (1) i innymi osobami, sprowadził 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości – 99.066,00 zł oraz podatku VAT małej wartości – 24.067,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to go skazał, natomiast na mocy art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

XLVIII. oskarżonego R. O. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIV aktu oskarżenia i za to na mocy art. 288 §1 k.k. skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XLIX. na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XLVI, XLVII i XLVIII wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu R. O. (1) karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

L. oskarżonego K. A. (1), w ramach czynu zarzucanego mu w pkt XXXVII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. W okresie od lipca 2008 r. do listopada 2009 r. w K. woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której również wchodził: S. T. (1), Ł. N. (1), E. P., P. C. (1), M. K. (1), K. R. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, udostępniając własne pomieszczenia gospodarcze do przechowywania i przeładunku papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

ppkt 2. w okresie od kwietnia 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. w K. woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: P. C. (1), M. K. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. S. (1), A. G. (1), T. J. (1), R. O. (1), W. B. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, udostępniając własne pomieszczenia gospodarcze do przechowywania i przeładunku papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go.

LI. ustalając, iż czynów opisanych w pkt L ppkt 1 i 2 wyroku oskarżony K. A. (1) dopuścił się, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zatem w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu za to karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

LII. oskarżonego K. A. (1) uznał za winnego tego, że okresie od lipca 2008 r. do końca lipca 2010 r. w K. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wielokrotnie przechowywał na terenie swojej posesji wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, które zostały przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju,

w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 554.210 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w lipcu 2008 r. przechowywał nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;
- nieustalonego dnia sierpnia 2008 r. przechowywał 100.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 88.028,00 zł,
- w okresie od sierpnia 2008 r. do dnia przed 18 lutym 2009 r. przechowywał łącznie 400.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 357.296,00 zł,
- w okresie od lata 2009 r. do listopada 2009 r. przechowywał nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki;
- w okresie od maja 2010 r. do 27 lipca 2010 r. przechowywał łącznie 54.210 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 37.404,00 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości – 2.871.672,00 zł, podatku VAT – 823.803,00 zł, a także należności celnych – 357.304,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LIII. na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt LI i LII wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu K. A. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

LIV. oskarżonego W. B. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia lipca 2010 r. do dnia 18 sierpnia 2010 r. w miejscowości G. 17 woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) i W. J. (1), w skład której również wchodził: P. C. (1), M. K. (1), J. T. (2), J. T. (1), K. S. (1), A. G. (1), T. J. (1), R. O. (1), K. A. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się przed opodatkowaniem poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, udostępniając własne pomieszczenia gospodarcze do przechowywania i przeładunku papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tj. popełnienia czyn z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

LV. oskarżonego W. B. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia lipca 2010 r. do 18 sierpnia 2010 r. w miejscowości G. 17 woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wielokrotnie przechowywał na terenie swojej posesji wyroby akcyzowe sprowadzone na terytorium kraju z Rep. Litwy, przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, w postaci papierosów nieustalonej marki bez znaków skarbowych akcyzy RP w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 84.000 paczek, w tym w dniu 18 sierpnia 2010 r. 22.690 paczek papierosów marki (...), 2.000 paczek papierosów marki (...) oraz 700 paczek papierosów marki (...), nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego dużej wartości – 875.942,00 zł, podatku VAT małej wartości – 212.802,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 33.383,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy wymienionych przepisów skazał go, natomiast na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 45 (czterdziestu pięciu) złotych.

LVI. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt LIV i LV wyroku i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu W. B. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

LVII. oskarżonego A. B. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2008 r. do nieustalonego dnia przed 18 lutym 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...), jak i też w innych częściach kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, co najmniej ośmiokrotnie nabywał wyroby akcyzowe, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej, a następnie sprowadzone na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów nieustalonych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP w bliżej nieustalonej łącznej ilości, lecz nie mniejszej niż 400.000 paczek o wartości celnej 357.296,00 zł, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości – 1.845.100,00 zł, podatku VAT – 529.804,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 205.803,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LVIII. oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od lipca 2008 r. do listopada 2008 r., w S., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, kilkakrotnie nabywał od ustalonych osób wyroby akcyzowe, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju w postaci papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 1.223 paczek o wartości celnej 1.036,71 zł, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w bliżej nieustalonej kwocie jednak nie mniejszej od małej wartości – 5.640,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

LIX. oskarżonego D. S. uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach lipca oraz sierpnia 2008 r. w miejscowości C. na terenie woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, kilkakrotnie nabywał od ustalonych osób wyroby akcyzowe, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju w postaci papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 1.223 paczek o wartości celnej 1.036,71 zł, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w bliżej nieustalonej kwocie jednak nie mniejszej od małej wartości – 5.640,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych.

LX. oskarżonego T. K. (2) uznał za winnego tego, że w okresie od 21 lipca 2010 r. do dnia 18 sierpnia 2010 r. w G. i innych miejscowościach na terenie powiatu (...) oraz powiatu (...) woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wielokrotnie nabywał od W. J. (1) wyroby akcyzowe, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty

Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 123.500 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a mianowicie:

- w dniu 21.07.2010 r. nabył 10.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 8.280,00 zł,
- w dniu 22.07.2010 r. nabył 12.060 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 8.322,00 zł (10.000 paczek papierosów marki (...), 1.060 paczek papierosów marki (...) oraz 1.000 paczek papierosów marki (...)),
- w dniu 04.08.2010 r. nabył 13.500 paczek papierosów o wartości celnej 9.315,00 zł (10.000 paczek papierosów marki (...)) i 3.500 paczek papierosów marki (...),
- w dniu 05.08.2010 r. nabył około 8.460 paczek papierosów (...) o wartości celnej 5.838,00 zł,
- w dniu 07.08.2010 r. nabył 12.430 paczek papierosów o wartości celnej 8.577,00 zł (11.930 marki (...) i 500 marki (...)),
- w dniu 09.08.2010 r. nabył 11.200 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 7.728,00 zł,
- w dniu 11.08.2010 r. nabył 11.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 7.590,00 zł,
- w dniu 12.08.2010 r. nabył nieustaloną ilość paczek papierosów,
- w dniu 14.08.2010 r. nabył 7.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 4.830,00 zł,
- w dniu 16.08.2010 r. nabył 12.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 8.280,00 zł,
- w dniu 17.08.2010 r. nabył 12.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 8.280,00 zł,
- w dniu 18.08.2010 r. nabył 13.850 paczek papierosów marki (...),

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości – 1.163.178,00 zł oraz podatku VAT – 411.051,00 zł, a nadto należności celnych małej wartości - 75.709,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXI. oskarżonych A. K. (1) i W. L. (1) uznał za winnych tego, że w okresie od maja 2010 r. do 02 sierpnia 2010 r. w W. oraz w okolicach S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, kilkakrotnie nabywali od S. T. (1) wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 45.400 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w dniu 20 lipca 2010 r. nabyli 11.400 paczek papierosów marki (...) i 4.000 paczek papierosów marki (...) o łącznej wartości celnej 10.626,00 zł,
- w dniu 22 lipca 2010 r. nabyli 8.800 paczek papierosów marki (...) i 6.200 paczek papierosów marki (...) o łącznej wartości celnej 10.350,00 zł,
- w dniu 02 sierpnia 2010 r. nabyli 15.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 10.350,00 zł,

przez co narazili Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego - 473.431,00 zł, podatku VAT małej wartości - 115.017,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 18.044,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów każdego z nich skazał, natomiast na mocy art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył im następujące kary:

- wobec A. K. (1): karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

- wobec W. L. (1): karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXII. oskarżonego P. J. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 22 lipca 2010 r. do 05 sierpnia 2010 r. w S., S., w miejscowości R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, wielokrotnie nabywał od W. J. (1) wyroby akcyzowe oraz raz pomagał w ich zbyciu, w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 85.200 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w dniu 22.07.2010 r. pomagał w zbyciu bliżej nieustalonej ilości papierosów nieustalonej marki,

- w dniu 23.07.2010 r. nabył 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555,00 zł,

- w dniu 24.07.2010 r. nabył 9.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 6.555,00 zł,

- w dniu 26.07.2010 r. nabył 15.500 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 10.695,00 zł,

- w dniu 29.07.2010 r. nabył 18.000 paczek papierosów różnych marek o wartości celnej 12.420,00 zł,

- w dniu 04.08.2010 r. nabył 15.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 10.350,00 zł,

- w dniu 05.08.2010 r. nabył 17.700 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 12.213,00 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego dużej wartości – 888.464,00 zł, podatku VAT małej wartości - 215.845,00 zł oraz należności celnych małej wartości - 33.863,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXIII. oskarżonego A. D. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 r. do 18 lutego 2009 r. na terenie powiatów (...) i (...) woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, dwukrotnie sprowadził na terytorium kraju z Rep. Litwy wyroby akcyzowe przywiezione na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 48.158 paczek, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- nieustalonego dnia stycznia 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), K. R. (1) oraz innymi osobami, samochodami typu j., sprowadził bliżej nieustaloną ilość papierosów nieustalonej marki, lecz nie mniej niż 1.558 paczek o wartości celnej 1.725,76 zł,

- w dniu 18.02.2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), P. C. (1), M. K. (1), K. R. (1) oraz inną ustaloną osobą, sprowadził 46.600 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 38.062,00 zł;

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości – 247.264,00 zł, podatku VAT małej wartości – 68.193,00 zł, a także należności celnych małej wartości – 22.918,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów go skazał, natomiast na mocy art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

LXIV. oskarżonego T. M. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2010 r. do 06 maja 2010 r. na terenie powiatu (...) woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, dwukrotnie sprowadził wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w łącznej ilości 27.900 paczek, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a mianowicie:

- w kwietniu 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) oraz innymi osobami, sprowadził 10.000 paczek papierosów nieustalonej marki o wartości celnej 6.900,00 zł,

- w dniu 06 maja 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. (1) oraz innymi osobami, sprowadził 17.900 paczek papierosów różnych marek,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego – 290.939,00 zł, podatku VAT małej wartości - 68.368,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 7.245,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów go skazał, natomiast na mocy art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXV. oskarżonego J. W. (1), w ramach czynu zarzucanego w pkt L aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że:

ppkt 1. w bliżej nieustalonych datach, w okresie od kwietnia do grudnia 2008 r., w P. pow. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, co najmniej dziesięciokrotnie nabył od ustalonej osoby wyroby akcyzowe w postaci papierosów marki (...) bez znaków skarbowych akcyzy RP łącznie w ilości 50.000 paczek o wartości celnej 51.899,00 zł, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego – 230.636,00 zł, podatku VAT małej wartości - 68.734,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 29.894,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

ppkt 2. w bliżej nieustalonej dacie, w miesiącach marzec – sierpień 2010 r., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, dwukrotnie nabył od S. T. (1) i innej ustalonej osoby wyroby akcyzowe w postaci papierosów nieustalonej marki, łącznie w ilości nie mniejszej niż 10.000 paczek o wartości celnej 6.995,00 zł, bez znaków skarbowych akcyzy RP, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na

uszczipienie podatku akcyzowego małej wartości – 104.279,00 zł, podatku VAT małej wartości – 25.367,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXVI. na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oraz art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. połączył kary grzywny orzeczone w punkcie LXV ppkt 1 i 2 wyroku i wymierzył oskarżonemu J. W. (1) jako karę łączną grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXVII. oskarżonego T. M. (2) uznał za winnego tego, że w czerwcu 2009 r. na terenie powiatu (...) woj. (...) oraz innych województw, działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), R. W., Ł. W. (1) i inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, czterokrotnie pomagał w zbyciu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów nieustalonej marki bez znaków skarbowych akcyzy RP, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 40.000 paczek o wartości celnej 3.600,00 zł, biorąc udział w ich przetransportowaniu, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczipienie podatku akcyzowego - 327.520,00 zł, podatku VAT małej wartości - 73.303,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych.

LXVIII. oskarżonego D. K. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 30 lipca 2010 r. do 05 listopada 2010 r. na terenie powiatu (...), w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, dwukrotnie pomagał w zbyciu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP łącznie w ilości 23.000 paczek, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, a w szczególności:

- w dniu 30 lipca 2010 r. pomagał w zbyciu 15.000 paczek papierosów o wartości celnej 10.350,00 zł (7.500 paczek papierosów marki (...) i 7.500 paczek papierosów marki (...)),

- w dniu 05 listopada 2010 r. pomagał w zbyciu 8.000 paczek papierosów marki (...) o wartości celnej 5.520,00 zł,

przez co naraził Skarb Państwa na uszczipienie podatku akcyzowego małej wartości - 239.844,00 zł, podatku VAT małej wartości – 58.269,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 9.142,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu grzywnę w wysokości 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXIX. oskarżonego M. P. (1) uniewinnił od popełnienia czynu, zarzucanego mu w pkt LIII aktu oskarżenia.

LXX. oskarżonego Ł. W. (1) uznał za winnego tego, że w czerwcu 2009 r. na terenie powiatu (...) woj. (...) oraz innych województw, działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), T. M. (2) i inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, trzykrotnie pomagał w zbyciu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów nieustalonej marki bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 30.000 paczek o wartości celnej 2.700,00 zł, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, biorąc udział w ich przetransportowaniu, nie ujawniając ich właściwemu organowi

podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości - 245.640,00 zł oraz podatku VAT małej wartości - 54.977,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych.

LXXI. oskarżonego D. O. uznał za winnego tego, że w okresie od października 2009 r. do listopada 2009 r., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, ośmiokrotnie nabywał od W. J. (1) wyroby akcyzowe w postaci papierosów nieustalonej marki bez znaków skarbowych akcyzy RP, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 32.000 paczek o wartości celnej 35.872,00 zł, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości - 97.344,00 zł, podatku VAT małej wartości - 33.853,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 20.662,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych.

LXXII. oskarżonych: S. S. (1) i T. B. (1) uznał za winnych tego, że w dniu 25 maja 2010 r. na drodze krajowej nr (...) na odcinku G. - K. gm. P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) i S. T. (2), przewozili wyroby akcyzowe w postaci 21.591 paczek papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP o wartości celnej 15.026 zł, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, przez co narazili Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości - 225.148,00 zł, podatku VAT małej wartości - 54.742,00 zł, a także należności celnych małej wartości - 8.655 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów każdego z nich skazał, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył im następujące kary:

- wobec S. S. (1): grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

- wobec T. B. (1): grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych.

LXXIII. oskarżonego B. Ł. uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych datach 2010 r. na terenie powiatu (...) i (...) woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. T. (2), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, dwukrotnie przewoził wyroby akcyzowe w postaci papierosów nieustalonych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP, w bliżej nieustalonej łącznej ilości jednak nie mniej niż 14.000 paczek o wartości celnej 9.769,00 zł, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości - 145.990,00 zł oraz podatku VAT małej wartości - 35.505,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXXIV. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w czerwcu 2009 r. na terenie powiatu (...) woj. (...) oraz innych województw, działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), T. M. (2) oraz inną ustaloną osobą, pomagał w

zbyciu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów nieustalonej marki bez znaków skarbowych akcyzy RP w bliżej nieustalonej ilości jednak nie mniej niż 10.000 paczek o wartości celnej 900,00 zł, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, biorąc udział w ich przetransportowaniu, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości - 81.880,00 zł oraz podatku VAT małej wartości - 18.326,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych.

LXXV. oskarżonego M. W. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 30 lipca 2010 r. do 06 sierpnia 2010 r. w terenie woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru wprowadzenia do obrotu, drogą pocztową, dwukrotnie nabył od W. J. (1) wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy RP łącznie w ilości 5.300 paczek o wartości celnej 5.669,78 zł, które zostały przywiezione z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium kraju, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości - 55.268,00 zł oraz podatek VAT małej wartości - 14.125,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie wymienionych przepisów skazał go, natomiast na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

LXXVI. Na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. Nr 35, poz. 228 z późn. zm. - w skrócie: u.p.n.) w zw. z art. 18 § 1 pkt 2 u.p.n. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego P. G., który dopuścił się czynów karalnych zarzucanych aktem oskarżenia po ukończeniu lat 13, ale przed ukończeniem lat 17, a w chwili orzekania jest już osobą dorosłą, stwierdzając brak podstaw prawnych do wymierzenia mu kary, a wobec ukończenia 22 lata - nie podleganie również przepisom ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich.

LXXVII. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41a § 1 i 2 k.k.s. warunkowo zawiesił wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec następujących oskarżonych:

- a. wobec E. P.: wykonanie kary orzeczonej w pkt X wyroku, na okres próby 3 (trzech) lat,
- b. wobec Ł. N. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XIV wyroku, na okres próby 3 (trzech) lat,
- c. wobec P. C. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XVII wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,
- d. wobec M. K. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XXI wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,
- e. wobec A. G. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XXVI wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,
- f. wobec T. J. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XXXI wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,
- g. wobec J. T. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XXXIV wyroku, na okres próby 3 (trzech) lat,
- h. wobec J. T. (2): wykonanie kary orzeczonej w pkt XXXVII wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,
- i. wobec K. R. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XL wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,
- j. wobec K. S. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XLV wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,

k. wobec R. O. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt XLIX wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,

l. wobec K. A. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt LIII wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,

m. wobec W. B. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt LVI wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,

oddając każdego z wymienionych oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

LXXVIII. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. warunkowo zawiesił wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec następujących oskarżonych:

a. wobec A. B. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt LVII wyroku, na okres próby 4 (czterech) lat,

b. wobec T. K. (2): wykonanie kary orzeczonej w pkt LX wyroku, na okres próby 5 (pięciu) lat,

c. wobec W. L. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt LXI wyroku, na okres próby 5 (pięciu) lat,

d. wobec P. J. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt LXII wyroku, na okres próby 3 (trzech) lat,

e. wobec T. M. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt LXIV wyroku, na okres próby 3 (trzech) lat,

f. wobec J. W. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt LXV ppkt 1 wyroku, na okres próby 5 (pięciu) lat,

g. wobec D. K. (1): wykonanie kary orzeczonej w pkt LXVIII wyroku, na okres próby 3 (trzech) lat.

LXXIX. Na mocy art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył następującym oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- S. T. (1): okres od dnia 27 grudnia 2010 r. do dnia 13 lipca 2011 r.;

- W. J. (1): okres od dnia 18 do 19 sierpnia 2010 r. oraz okres od dnia 20 grudnia 2010 r. do dnia 14 lipca 2011 r.;

przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności.

LXXX. na mocy art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonych kar grzywien zaliczył wskazanym oskarżonym następujące okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

a. Ł. N. (1): okres od 27 do 28 lutego 2012 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt XII wyroku,

b. P. C. (1): okres od 20 do 22 grudnia 2010 r., na poczet kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt XVII wyroku,

c. M. K. (1): okres od 03 do 04 listopada 2011 r., na poczet kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt XXI wyroku,

d. A. G. (1): okres od 22 do 23 marca 2011 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt XXIV wyroku,

e. T. J. (1): okres od 22 marca 2011 r. do dnia 29 lipca 2011 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt XXIX wyroku,

f. J. T. (1): okresy od 18 do 19 sierpnia 2010 r. oraz od 20 grudnia 2010 r. do 17 czerwca 2011 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt XXXIII wyroku, uznając ją za wykonaną w całości,

g. J. T. (2): okres od 03 do 04 lipca 2012 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt XXXVI wyroku,

h. R. O. (1): okres od 05 do 06 lipca 2011 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt XLVII wyroku,

i. K. A. (1): okres od 27 do 31 października 2011 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt LII wyroku,

- j. W. B. (1): dzień 18 sierpnia 2010 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt LV wyroku,
- k. S. T. (2): okres od 25 do 26 maja 2010 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt XLII wyroku,
- l. W. L.: okres od 27 do 31 października 2011 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt LXI wyroku,
- m. P. J. (1): okres od 05 do 06 maja 2011 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt LXII wyroku,
- n. T. M. (1): okres od 05 do 06 lipca 2011 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt LXIV wyroku,
- o. T. B. (1): okres od 25 do 27 maja 2010 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt LXXII wyroku,
- p. T. K. (2): okres od 18 do 19 sierpnia 2010 r., na poczet grzywny orzeczonej w pkt LX wyroku,

przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom orzeczonej grzywny.

LXXXI. Na mocy art. 30 § 3 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. orzekł wobec oskarżonych: W. J. (1), S. T. (1), P. C. (1), J. T. (1), A. G. (1) i T. J. (1), środek karny w postaci przepadku dowodów rzeczowych w postaci: 1.900 paczek papierosów marki (...), 2000 paczek papierosów marki (...), 5.940 paczek papierosów marki (...), 700 paczek papierosów marki (...), 1.000 paczek papierosów marki (...), 13.850 paczek papierosów (...) - opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1/15/10 pod poz. 3-6, 9, 16 i zarządza ich zniszczenie (k. 185-186 akt sprawy).

LXXXII. Na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. w zw. art. 29 pkt 2 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego T. K. (2) środek karny w postaci przepadku samochodów: (...) o nr rej. (...) wraz z kluczykami i dowodem rejestracyjnym oraz A. (...) o nr nad. (...), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w Wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 1, 2, 10, 11 i 17 (k. 185-186 akt sprawy) oraz plastikowych tablic rejestracyjnych o nr (...), (...), kompletu tablic blaszanych o nr (...), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w Wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 12, 13 i 14 (k. 185-186 akt sprawy).

LXXXIII. Na mocy art. 30 § 3 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. orzekł wobec poszczególnych oskarżonych następujące środki karne:

a. wobec W. J. (1) i T. M. (1): przepadek 5.650 paczek papierosów marki (...) oraz 12.250 paczek papierosów marki (...), opisanych szczegółowo w Wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 1, 2, zarządzając ich zniszczenie (k. 6.825-6.826 akt sprawy).

b. wobec S. T. (1), S. T. (2), T. B. (1) i S. S. (1): środek karny w postaci przepadku dowodów rzeczowych w postaci: 21.591 paczek papierosów marki (...) oraz (...), szczegółowo opisanych w Wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 181 (k. 10.238-10.239 akt sprawy) (t. LIII), zarządzając ich zniszczenie.

LXXXIV. na mocy art. 30 § 3 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 2 k.k.s. orzekł wobec wskazanych oskarżonych następujące środki karne:

a. wobec W. J. (1) przepadek samochodów (...) o nr rej. (...) oraz nr rej. (...) wraz z dowodami rejestracyjnymi, szczegółowo opisanych w Wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 11, 12, 3, 4 (k. 6.825-6.826 akt sprawy), radiotelefonu, szczegółowo opisanego w Wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 10 (k. 6.825-6.826 akt sprawy).

b. wobec S. S. (1) przepadek samochodu V. nr rej. (...), opisanego w Wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 180 (k. 10.238-10.239 akt sprawy t. LIII).

c. wobec S. T. (1) przepadek samochodu V. nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, radiotelefonu m-ki P., przenośnej stacji CB m-ki P., tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w Wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 179, 189, 199 (k. 10.238-10.239 akt sprawy t. LIII).

LXXXV. Na podstawie art. 32 § 1 i 3 kks w zw. z art. 30 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 k.k.s. orzeka wobec oskarżonych:

a. S. T. (1) i Ł. N. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 40.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 38.200,00 zł (słownie: trzydzieści osiem tysięcy dwieście).

b. S. T. (1), Ł. N. (1), P. C. (1), E. P. i K. A. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 100.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 88.028,00 zł (słownie: osiemdziesiąt osiem tysięcy dwadzieścia osiem).

c. S. T. (1) i T. M. (2) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 40.000 paczek papierosów nieustalonej marki bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 3.600,00 zł (słownie: trzy tysiące sześćset), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 30.000 paczek papierosów w kwocie 2.700,00 zł (słownie: dwa tysiące siedemset) – solidarnie z Ł. W. (1), a w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 10.000 paczek papierosów w kwocie 900,00 zł (słownie: dziewięćset) – solidarnie z R. W..

d. S. T. (1), J. T. solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 60.000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 41.400 zł (słownie: czterdzieści jeden tysięcy czterysta), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 10.000 paczek papierosów w kwocie 6.900,00 zł (słownie: sześć tysięcy dziewięćset) – solidarnie z M. K. (1) i T. M. (1).

e. S. T. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 3.000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 2.070 zł (słownie: dwa tysiące siedemdziesiąt).

f. S. T. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 17.300 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 11.937,00 zł (słownie: jedenaście tysięcy dziewięćset trzydzieści siedem).

g. S. T. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 16.500 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 11.385,00 zł (słownie: jedenaście tysięcy trzysta osiemdziesiąt pięć).

h. S. T. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 10.291 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 7.101,00 zł (słownie: siedem tysięcy sto jeden).

i. S. T. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 10.250 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 7.073,00 zł (słownie: siedem tysięcy siedemdziesiąt trzy).

j. S. T. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 10.000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 6.900,00 zł (słownie: sześć tysięcy dziewięćset).

k. S. T. (1) i W. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 16.500 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 11.385,00 zł (słownie: jedenaście tysięcy trzysta osiemdziesiąt pięć).

l. S. T. (1), W. J. (1), A. K. i W. L. solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 15.400 paczek papierosów w kwocie 10.626,00 zł (słownie: tysiąc sześćset dwadzieścia sześć).

m. S. T. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 19.500 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 13.640,00 zł (słownie: trzynaście tysięcy sześćset czterdzieści), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 15.000 paczek papierosów w kwocie 10.350,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt) – solidarnie z A. K. i W. L..

n. W. J. (1) i D. O. solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 32.000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 35.872,00 zł (słownie: trzydzieści pięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt dwa).

o. W. J. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 20.000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 13.956,00 zł (słownie: trzynaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt sześć).

p. W. J. (1), A. G. (1) i T. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 30.890 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 21.315,00 zł (słownie: dwadzieścia jeden tysięcy trzysta piętnaście), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 10.000 paczek papierosów marki (...) w kwocie 8.280,00 zł (słownie: osiem tysięcy dwieście osiemdziesiąt) – solidarnie z T. K. (2).

q. W. J. (1), A. G. (1), T. K. (2) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 10.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 6.900,00 zł (słownie: sześć tysięcy dziewięćset).

r. W. J. (1), A. G. (1), T. J. (1) i P. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 9.500 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 6.555,00 zł (słownie: sześć tysięcy pięćset pięćdziesiąt pięć).

s. W. J. (1), A. G. (1), T. J. (1), R. O. (1) i P. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 9.500 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 6.555,00 zł (słownie: sześć tysięcy pięćset pięćdziesiąt pięć).

t. W. J. (1), A. G. (1), T. J. (1) i P. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 15.500 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 10.695,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt pięć).

u. W. J. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 20.490 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 14.139,00 zł (słownie: czternaście tysięcy sto trzydzieści dziewięć), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 15.500 paczek papierosów w kwocie 10.695,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt pięć) – solidarnie z P. J. (1).

v. W. J. (1) i D. K. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 15.000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 10.350,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt).

w. W. J. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 20.000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 13.800,00 zł (słownie: trzynaście tysięcy osiemset).

x. W. J. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 10.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 6.900,00 zł (słownie: sześć tysięcy dziewięćset).

y. W. J. (1) i P. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 15.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 10.350,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt).

z. W. J. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 21.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 14.490,00 zł (słownie: czternaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 8.460 paczek papierosów w kwocie 5.838,00 zł (słownie: pięć tysięcy osiemset trzydzieści osiem) – solidarnie z T. K. (2).

aa. W. J. (1) i K. S. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 20.500 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 14.145,00 zł (słownie: czternaście tysięcy sto czterdzieści pięć), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 12.430 paczek papierosów w kwocie 8.577,00 zł (słownie: osiem tysięcy pięćset siedemdziesiąt siedem) – solidarnie z T. K. (2).

bb. W. J. (1) i A. G. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 25.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 17.250,00 zł (słownie: siedemnaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 11.200 paczek papierosów w kwocie 7.728,00 zł (słownie: siedem tysięcy siedemset dwadzieścia osiem) – solidarnie z T. K. (2).

cc. W. J. (1), A. G. (1) i T. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 10.000 paczek papierosów w kwocie 6.900,00 zł (słownie: sześć tysięcy dziewięćset).

dd. W. J. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 15.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 10.054,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy pięćdziesiąt cztery).

ee. W. J. (1) i T. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 20.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 8.970,00 zł (słownie: osiem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 13.000 paczek papierosów w kwocie 8.970,00 zł (słownie: osiem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt) – solidarnie z J. T..

ff. W. J. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 17.500 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 11.730 zł (słownie: jedenaście tysięcy siedemset trzydzieści).

gg. W. J. (1), A. G. (1) i T. J. (1) solidarnie obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 30.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 20.700,00 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy siedemset), w tym w części obejmującej równowartość pieniężną przepadku 8.000 paczek papierosów w kwocie 5.520,00 zł (słownie: pięć tysięcy pięćset dwadzieścia) – solidarnie z D. K. (1).

hh. J. T. obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 13.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 8.970,00 zł (słownie: osiem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt).

ii. J. T. obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 28.700 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 19.803,00 zł (słownie: dziewiętnaście tysięcy osiemset trzy).

jj. P. J. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 18.000 paczek papierosów nieustalonej marki bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 12.420,00 zł (słownie: dwanaście tysięcy czterysta dwadzieścia).

kk. A. B. (1) obowiązek ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 400.000 paczek papierosów nieustalonych marek bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 357.296,00 zł (słownie: trzysta pięćdziesiąt siedem tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt sześć).

LXIV. Na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzeka wobec oskarżonych środki karne ściągnięcia równowartości pieniężnej części korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa skarbowego w postaci:

- a. wobec T. K. (1) kwoty 1.000,00 zł (słownie: tysiąc).
- b. wobec D. S. kwoty 1.000,00 zł (słownie: tysiąc).
- c. wobec J. W. (1) kwoty 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące).
- d. wobec M. W. (1) kwoty 500,00 zł (słownie: pięćset).

LXV. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych A. G. (3) i T. J. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. R. (2) kwot po 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych.

LXVI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z dnia 8 sierpnia 1983 r. Dz.U. Nr 49, poz. 222 z póź.zm.) zwolnił oskarżanych: P. C. (1), M. K. (1), A. G. (1), T. J. (1), K. R. (1), S. T. (2), K. S. (1), R. O. (1), W. B. (1), A. K. (1), A. D. (1), J. W. (1), D. O., S. S. (1), T. B. (1), M. W. (1) - w całości od obowiązku ponoszenia opłat i pozostałych kosztów sądowych w częściach ich dotyczących, obciążając nimi Skarb Państwa.

LXVII. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 - 5, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z dnia 8 sierpnia 1983 r. Dz.U. Nr 49, poz. 222 z póź.zm.) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa następujące kwoty tytułem opłat:

- a. wobec S. T. (1) - 28.400,00 złotych
- b. wobec W. J. (1) - 28.400,00 złotych
- c. wobec E. P. - 3.900,00 złotych
- d. wobec Ł. N. (1) - 8.300,00 złotych
- e. wobec J. T. (1) - 4.180,00 złotych
- f. wobec J. T. (2) - 3.900,00 złotych
- g. wobec K. A. (1) - 6.300,00 złotych
- h. wobec A. B. (1) - 6.300,00 złotych
- i. wobec T. K. (1) - 1.200,00 złotych
- j. wobec D. S. - 1.200,00 złotych
- k. wobec T. K. (2) - 8.300,00 złotych

- l. wobec W. L. (1) – 5.180,00 złotych
- m. wobec P. J. (1) - 8.300,00 złotych
- n. wobec T. M. (1) – 2.520,00 złotych
- o. wobec T. M. (2) – 2.400,00 złotych
- p. wobec D. K. (1) – 3.500,00 złotych
- q. wobec Ł. W. (1) – 1.600,00 złotych
- r. wobec B. Ł. – 2.000,00 złotych
- s. wobec R. W. – 800,00 złotych

i obciąża każdego z w/w oskarżonych pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie w częściach ich dotyczących.

LXVIII. na podstawie art. 632 ust. 2 k.p.k. kosztami procesu w części dotyczącej oskarżonych: M. P. (1), P. G. oraz w części uniewinniającej S. T. (2) - obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli prokurator oraz obrońcy oskarżonych. Prokurator zaskarżył na niekorzyść w całości w stosunku do następujących oskarżonych: S. T. (1), W. J. (1), E. P., Ł. N. (1), P. C. (1), M. K. (1), A. G. (1), T. J. (1), J. T. (1), J. T. (2), K. R. (1), S. T. (2), K. S. (1), R. O. (1), K. A. (1), W. B. (1), A. B. (1), T. K. (1), D. S., T. K. (2), A. K. (1), W. L. (1), P. J. (1), A. D. (1), T. M. (1), J. W. (1), T. M. (2), D. K. (1), Ł. W. (1), D. O., S. S. (1), T. B. (1), B. Ł., R. W., M. W. (1).

Powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treści tego orzeczenia, polegający na:

1. niesłusznym przyjęciu, iż:

a) oskarżeni dopuścili się jedynie przypisanych im w opisie przestępstwa zachowań, w tym nie dopuścili się wszystkich zarzucanych im w akcie oskarżenia w ramach czynu ciągłego zachowań, poprzez wyeliminowanie części zachowań (składających się na czyn ciągły) z opisu przypisanych im w wyroku przestępstw, odpowiednio:

- S. T. (1) zachowania z dnia 21.07.2010 r. opisanego w pkt. II tiret 21 aktu oskarżenia oraz zachowania z dnia 26 i 27.07.2010r., 3. 4. 6 i 10.08.2010 r. oraz 4.10.2010 r. (pominięte w pkt. II wyroku),

- W. J. (1) zachowania z dnia 20 i 23 maja 2010 r. opisanego w pkt. IV tiret 5 i 6 aktu oskarżenia oraz zachowania z dnia 11, 14, 15 i 17 maja 2010r. (pominięte w pkt. VI wyroku),

- P. C. (1) zachowań z dnia 15, 18-19, 22 i 23.05.2010r., opisanych w pkt. XIII tirety od 3 do 6 aktu oskarżenia (pominięte w pkt. XVI wyroku),

- M. K. (1) zachowania z dnia 20.05.2010 r. opisanego w pkt. XV tiret 4 aktu oskarżenia (pominiętego w pkt. XX, ppkt.2 wyroku),

- J. T. (1) zachowania z dnia 23.05.2010 r. opisanego w pkt. XXIII tiret 1 aktu oskarżenia oraz zachowania z dnia 1 i 26 lipca 3 i 4, 6 i 10 sierpnia 2010r. (pominięte w pkt. XXXIII wyroku),

- K. R. (1) zachowania z dnia 20.05.2010 r. opisanego w pkt. XXVII tiret 3 aktu oskarżenia (pominiętego w pkt. XXXIX wyroku, co w konsekwencji skutkowało ograniczeniem czasokresu czynu przypisanego ww. także w pkt. XXXVIII wyroku),
- S. T. (2) czterech zachowań z dnia 14, 15, 20 i 23 maja 2010r. opisanych w pkt. XXIX tiret od 1 do 4 aktu oskarżenia (pominięte w pkt. XLII wyroku),
- R. O. (1) zachowania z dnia 19.10.2010 r. opisanego w pkt. XXXIII tiret 3 aktu oskarżenia (pominiętego w pkt. XLVII wyroku, co w konsekwencji skutkowało ograniczeniem czasokresu czynu przypisanego ww. także w pkt. XLVI wyroku),
- K. A. (1) zachowania w okresie od nieustalonego dnia w marcu 2010r. do 5.08.2010 r. opisanego w pkt. XXXVIII tiret 4 aktu oskarżenia (ograniczone czasowo do maja-lipca 2010 r. w pkt. LII wyroku),
- W. B. (1) zachowań z dnia 4, 6, 16 i 17 sierpnia 2010 r. opisanych w pkt. XL tiret 1-4 aktu oskarżenia (niewyszczególnione w pkt. LV wyroku),
- K. S. (1) zachowań z dnia 26 lipca oraz 3 sierpnia 2010r. (pominięte w pkt. XLIV wyroku),
- A. K. (1) i W. L. zachowań z dnia 14, 15, 19, 22 maja 2010r. oraz 2, 5 lipca 2010r. opisanych w pkt. XLVI tiret 1-6 aktu oskarżenia (pominiętych w pkt. LXI wyroku),
- J. T. zachowań z dnia 4 i 5 sierpnia 2010r. (nieujęte w pkt. XXXVI wyroku),
- T. J. (1) zachowania z dnia 30 października 2010r. (nieujętego w pkt. XXIX wyroku),
- T. M. (1) zachowania z dnia 27 lipca 2010r. (nieujętego w pkt. LXIV),

a ponadto

b) oskarżony S. T. (2) nie popełnił przestępstwa zarzuconego mu w pkt. XXVIII aktu oskarżenia, co skutkowało odpowiednio nie ujęciem wszystkich przestępczych zachowań w opisie przestępstw skarbowych przypisanych poszczególnym ww. oskarżonym, w tym poprzez wyeliminowanie z opisu zarzuconych im w akcie oskarżenia zachowań składających się na czyn ciągły, zawężeniem przypisanego czasookresu popełnienia przestępstwa oraz uniewinnieniem S. T. (2), podczas gdy z treści rozmów telefonicznych zarejestrowane w toku kontroli operacyjnych, z których to kontroli materiały zostały przekazane do Sądu wraz z aktem oskarżenia w ramach załączników od I do 11. co do których nie uzyskano zgód następczych lub które nie mogły być wykorzystane w zakresie wszystkich przestępstw umyślnych stosownie do przepisów obowiązujących przed dniem 15.04.2016r. - wskazują na sprawstwo oskarżonych w tym zakresie, na który to nowy dowód, oskarżyciel publiczny nie mógł się powołać i wykorzystać w postępowaniu karnym przed Sądem I instancji, jako objęte w dacie procedowania i wyrokowania przez tenże sąd zakazem dowodowym, a w chwili obecnej dopuszczalnym do wykorzystania stosownie do dyspozycji art. 168b k.pk. w zw. z art. 22 i art. 21 Ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 437 z 2016r.), albowiem w wyniku kontroli operacyjnych zarządzonych na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych uzyskano dowód popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej.

2. przyjęciu, iż wszyscy oskarżeni w zakresie przypisanych im przestępstw skarbowych, swym zachowaniem jedynie narazili na uszczuplenie należność publicznoprawną, podczas gdy z uwagi na bezskuteczny upływ terminu zgłoszenia przedmiotu opodatkowania, terminu płatności podatku VAT, akcyzy i należności celnej powstała zaległość podatkowa, a także celna czyli uszczuplenie, a odpowiedzialność z art. 54, art. 63, art.65, art. 86 i art. 91 k.k.s. można przypisać nie tylko temu, kto w myśl w/w-yh przepisów naraził należność publicznoprawną na uszczuplenie, ale tym bardziej

temu. kto rzeczywiście ją uszczuplił, co w konsekwencji skutkowało obrazą prawa materialnego art. 53 ust. 27 k.k.s. w zw. z art. 54, art. 63, art.65, art. 86 i art. 91 k.k.s.,

a w tym kontekście

II. obrazę prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 53 §26 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt. 1, art. 38 §2 pkt. 1 k.k.s., art. 54, art. 63, art.65, art. 86 i art. 91 k.k.s. poprzez odniesienie przesłanki skutkującej nadzwyczajnym obostrzeniem kary, a mianowicie spowodowania popełnionym umyślnym przestępstwem skarbowym uszczuplenia należności publicznoprawnej odpowiednio dużej lub wielkiej wartości do poszczególnych kwot uszczuplonego podatku VAT lub podatku akcyzowego, albo też należności celnej, podczas gdy elementem specjalizującym jest wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, której składowymi są kwoty uszczuplonych podatków oraz należności celnej.

2. art. 54 k.k.s. poprzez nieuprawnione przyjęcie, iż znamię skutku tego przestępstwa skarbowego, tj. kwota podatku narażonego na uszczuplenie (bądź a minori ad maius podatku uszczuplonego) winna być rozpatrywana oddzielnie do, cyt. „poszczególnych odrębnych obowiązków podatkowych, dotyczących innego przedmiotu, określonych w różnych ustawach i nie pozwala na tworzenie nowego „złożonego” typu przestępstwa skarbowego, obejmującego łącznie akcyzę i VAT. A sumowanie wartości uszczupleń tych dwóch niezależnych od siebie podatków właśnie do tego by prowadziło”, podczas gdy skutkiem/tzw. znamieniem specjalizującym z art. 54 §1-3 k.k.s. jest kwota podatku narażonego na uszczuplenie (lub podatku uszczuplonego), a zatem bez odniesienia jej do danego podatku, a w konsekwencji przyjęcie typu podstawowego lub uprzywilejowanego tego przestępstwa podatkowego zależy od łącznej kwoty narażonego na uszczuplenie (bądź uszczuplonego) podatku VAT oraz podatku akcyzowego,

3. art. 7 §2 k.k.s. poprzez przyjęcie jako podstawy wymiaru kary w zakresie przestępstw przypisanych oskarżonym w pkt. II. VI, IX, ppkt.1, XII, XVI, ppkt.1, XXIV, XXIX, XXXVI, LII, LV, LVII, LX, LXI, LXII, LXV. ppkt. 1, LXVII i LXIV wyroku - w sytuacji realnego zbiegu przepisów ustawy - przepisu przewidującego karę łagodniejszą (tj. art. 63 §2 k.k.s. lub art. 65 §1 k.k.s), podczas gdy podstawę wymiaru kary przy konstrukcji kumulatywnego zbiegu przepisów według kodeksu karnego skarbowego stanowi przepis, który przewiduje karę najsurowszą, tu we wszystkich tych przypadkach art. 54 §1 k.k.s.,

III. obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 424 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny zebranych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez wyciągnięcie z tychże dowodów nietrafnych wniosków, co do ilości paczek papierosów będących przedmiotem przestępstwa skarbowego:

1. ilości 142.446 paczek papierosów sprowadzonych przez Ł. N. (1) w okresie od kwietnia do listopada 2008 r., przy czym w okresie od lipca do listopada przemytu 2.446 paczek papierosów,

2. ilości 1.223 paczek papierosów sprowadzonych przez D. S. w okresie lipiec-sierpień 2008r.

3. ilości 1.223 paczek papierosów sprowadzonych przez T. K. (1) w okresie lipiec-październik 2008r.

4. ilości 1.558 paczek papierosów sprowadzonych przez S. T. (1), E. P., M. K. (1) i P. C. (1) w okresie od sierpnia 2008r. do 18 lutego 2009r.

5. ilości 1.558 paczek papierosów sprowadzonych przez K. R. (1) i A. D. w styczniu 2009r.

podczas gdy ww. sprowadzili znacznie większe ilości papierosy, co było związane z niedostatecznym i powierzchownym uwzględnieniem zeznań M. G. (1) z dnia 13.12.2011 r. i 17.01.2012r., które Sąd I instancji uznał za wiarygodne, z pominięciem:

- faktu, iż oskarżeni podejmowali swe zachowania co najmniej kilkukrotnie (a nawet kilkunastokrotnie, jak w przypadku Ł. N. (1)), zachowania oskarżonych były realizowane w dłuższym okresie czasu (odpowiednio od miesiąca do sześciu miesięcy).
- możliwości technicznych w zakresie jednorazowego przemytu papierosów, a mianowicie ilości pojazdów, tj. dwóch aut oraz ich ładowności, tj. przewozu samochodem osobowym od 1.000 kartonów, a jeepem od 2.000 kartonów, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu faktu, iż w kartonie mieści się 10 paczek papierosów, a zatem jednym już tylko pojazdem każdorazowo sprowadzano co najmniej odpowiednio 10.000 lub 20.000 paczek papierosów,
- przywożono kartonami (nie paczkami) tożsame lub zbliżone ilości,
- nieracjonalności, a wręcz nieopłacalności/nierentowności działań na mniejszą skalę, tj. przywozu przypisanych oskarżonym ilości paczek papierosów,

co doprowadziło do poczynienia przez Sąd błędnych wniosków w powyżej opisanym zakresie przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie przestępstw skarbowych przypisanych oskarżonym w pkt. II, IX ppkt.1, XII, XVI ppkt.1, XX ppkt.1, XXXIX tiret pierwszy, LVIII, LIX, LXIII tiret pierwszy,

IV. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec E. P. poprzez wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności za przypisane w pkt. IX, ppkt. 1 wyroku przestępstwo skarbowe, kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (w pkt. X wyroku) z zastosowaniem warunkowego zawieszenia kary na okres próby lat 3 (w pkt. LXXVII pkt. a wyroku), podczas gdy bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz względy prewencji indywidualnej i generalnej w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wskazują na potrzebę orzeczenia w wyższym wymiarze kary, odpowiednio jednostkowej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności, gdyż wobec oskarżonego nie zachodzą wyjątkowe wypadki uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które przemawiałyby za skorzystaniem przez niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania w myśl art. 41a k.k.s., przy jednoczesnym zdawkowym wyjaśnieniu przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku, dlaczego w przypadku tego oskarżonego zachodzi tenże wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami,

Prokurator wniosł o:

I. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia w zakresie przestępstw w punktach: II (dot. S. T. (1)), VI (dot. W.J. (1)), XVI (dot. P.C. (1)), XX (dot. M. K.), XXXIII (dot. J. T.), XXIX (dot. T.J. (1)), XXXVI (dot. J. T. (1)), XXXVIII-XXXIX (dot. K. R.), XLI-XLII (dot. S. T. (2)), XLIV (dot. K.S.), XLVI-XLVII (dot. R. O.), LII (dot. K.A. Irboszy), LV (dot. W. B.), LXI (dot. A.K. (1) i W. L.) oraz LXIV (dot. T..M. (1)) wyroku i przekazanie sprawy do ponownego, a w konsekwencji uchylenia rozstrzygnięć o karze łącznej wobec ww.,

II. zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez:

1. przyjęcie wskazanych w zarzucanych w akcie oskarżenia ilości papierosów w pkt. IX ppkt.1 (dot. E.P.), XII (dot. Ł. N.), LVIII (dot. T. K.), LIX (D.S.), LXIII tiret pierwszy (dot. A.D.) wyroku, a w konsekwencji orzeczenie wobec ww oskarżonych w pkt. LXXXV obowiązku ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów adekwatnie w wyższym zakresie,
2. przyjęcie podstawie wymiaru kary art. 54 § 1 k.k.s. (w miejsce odpowiednio art. 63 §2 lub art. 65 §1 k.k.s.), w punktach: IX, ppkt.1 (dot. E.P.), XII (dot. Ł. N.), XXIV (dot. A. G.), LVII (dot. A. B.), LX (dot. T. K.), LXII (dot. P. J.), LXV, ppkt. 1 (dot. J. W.), LXVII (dot. T. M.) wyroku, a w konsekwencji
3. wymierzenie w wyższym wymiarze, za przypisane oskarżonym w wyroku przestępstwo skarbowe kary. a także ewentualnie kary łącznej, odpowiednio:

E.P. w pkt. IX. ppkt. 1 - 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i bezwzględnej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

L. N. w pkt. Xli - 2 lat pozbawienia wolności i kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

A. G. w pkt. XXIV - 2 lat pozbawienia wolności i kary łącznej 2 lat miesięcy pozbawienia wolności,

A. B. w pkt. LVII - 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

T. K. w pkt. LX - 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

P.J. w pkt. LXII - 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

J. W. w pkt. LXV, ppkt. 1 - 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności

T. M. w pkt. LXVII - grzywnę w wysokości 400 stawek dziennych po 80zł każda

4. uzupełnienie opisu przestępstwa skarbowego w pkt. IX ppkt. 1 i 2, XII, XXIV, XXXIII, LVII-LXIII, LXV ppkt. 1 i 2, LXX, LXXI-LXXV wyroku o stwierdzenie, iż oskarżeni swym zachowaniem narazili, a w konsekwencji uszczuplili należności publicznoprawną, a także podanie w ich opisie kwoty uszczuplonej należności publicznoprawnej oraz kwoty uszczuplonego podatku.

Obrońca oskarżonego S. T. (1) – adwokat B. K. (1) zaskarżył w całości wyrok odnośnie tego oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 427 §1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2, 3, 4 k.p.k. zarzuciła:

1. co do punktu I orzeczenia: obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 258 §1 k.k. poprzez wadliwe przyjęcie, iż oskarżony S. T. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy ustalenia Sądu Okręgowego nie pozwalają na przypisanie mu działania w takiej grupie. Gdyby bowiem nawet hipotetycznie - na potrzeby niniejszego zarzutu – przyznać walor wiarygodności zeznaniom M. G. (1), K. K. (2) oraz K. A. (1) oraz innych dowodów, na których to Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenie o udziale S. T. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, to nie i tak nie sposób dojść do wniosku, że z dowodów tych wynikają elementy konieczne dla przyjęcia istnienia grupy przestępczej; analiza tych dowodów uprawnia co najwyżej do tego, że poszczególne przestępstwa skarbowe popełniały osoby działające wspólnie i w porozumieniu, ale nie tworzące zorganizowanej grupy przestępczej,

2. co do punktu II. orzeczenia - obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 37 § 1 pkt 5k.k.s. poprzez wadliwe przyjęcie, iż oskarżony S. T. (1) przypisane mu przestępstwa skarbowe popełnił działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy ustalenia Sądu Okręgowego nie pozwalają na przypisanie mu działania w takiej grupie. Gdyby bowiem hipotetycznie - na potrzeby niniejszego zarzutu - przyznać walor wiarygodności zeznaniom M. G. (1), K. K. (2) oraz K. A. (1) i innym dowodom, na które powołał się Sąd, czyniąc ustalenie o udziale S. T. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, to nie sposób dojść do wniosku, że z dowodów tych wynikają elementy konieczne dla przyjęcia, że istniała jakakolwiek grupy przestępczej, w ramach które S. T. (1) miałby dopuścić się przypisanych mu przestępstw skarbowych; jego ewentualne współdziałanie z innymi osobami mogło być co najwyżej kwalifikowane jako działanie wspólnie i w porozumieniu przy okazji popełniania kolejnych przestępstw, przy czym osoby wg Sądu w tych przestępstwach uczestniczyły, nie tworzyły zorganizowanej grupy przestępczej,

3. co do punktu I. ppkt 2. orzeczenia - obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art 258 §3 k.k. poprzez wadliwe przyjęcie, iż oskarżony S. T. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych, podczas gdy dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia, nawet przy hipotetycznym przyjęciu, że są prawidłowe, nie pozwalają na przypisanie mu takiej funkcji z uwagi na brak: koordynowania przez niego działalności uczestników rzekomej grupy, określania przez niego kierunków jej działalności, sprawowania przez niego realnej kontroli nad działalnością grupy, jak również brak istnienia elementu podległości wobec niego innych członków rzekomej grupy przestępczej, pozwalającej mu na wydawanie jej członkom poleceń o charakterze władczym;

obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

4. art 2 § 2 k.p.k., art 4 k.p.k., art 5 pkt 1 i 2 k.p.k., art 6 k.p.k., art 7 k.p.k., art 171 pkt 7 k.p.k., art 167 § 1 k.p.k., art 192 k.p.k., art 193 k.p.k. , art 366 k.p.k., art 410 k.p.k. oraz art 424 k.p.k. poprzez :

- dokonanie ustaleń w sposób dowolny, z pogwałceniem zasady obiektywizmu, wbrew obowiązowi czynienia prawdziwych ustaleń w sprawie, przy czym Sąd Okręgowy w sposób niedopuszczalny z punktu widzenia wymogów postępowania karnego dokonał tych ustaleń w oparciu o wyselekcjonowanie z materiału dowodowego tylko tych dowodów, które były niekorzystne dla oskarżonego, bagatelizując lub całkowicie pomijając dowody dla niego korzystne,

- ocenie zgromadzonych dowodów w sposób niezgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania, z pogwałceniem rozkładu ciężaru dowodu wynikającego z zasady domniemania niewinności i zasady in dubio pro reo, co skutkowało niezasadnym odmówieniem wiarygodności wyjaśnieniom S. T. (1) i bezzasadnym uznaniem za wiarygodne dowodów dla niego niekorzystnych,
- zaniechanie przesłuchania M. G. w obecności psychologa oraz zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa odnośnie okoliczności pozwalających na ocenę, czy M. G. jest zdolny do prawidłowego postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, mimo iż w sprawie ujawniły się istotne wątpliwości co do jego zdolności w tym zakresie, w tym fakt, że leczy się on neurologicznie oraz posiada cechy osobowości nieprawidłowej - paranooidalnej,
- całkowicie dowolnym przypisaniu oskarżonego liczby rzekomo przemyconych papierosów;

4. art. 392 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art 6 k.p.k. w zw. z art 170 §1 pkt 5 k.p.k. poprzez:- bezpodstawne i oparte na nieprawdziwej podstawie oddalenie wniosku o bezpośrednie przesłuchanie świadków M. G. (1) oraz K. K. (2) po uprawomocnieniu się zapadłych przeciwko nim wyroków dotyczących czynów, których dopuścić się oni mieli wraz z oskarżonymi odpowiadającymi w niniejszej sprawie - co w sposób rażący naruszało prawo do obrony uniemożliwiając weryfikację depozycji złożonych przez te osoby w procedurze zadawania im pytań, które to działanie Sądu Okręgowego nie było usprawiedliwione procesowo, jako że nie istniały przesłanki pozwalające na odstąpienie od bezpośredniego przesłuchania ww. świadków a przeciwnie — istniały powody do uwzględnienia wniosków obrońców i oskarżonych o bezpośrednie przesłuchanie tych świadków przed Sądem : wnioski te, wbrew twierdzeniu Sądu nie zmierzały do przedłużenia postępowania (składane były bowiem od początku przewodu sądowego i ponawiane w czasie odległym od planowanego zakończenia rozprawy); depozycje M. G. i K. K. (2) były bardzo istotnymi dowodami w sprawie i powinny być podlegać weryfikacji w procedurze zadawania świadkom pytań przez Sąd i strony, zwłaszcza że były to dowody z pomówienia, pozostającego w sprzeczności z szeregiem dowodów zgromadzonych w sprawie, a cechy psychiczne świadków, okoliczności, w jakich składali depozycje w śledztwie oraz chęć uzyskania przez nich profitów procesowych w związku z obciążaniem innych osób — rodziły wątpliwość co do wiarygodności ich relacji i generowały konieczność ich weryfikacji

5. art. 170 § 1 k.p.k. w zw. art. 366 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego S. T. (1) i jego obrońcy, w tym oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badań fonoskopijnych celem ustalenia następujących okoliczności: (1) czy głos przypisywany w nagraniu przez oskarżyciela S. T. (1) jest faktycznie jego głosem; (2) przy pomocy jakiego urządzenia dokonane zostały przedmiotowe nagrania; (3) czy przedmiotowe nagrania są oryginalne, czy też stanowią kopię oryginalnych nagrań; (4) czy przedmiotowe nagrania są autentyczne; (5) kiedy, w jakim czasie powstały przedmiotowe nagrania;

6. art. 170 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 47, 49 oraz 51 Konstytucji RP w zw. z art. 2 oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 9e ust. 1, 3 i 4 ustawy o straży granicznej poprzez dopuszczenie jako dowodów niedopuszczalnych materiałów uzyskanych w ramach prowadzonych czynności operacyjnych przez funkcjonariuszy straży granicznej

polegających na niejawnej kontroli rozmów telefonicznych i czynienie w tym zakresie ustaleń faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego, podczas gdy materiały te zostały uzyskane w sposób nielegalny odnośnie przestępstw stypizowanych w art. 258 § 3 k.k., art. 54 § 1 k.k.s., art. 63 § 2 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s., art. 91 § 3 k.k.s. (bez zgody osób nagrywanych lub Sądu, w tym następczej), jak również poza zakresem kompetencji operacyjnej straży granicznej i nie mogą stanowić dowodu w niniejszej sprawie, bowiem zgody Sądu Okręgowego obejmowały wyłącznie przestępstwa określone w art. 258 § 1 kk. oraz art. 91 § 1 k.k.s.;

7. art. 117 §2 k.p.k. w z w. z art 6 k.p.k. poprzez prowadzenie czynności procesowych pomimo usprawiedliwionego niestawiennictwa obrońcy oskarżonego S. T. (1) apl. adw. M. B. oraz złożenia przez niego wniosku o nieprzeprowadzanie tychże czynności podczas jego nieobecności;

8. art 424 §1 k.p.k. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia przedmiotowego wyroku, przez co w stopniu istotnym utrudnione jest poddanie go rzetelnej kontroli odwoławczej,

błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że:

S. T. (1) dopuścił się przypisanych mu przez Sąd przestępstw, podczas gdy oskarżony nie popełnił tych czynów, a nadto błąd w czynieniu szeregu nieprawdziwych ustaleń cząstkowych, jak choćby np. to, że S. T. (1), M. G. (1) i Ł. N. (1) w trakcie towarzyskiego spotkania podjęli decyzję, że będą przemycać papierosy (nigdy nie odbyło się spotkanie tych trzech osób, na którym zapaść by miała decyzja o podjęciu działalności przestępczej) lub to, że S. T. (1) posługiwał się nr telefonów przypisanymi mu w uzasadnieniu wyroku przez Sąd.

Nadto rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu w stosunku do oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy w stosunku do oskarżonego brak jest podstaw do stosowania kary o charakterze izolacyjnym, jak również rażąco niewspółmierność środka karnego w postaci orzeczonego obowiązku zapłaty równowartości przypadku przedmiotów w postaci paczek papierosów, którego to wysokość jest rażąco niewspółmierna do możliwości zarobkowych oskarżonego oraz niezasadnego orzeczenia wobec S. T. (1) przypadku samochodu (...) nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, radiotelefonu marki (...), przenośnej stacji CB marki (...),.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o uniewinnienie S. T. (1) od wszystkich przypisanych mu wyrokiem Sądu Okręgowego czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w części dotyczącej tego oskarżonego Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego S. T. (1) – adwokat M. K. (3) również w całości zaskarżyła wyrok odnośnie tego oskarżonego i na zasadzie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzuciła:

1) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, w postaci:

- naruszenia art. 167 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk wyrażające się niezasadnym oddaleniu wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka M. G. (1), podczas, gdy w/w świadek jest w kontakcie ze swoim kuratorem H. B., nadto wiadomym jest, iż pracuje na terytorium Wielkiej Brytanii, a dodatkowo jest to główny świadek oskarżenia, co implikuje konieczność bezpośredniego sprowadzenia na rozprawę i przesłuchania wskazanego świadka i umożliwienie realizacji oskarżonemu pełni prawa do obrony;
- naruszenia art. 167 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk wyrażające się niezasadnym oddaleniu wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka K. K. (2), podczas, gdy w/w świadek pracuje na terytorium Wielkiej Brytanii, a dodatkowo jego depozycje są istotne pod kątem czynności sprawczych zarzucanych oskarżonemu, czego konsekwencją jest naruszenie prawa oskarżonego do realizacji realnej obrony jego praw w przedmiotowym postępowaniu;

- naruszenia art. 167 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk polegającego na podjęciu przez Sąd I instancji wadliwej decyzji pro-cesowej w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego oskarżonego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii fonoskopijnej, w sytuacji gdy oskarżony S. T. (1) od początku kwestionował okoliczność, iż jego głos znajduje się na nagraniach z kontroli operacyjnej;
 - naruszenia art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk polegającą na niedopuszczeniu w przedmiotowym postępowaniu z urzędu dowodu z opinii biegłych, na okoliczność ustalenia stanu zdrowia świadka M. G. (1), podczas gdy w toku prowadzone postępowania ujawniło się szereg okoliczności dyskredytujących wiarygodność tegoż świadka, a także okoliczności związane z uprzednim leczeniem neurologicznym i psychiatrycznym w/w;
 - naruszenia art. 6 kpk w zw. z art 170 § 1 pkt 2 kpk polegającego na naruszeniu prawa oskarżonego do obrony i oddaleniu wniosku oskarżonego S. T. (1) jako nie mającego znaczenia dla sprawy - w zakresie zażądania informacji w przedmiocie potwierdzenia pobytu w/w w hotelu w B., podczas gdy ta okoliczność ma znaczenie dla sprawy pod kątem stawianych oskarżonemu zarzutów i czasookresu ich popełnienia;
 - naruszenia art. 6 kpk w zw. z art 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 193 § kpk wyrażające się poprzez naruszenie prawa oskarżonego do obrony i oddalenie wniosku oskarżonego S. T. (1) w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii, podczas gdy oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, kategorycznie stwierdzając, iż nie rozpoznaje swojego głosu w zgromadzonych w sprawie materiałach z kontroli operacyjnej;
 - art. 7 kpk w zw. z art. art. 410 kpk poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, czyniąc analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nierozważeniu wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, oparciu ustaleń na części materiału dowodowego, polegającą na:
 - dowolnej, nie uwzględniającej zasad wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego;
 - odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. T. (1) w części negującej jego sprawstwo;
 - nieprawidłowej ocenie zeznań świadków M. G. (1) oraz K. K. (2);
 - dokonaniu ustaleń faktycznych w stosunku do oskarżonego S. T. (1) poprzez wypełnianie rozumowania Sądu niewątpliwie niekorzystnymi dla oskarżonego domniemaniami;
 - nierozważenie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego S. T. (1), wyrażające się w błędnej ocenie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów;
- 2) błędy w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające na przyjęciu, iż:
- wiosną 2008 r. na terenie powiatu (...) i (...) doszło do powstania zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się przemytem papierosów, której inicjatorem był m.in. S. T. (1);
 - S. T. (1) wspólnie z Ł. N. (1) podjęli decyzję o rozpoczęciu przemycań papierosów z terytorium Litwy do Polski;
 - oskarżony S. T. (1) załatwiał na terytorium Litwy nielegalne papierosy do przemytu na terytorium Polski;
 - po sierpniu 2008 r. S. T. (1) nawiązał kontakt z A. B. (1), który przyjął rolę pośrednika w załatwianiu odbiorców;
 - od kwietnia 2010 r. W. J. (1) i S. T. (1) zaczęli wspólnie strukturę przestępczą nastawioną na trwałe przemykanie papierosów;

- oskarżony S. T. (1) od nieustalonego dnia kwietnia 2008 r. do 18 sierpnia 2010 r. działał w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i poza nią sprowadzając z terytorium Litwy wyroby akcyzowe bez polskich znaków akcyzy;

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego S. T. (1) i przekazanie sprawy w tej części Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

Obróńca oskarżonego W. J. (1) nie raczyła wskazać zakresu zaskarżenia. Treść zarzutów wskazuje, że przede wszystkim kwestionuje przypisanie temu oskarżonemu winy.

Zarzuciła temu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., oraz błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, wynikający z zaniechania dokonania istotnych ustaleń faktycznych w sprawie, lub też, wynikający z dokonania dowolnej oceny dowodów prowadzącej do nie znajdującego podstaw w zebranych w sprawie materiale dowodowym ustalenia, że oskarżony W. J. dopuścił się zarzucanych mu zachowań, a w szczególności, że kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na uchylaniu się od opodatkowania poprzez sprowadzanie, nabywanie, przechowywanie, przewożenie, pomoc w zbyciu i ukrywanie papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy tj., że popełnił przestępstwo z art. 258 § 3 kk, jak też przestępstwa z art. 54 §1 kks,
2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 424 § 1 k.p.k., przez nie wyjaśnienie lub niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie w jakim Sąd meriti nie przeprowadził analizy zebranego materiału dowodowego pod kątem jego oceny w świetle przyjmowanych w doktrynie i orzecznictwie sądowym kryteriów oceny dowodu z pomówienia współoskarżonych, jak również zeznań świadków,
3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. przez oparcie dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych w zakresie wyliczeń uszczuplonych należności publicznoprawnych dokonanych dla pojedynczej paczki papierosów na informacjach udzielonych przez Izbę Celną,
4. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu spraw celnych na okoliczność ustalenia wysokości uszczuplonych należności publicznoprawnych, co uniemożliwiło obronie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla ustalenia wysokości tych należności,
5. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu telekomunikacji na okoliczność ustalenia czy możliwe jest określenie z taką dokładnością jak w znajdujących się aktach sprawy diagramach współrzędnych geograficznych logujących się telefonów, co uniemożliwiło obronie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonego,
6. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. i art. 366 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrony o przesłuchanie w charakterze świadka M. G. (1) co uniemożliwiło obronie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonego,
7. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność ustalenia czy utrwalony na załączonych do akt

sprawy nagraniach głos wskazany przez oskarżyciela faktycznie jest głosem W. J., jak również ustalenia czy nagrania nie noszą śladów ingerencji, zwaryfikowania ich autentyczności.

8. naruszenie przepisu art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegające na uwzględnieniu w wyroku okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie w wyroku istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów i nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie,

9. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, tj. przepisu art. 9 e ust. 1,3, i 8 ustawy o Straży Granicznej w zw. z art. 5,7, i 9 Konstytucji RP polegające na przyznaniu mocy dowodowej nagraniom uzyskanym w toku kontroli operacyjnej polegającej na niejawnej kontroli i utrwalaniu rozmów telefonicznych i poczynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych, podczas gdy zarówno te czynności operacyjne jak i nagrania rozmów telefonicznych przeprowadzone były wbrew, bądź z naruszeniem obowiązujących w tym zakresie przepisów (ustawa o Straży Granicznej), w szczególności z naruszeniem zasady podmiotowo-przedmiotowej, niewskazaniem opisu rzekomego przestępstwa i wskazaniu jego dokładnej kwalifikacji prawnej, brakiem uzasadnienia do przeprowadzenia tej kontroli, w tym brakiem wykazania lub choćby uprawdopodobnienia, że bezskuteczne były podjęte środki w celu wykazania popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 kk;

10. rażąco niewspółmierność orzeczonych kar w stosunku do oskarżonego W. J. (1).

Obrońca W. J. (1) wniosła o uniewinnienie tego oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego E. P. zaskarżył powyższy wyrok w całości i powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego w punkcie VIII orzeczenia - nawet jeśli warunkowo i hipotetycznie przyjąć, że stan faktyczny ustalony został prawidłowo - tj. art. 258 §1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony E. P. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy ustalenia Sądu I instancji nie pozwalają na przypisanie mu działania w takiej grupie. Nawet przy hipotetycznym - na potrzeby niniejszego zarzutu - przydaniu waloru wiarygodności zeznaniom M. G. (1), K. K. (2) i K. A. (1), na których to Sąd meriti oparł ustalenia o udziale E. P. w zorganizowanej grupie przestępczej, nie sposób dojść do konstatacji, że z zeznań tych wynika jakikolwiek z elementów koniecznych do przyjęcia, iż grupa ta faktycznie istniała wobec: braku trwałej i stabilnej struktury organizacyjnej, braku jakiegokolwiek podporządkowania, trwałego podziału ról jak i zasad związanych z podejmowaniem działań przestępczych, wyodrębnionego ośrodka kierowniczego i trwałości zaspokojenia potrzeb grupy;

2. obrazę przepisów prawa materialnego w punkcie IX orzeczenia - nawet jeśli warunkowo i hipotetycznie przyjąć, że stan faktyczny ustalony został prawidłowo - tj. art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony E. P. przypisane mu przestępstwa skarbowe popełnił w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy ustalenia Sądu I instancji nie pozwalają na przypisanie mu takiego działania, wobec braku wykazania istnienia trwałej i stabilnej struktury organizacyjnej „grupy”, trwałego podziału ról i zasad związanych z podejmowaniem działań przestępczych, wyodrębnionego ośrodka kierowniczego i trwałości zaspokojenia potrzeb grupy, które to okoliczności przemawiają przeciwko przyjęciu działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej;

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 392 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. z zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez reasumpcję własnego postanowienia i odstępianie od bezpośredniego przesłuchania świadków M. G. (1) i K. K. (2) po uprawomocnieniu się zapadłych przeciwko nim wyrokom - co w sposób rażąco naruszało prawo do obrony, poprzez faktyczne uniemożliwienie obrońcom zadawania jakikolwiek pytań tym świadkom, celem weryfikacji złożonych przez nich depozycji procesowych, które to działanie Sądu nie

było usprawiedliwione procesowo, jako że nie istniały przesłanki z art. 391 § 1 k.p.k. pozwalające odstąpić od bezpośredniego przesłuchania wyżej wskazanych świadków przed Sądem;

4. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 2 k.p.k. art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. art. 7 k.p.k., 171 pkt 7 k.p.k., art. 366 k.p.k. art. 410 oraz art. 424 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń w sposób dowolny, przy czym Sąd Okręgowy w sposób niedopuszczalny z punktu widzenia wymogów postępowania karnego dokonał tych ustaleń w oparciu o wyselekcjonowanie z materiału dowodowego tylko tych dowodów, które były niekorzystne dla oskarżonego czego najpełniejszym wyrazem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku, co wyraża się w szczególności w:

a) przyjęciu przez Sąd, wbrew oczywistym faktom, iż wyjaśnienia współoskarżonych K. A. i J. T., którzy wyjaśniali w niniejszym postępowaniu, składane były w warunkach nie wykluczających swobody wypowiedzi,

b) przyjęciu dowodu z wyjaśnień K. A. (1) i J. T. (2) jako częściowo wiarygodnych w sposób wybiórczy, przy skrupulatnym wyodrębnieniu przez Sąd tylko takich ich fragmentów, które są spójne z depozycjami procesowymi świadka M. G. (1),

c) przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom świadka M. G. (1), mimo że

- były one chaotyczne, pozbawione szczegółów, wewnętrznie sprzeczne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym;
- zachowanie świadka w procesie wykazywało, iż w sposób instrumentalny wykorzystuje on wymiar sprawiedliwości dla osiągnięcia jak najkorzystniejszych dla siebie celów, w tym unikania konfrontacji z innymi oskarżonymi, przez niego pomówionymi;
- dowód z zeznań tego świadka Sąd winien traktować z taką samą ostrożnością jak dowód z wyjaśnień pomawiającego współoskarżonego, albowiem M. G. (1) był jednym z współoskarżonych w niniejszym postępowaniu, który skorzystał z instytucji przewidzianej przez art. 60 § 3 k.k. i chcąc uzyskać dla siebie korzystną sytuację procesową, bezpodstawnie pomówił oskarżonych, w tym E. P. o popełnienie zarzucanych mu czynów;
- istniały co najmniej wątpliwości co psychologicznej wiarygodności zeznań tego świadka, także wobec faktu, iż cierpi on na poważną chorobę neurologiczną,
- postępowanie (w tym zeznania świadka K. L.) wykazało, iż świadek jest osobą agresywną i mściwą;

d) uznaniu zeznań świadka K. K. (2) za wartościowy materiał dowodowy stanowiący podstawę skazania E. P., podczas gdy świadek nie znał go, a widział go tylko raz na przyjęciu urodzinowym S. T. (1).

Obrońca E. P. wniosła o uniewinnienie tego oskarżonego od wszystkich przypisanych mu wyrokiem Sądu Okręgowego czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, w przypadku uznania za konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.

Obrońca Ł. N. (1) – adwokat B. C. zaskarżyła w całości wyrok odnośnie tego oskarżonego. Na zasadzie art. 427 §2 k.p.k. i art. 439 §1 pkt 5 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. orzeczeniu temu zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa materialnego :

- a to art. 258 § 1 k.k. w punkcie XI wyroku - jeśli nawet bowiem warunkowo i hipotetycznie przyjąć, że stan faktyczny ustalony został prawidłowo, to Sąd błędnie błędnie przyjął, że oskarżony Ł. N. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy ustalenia Sądu I instancji nie pozwalały mu na przypisanie działania w takiej grupie z uwagi na brak w ustalonym stanie faktycznym sprawy elementów konstruujących znamiona występku z art. 258 § 1 k.k.

- a to art. 37 § 1 pkt. 5 k.k. w punkcie XII wyroku - nawet bowiem jeśli nawet warunkowo i hipotetycznie przyjąć, że stan faktyczny ustalony został prawidłowo, to Sąd nieprawidłowo przypisał Ł. N. (1) popełnianie przestępstw

skarbowych w zorganizowanej grupie przestępczej; ustalenia Sądu I instancji nie pozwalały bowiem na przypisanie mu takiego działania, wobec braku wykazania istnienia trwałej i stabilnej struktury organizacyjnej „grupy”, trwałego podziału ról i zasad związanych z podejmowaniem działań przestępczych, wyodrębnionego ośrodka kierowniczego i trwałości zaspokojenia potrzeb grupy,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 2 § 2, art. 4 k.p.k., 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 392 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k., art. 167 § 1 k.p.k., art. 192 k.p.k., art. 193 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. (w odniesieniu do czynu z pkt. XII wyroku - wszystkie przepisy także w zw. z art. 113 § 1 kks), wyrażającą się w:

- czynieniu ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, często w sposób sprzeczny z dowodami zgromadzonymi w sprawie lub całkowicie dowolny - bez odwołania się do jakiegokolwiek podstawy dowodowej,
- niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej przy tym - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystne dla oskarżonego Ł. N. (1) przy jednoczesnym pominięciu lub bagatelizowaniu okoliczności dla niego korzystnych i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy; co skutkowało niezasadnym odmówieniem wiarygodności wyjaśnieniom Ł. N. (1) i dowodom dla niego korzystnym, oraz bezpodstawnym obdarzeniem wiarygodnością dowodów na to nie zasługujących, w tym depozycjom M. G., K. K. i M. A.,
- rozstrzygnięciu wątpliwości, które wyłoniły się w toku postępowania na niekorzyść oskarżonego, a więc wbrew zasadzie in dubio pro reo,
- zaniechaniu przeprowadzenia dowodów istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, w tym wskazanego w uzasadnieniu niniejszej apelacji dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń przez M. G. oraz czynieniu dowolnych, niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń, opartych wyłącznie na domniemaniach, mimo nieprzeprowadzenia w tym zakresie dostępnych dowodów, odstąpieniu od bezpośredniego przesłuchania św. M. G. (1) i K. K. (2) po uprawomocnieniu się zapadłych przeciwko nim wyroków obejmujących czyny, których dopuścić się mieli wspólnie z osobami oskarżonymi w niniejszej sprawie i bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych obrońców w tym zakresie, co w sposób rażąco naruszyło prawo Ł. N. (1) do obrony, uniemożliwiając jemu i jego obrońcy zadanie świadkom pytań, zmierzających do wykazania okoliczności istotnych dla obrony oskarżonego, w tym wykazania, że depozycje świadków złożone w postępowaniu przygotowawczym są nieprawdziwe, które to działanie Sądu - wobec istotnego znaczenia przedmiotowych dowodów dla prawidłowego rozstrzygnięcia - pozostawało także w istotnej kolizji z zasada bezpośredniości i z zasada prawdy materialnej,
- zaniechaniu przesłuchania św. M. G. (1) w obecności psychologa mimo istnienia okoliczności uzasadniających wątpliwość co do stanu psychicznego świadka oraz co do jego zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego spostrzeżeń,
- niezasadnym przyjęciu przez Sąd, że wyjaśnienia M. G., K. K. i M. A. złożone przez nich w śledztwie, składane były w warunkach nie wykluczających swobody wypowiedzi, co pozostaje w sprzeczności z okolicznościami wynikającymi z czynności tych przesłuchań,

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że :

- a) oskarżony Ł. N. (1) dopuścił się czynów przypisanych mu w punktach XI, XII i XIII wyroku, podczas gdy nie dopuścił się on żadnego z zarzuconych mu przez prokuratora a następnie przypisanych przez Sąd czynów,

- b) oskarżony mógł także uczestniczyć w przemytach w latach 2009 i 2010, mimo iż oskarżony nie dopuścił się żadnego przestępstwa,
- c) że telefon N. (...) o nr (...) zatrzymany został przy Ł. N. (1) i że należy on do niego, co jest niezgodne z faktycznym stanem rzeczy,
- d) że Ł. N. (1) wraz z M. G. nabyli samochód na współwłasność, co nie odpowiada,
- e) że M. G. (1) nie miał motywów, w tym prywatnego, aby fałszywie pomawiać Ł. N. (1) podczas gdy miał on co najmniej dwa takie motywy, w tym jeden prywatny wynikający z faktu odrzucenia jego załotów przez J. N., żonę Ł. N. (1).

Wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie Ł. N. (1) od wszystkich zarzuconych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca Ł. N. (1) - adwokat T. K. (5) zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości i na zasadzie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:

- art. 167 kpk w zw. z art. 193 §1 kpk polegającą na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z opinii zespołu biegłych, mających na celu zaopiniowanie stanu zdrowia M. G. (1), zważywszy na ujawnione w toku całego postępowania liczne informacje odnośnie jego schorzeń w/w, a także jego leczenia psychiatrycznego;
- art. 6 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez niezasadne oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka M. G. (1), w sytuacji gdy uległa zmianie jego sytuacja procesowa, a jest to najistotniejszy dowód oskarżenia potwierdzający sprawstwo oskarżonego, zważywszy że oskarżonemu zarzuca się działanie w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie z w/w świadkiem;
- art. 6 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez niezasadne oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka K. K. (2), w sytuacji gdy uległa zmianie jego sytuacja procesowa i konieczne dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie;
- art. 7 kpk wyrażającą się w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nierozważeniu wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, oparciu ustaleń na części materiału dowodowego, polegającą na:
 - dowolnej, nie uwzględniającej zasad wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego;
 - odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Ł. N. (1);
 - nieprawidłowej ocenie wyjaśnień, a następnie zeznań M. G. (1);
 - nieprawidłowej ocenie zeznań świadków w postaci funkcjonariuszy pełniących służbę wspólnie z oskarżonym,
 - w zakresie braku możliwości przekazywania przezeń informacji odnośnie lokacji patroli policji;
 - wadliwej ocenie depozycji J. N.;
 - dokonaniu ustaleń poprzez wypełnienie rozumowania Sądu niekorzystnymi dla oskarżonego domniemaniami;

- pominięciu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, które w sposób znaczący uwypukliły istniejące w przedmiotowej sprawie mankamenty, a tym samym mogły doprowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych i w myśl zasady in dubio pro reo powinny skutkować uniewinnieniem oskarżonego;

- nierozważenie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego Ł. N. (1)-ka, wyrażające się w błędnej ocenie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów;

2) błędy w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające na przyjęciu iż:

- wiosną 2008 r. na terenie powiatu (...) i (...) doszło do powstania zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się przemytem papierosów, której inicjatorem był m.in. Ł. N. (1),

- S. T. (1) wspólnie z Ł. N. (1) podjęli decyzję o rozpoczęciu przemycań papierosów z terytorium Litwy do Polski;

- oskarżony w okresie od kwietnia 2008 r. do listopada 2008 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych;

- oskarżony w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2008 r. do nieustalonego dnia listopada 2008 r. kilkakrotnie sprowadzała na terytorium Polski wyroby akcyzowe bez polskich znaków akcyzy;

- Ł. N. (1) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc funkcjo-nariuszem policji, przekroczył swoje uprawnienia, przekazywał uzyskiwane na potrzeby służby informacji co do lokalizacji patroli policji na terenie miasta S.;

Wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach przez uniewinnienie Ł. N. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca P. C. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego i wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, wynikający z zaniechania dokonania istotnych ustaleń faktycznych w sprawie, lub też, wynikający z dokonania dowolnej oceny dowodów prowadzącej do nie znajdującego podstaw w zebranych w sprawie materiale dowodowym, ustalenia, że oskarżony P. C. (1) dopuścił się zarzucanych mu zachowań,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 424 § 1 k.p.k., przez nie wyjaśnienie lub niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie w jakim Sąd meriti nie przeprowadził analizy zebranego materiału dowodowego pod kątem jego oceny w świetle przyjmowanych w doktrynie i orzecznictwie sądowym kryteriów oceny dowodu z pomówienia współoskarżonego, jak również zeznań świadków,

3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. przez oparcie dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych w zakresie wyliczeń uszczuplonych należności publicznoprawnych dokonanych dla pojedynczej paczki papierosów na informacjach udzielonych przez Izbę Celną,

4. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu spraw celnych na okoliczność ustalenia wysokości uszczuplonych należności publicznoprawnych, co uniemożliwiło obronie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla ustalenia wysokości tych należności,

5. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu telekomunikacji na okoliczność ustalenia czy możliwe jest określenie z taką dokładnością jak w znajdujących się aktach sprawy diagramach współrzędnych geograficznych logujących się telefonów, co uniemożliwiło obronie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonego,

6. art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. i art. 366 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrony o przesłuchanie w charakterze świadka M. G. (1) co uniemożliwiło obronie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonego,

7. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. i w zw. z art. 6 k.p.k. - przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność ustalenia czy utrwalony na załączonych do akt sprawy nagraniach głos wskazany przez oskarżyciela faktycznie jest głosem P. C. (1), jak również ustalenia czy nagrania nie noszą śladów ingerencji, zweryfikowania ich autentyczności,

8. naruszenie przepisu art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu w wyroku okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie w wyroku istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów i nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie;

9. rażąco niewspółmierność orzeczonych kar w stosunku do osk. P. C..

Wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. K. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 427 §1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, który legł u podstaw zaskarżonego wyroku i który miał wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, iż oskarżony M. K. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw skarbowych, związanych z przemysłem papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy i uszczupleniem należności podatkowych tj. o czyn z art. 258 kk oraz na przyjęciu, iż uczynił z tego stale źródło dochodu oraz sprowadzał na terytorium kraju z Rep. Litwy w celu dalszej odsprzedaży wyroby akcyzowe bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, nie ujawniając ich właściwemu organowi podatkowemu podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne przyjęcie, iż oskarżony popełnił zarzucane mu czyny;

2) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz na ich dowolnej ocenie poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w tym pominięcie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka M. W. (2);

3) obrazę przepisów postępowania: art. 392 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez zaliczenie w poczet materiału dowodowego odczytanych wyjaśnień M. G. (1) i K. K. (2) złożonych w innym postępowaniu, mimo że wyjaśnienia te są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego, a dla rozstrzygnięcia sprawy mają zasadnicze znaczenie,

4) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia stosownych czynności dowodowych, w tym opinii biegłych, zmierzającej do identyfikacji rozmówców zarejestrowanych w trakcie czynności operacyjnych oraz przez nieuwzględnienie wniosku o wezwanie i przesłuchanie na rozprawie M. G. (1) i K. K. (2),

5) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ treść wydanego wyroku tj. art. 9e ust. 1, 3 i 8 ustawy o straży granicznej w zw. z art. 5,7 oraz art. 9 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez bezpodstawne przyznanie waloru materiałom uzyskanym w ramach prowadzonych czynności operacyjnych przez funkcjonariuszy straży granicznej polegających na niejawnej kontroli rozmów telefonicznych (podsluchy) i czynienie w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego, które te czynności i dokonane w oparciu o nie nagrania były przeprowadzone wbrew prawu lub z jego naruszeniem, w sposób sprzeczny z obowiązującą procedurą oraz przepisami o straży granicznej, w szczególności:

- naruszenie rygorów podmiotowo - przedmiotowych wydanych zgód oraz zgód następczych,
- brakiem opisu rzekomego przestępstwa z podaniem jego precyzyjnej kwalifikacji prawnej, w sytuacji gdy ustawa o straży granicznej nie dopuszcza stosowania kontroli operacyjnej, co do czynów zarzuconych oskarżonemu z art. 54 § 1 kks oraz art. 91 §1 kks.

A tym samym brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów świadczących o rzekomym popełnieniu przez oskarżonego zarzucanych mu w akcie oskarżenia przestępstw.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. G. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego w części dotyczącej uznania za winnego i skazania A. G. (1) za czyny opisane w punktach XII, XIII, XIV, XV, XVI wyroku.

Na podstawie art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 §2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść wyroku, polegająca na oparciu orzeczenia o winie A. G. (1) tylko na dowodach obciążających, w tym w głównej mierze na zeznaniach współoskarżonych składanych na etapie postępowania przygotowawczego, mających charakter pomówienia i niezgodnych z prawdą, a także pominięcia dowodów korzystnych dla ww. oskarżonego bez należytego uzasadnienia stanowiska, co skutkowało uznaniem, za w pełni wiarygodne wyjaśnień i zeznań M. G. (1), a także bezkrytycznym przyjęciem ilości wyrobów akcyzowych, w których pozyskaniu i zbyciu miał brać udział A. G. (1),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. G. (1) dopuścił się popełnienia czynów opisanych w punktach XII, XIII i XIV polegających na przewożeniu w celu dalszej sprzedaży znaczącej ilości paczek papierosów, podczas gdy żadne dowody zgromadzone w sprawie tego nie potwierdzają, zaś ustalona przez sąd ilość wyrobów akcyzowych jest zupełnie dowolna,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony A. G. (1) uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu.

Ponadto obrońca z tak zwanej ostrożności procesowej zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej A. G. (1) w wymiarze 300 stawek grzywy po 100 zł. jedna stawka i obowiązku ściągnięcia równowartości przepadku przedmiotów, w sytuacji gdy orzeczona kara grzywny nie odzwierciedla stopnia społecznej szkodliwości czynu, sytuacji finansowej oskarżonego, jest rażąco wygórowana, przekracza stopień winy i ewentualny udział oskarżonego w obrocie papierosami, który jest młodą osobą jeszcze nie ukształtowaną.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego A. G. (1) od zarzucanych mu w punktach XII, XIII i XIV czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie poprzez obniżenie orzeczonej kary grzywny i pozostałych zasądzonych od oskarżonego należności.

Obrońca S. T. (2) zaskarżył wyrok w części dotyczącej kar i zarzucił temu orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia w zakresie orzeczenia kary grzywny poprzez błędne przyjęcie, iż dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że oskarżony ma możliwość uiszczenia grzywny w orzeczonej wysokości,
2. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych, w sytuacji gdy kara ta w aktualnej sytuacji życiowej oskarżonego i jego rodziny a ponadto udział oskarżonego w penalizowanym zdarzeniu był znikomy i incydentalny a oskarżony nie osiągnął z popełnienia przestępstwa żadnej korzyści majątkowej.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych, a także utrzymanie w mocy wyroku w części uniewinniającej oskarżonego S. T. (2) od pozostałych zarzucanych aktem oskarżenia czynów.

Obrońca K. S. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości co do tego oskarżonego i powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności:

a) art. 4 kpk w związku z art. 410 kpk poprzez ustalenie stanu faktycznego wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego i nieuwzględnienie przy wyrokowaniu dowodów i okoliczności korzystnych dla K. S. (1) potwierdzających jego twierdzenia w przedmiocie braku uczestnictwa w zdarzeniach z dnia 23.06.2010, 01.07.2010r oraz w dniach 06.08.2010r, takich jak przede wszystkim dowody z wyjaśnień oskarżonych S. T. (1), W. J. (1), P. C. (1), J. T. (2), którzy wg zaskarżonego wyroku mieli uczestniczyć wraz z K. S. (1) w zdarzeniach z w/w dni, w sytuacji gdy żaden dowód wprost nie potwierdza udziału K. S. (1) w zdarzeniach z w/w dni, zaś sam udział K. S. (1) i jego zakres oraz charakter uczestnictwa w tych zdarzeniach, a zatem winę Sąd ustala i wyprowadza wyłącznie na podstawie oceny wyjaśnień innych oskarżonych oraz ich twierdzeń z nagranych rozmów telefonicznych, a zatem na podstawie pośrednich dowodów, bez ich należytego zweryfikowania za pomocą dostępnych środków, w tym w szczególności w postaci dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii, który pozwoliłby w sposób niebudzący wątpliwości zweryfikować czy na nagraniach z dnia 01.07.2010r oraz z dnia 06.08.2010r, na których wg ustaleń Sądu Okręgowego w Suwałkach słychać głos K. S. (1), faktycznie i rzeczywiście słychać głos oskarżonego,

b) art. 6 kpk poprzez uniemożliwienie oskarżonemu K. S. (1) prawa do skutecznej obrony poprzez brak uprzedzenia K. S. (1) oraz obecnego od dnia wyznaczenia na rozprawach jego obrońcy z urzędu o możliwości skorzystania z prawa do zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych w punkcie nr 14 aktu oskarżenia K. S. (1) i zakwalifikowanie zachowania K. S. (1) na podstawie innych przepisów prawa niż wskazane w punkcie nr 14 aktu oskarżenia i w konsekwencji skazanie oskarżonego na podstawie tych przepisów bez uprzedniego powiadomienia o takiej zmianie, co uniemożliwiło K. S. (1) skuteczną obronę w zakresie "nowych" przepisów na podstawie których doszło do skazania oskarżonego

c) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem wskazań doświadczenia życiowego, polegającej na:

- uznaniu, iż K. S. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. T. (1) oraz W. J. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, w sytuacji gdy przeprowadzone na tą okoliczność dowody są niewystarczające, nienależycie zweryfikowane, a takie ustalenie na podstawie przeprowadzonych dowodów, bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii w odniesieniu do nagrań z dnia 01.07.2010r oraz 06.08.2010r należy uznać za co najmniej przedwczesne, a więc na tym etapie dowolne
- ustalaniu winy oskarżonego wyłącznie na twierdzeniach świadka M. G. (1) oraz na podstawie nienależycie i niewystarczająco zweryfikowanych dowodów z nagrań z kontroli operacyjnych, a na przeciwieństwie

najważniejszych dowodów w sprawie w postaci twierdzeń S. T. (1), W. J. (1) oraz K. S. (1), z którymi korelują wyjaśnienia innych oskarżonych obwinianych o uczestnictwo w zdarzeniach z dnia 23.06.2010, 01.07.2010r oraz w dniach 06.08.2010r, w sytuacji gdy K. S. (1) co do zasady podaje zborne i wzajemnie uzupełniające się informacje, zaś twierdzenia M. G. (1) powinny być w całości odrzucone jako niewiarygodne, a dowód z treści nagrań nie został poddany wystarczającej analizie i weryfikacji aby li tylko na jego podstawie opierać rozstrzygnięcie w stosunku do K. S. (1) i ustalać jego winę, w sytuacji gdy dowód ten powinien zostać poddany analizie i zweryfikowany za pomocą innych dostępnych dowodów, w tym dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii

d) art 167 kpk poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu w postaci:

- opinii biegłego z zakresu fonoskopii w odniesieniu do nagrań z dnia 01.07.2010r oraz 06.08.2010r. który pozwoliłby w sposób niebudzący wątpliwości zweryfikować czy na nagraniach z dnia 01.07.2010r oraz z dnia 06.08.2010r, na których wg ustaleń Sądu Okręgowego w Suwałkach słychać głos K. S. (1), faktycznie i rzeczywiście słychać głos oskarżonego, czy też tam słyszany głos nie należy do K. S. (1), lecz do innej osoby, w sytuacji gdy wyłącznie po przeprowadzeniu tego dowodu można w sposób niebudzący wątpliwości ustalać, czy tam słyszany głos jest głosem K. S. (1)
- oględzin aparatu telefonicznego użytkowanego przez K. S. (1) w dniach 23.06.2010r, 01.07.2010r oraz 06.08.2010r na okoliczność potwierdzenia lub wykluczenia zasadności twierdzeń oskarżonego

e) art 339 par. 1 k.p.k. poprzez nieuprzedzenie K. S. (1) i obecnego na rozprawie jego obrońcy o zamiarze zakwalifikowania zachowania K. S. (1) z innego przepisu prawnego niż wskazany w punkcie nr 14 aktu oskarżenia i w konsekwencji uniemożliwienie K. S. (1) skutecznej obrony przed przepisami, na podstawie których doszło w konsekwencji w punktach XLIV - XLV do ustalenia winy i wymierzenia kary oskarżonemu, w sytuacji gdy w punkcie nr XLIV wyroku Sądu Okręgowego wskazane są inne przepisy prawa niż przepisy wskazane w punkcie nr 14 aktu oskarżenia, zaś Sąd Okręgowy w Suwałkach nie uprzedził K. S. (1) oraz jego obrońcy o takiej możliwości, zaś nie budzi wątpliwości, iż obrońca z urzędu adw. P. M. był obecny na rozprawie głównej, podczas której Sąd innych oskarżonych uprzedzał o możliwości zakwalifikowania ich zachowania na podstawie innych przepisów prawa niż wskazane w akcie oskarżenia, zaś wobec K. S. (1) takie uprzedzenie nie miało miejsca,

f) art. 424 par. 1 pkt 1 kpk poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyczyn braku podjęcia inicjatywy dowodowej z urzędu w odniesieniu do nagrań z dnia 01.07.2010r oraz 06.08.2010r w zakresie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii, w sytuacji gdy dowód jest niezbędny do ustalenia czy na nagraniach słychać faktycznie głos K. S. (1), nie zaś głos innej osoby, jak i nie wskazanie przyczyn nieuznania za zasadne twierdzeń K. S. (1) które potwierdza dowód z wyjaśnień m.in. S. T. (1)

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż K. S. (1) w dniach 23.06.2010r, 01.07.2010r oraz 06.08.2010r brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, a jego rola i udział w zdarzeniach z tych dni miał mieć formę stania na tzw. obczajce oraz pomocy przy załadunku papierosów i ich pakowaniu, w sytuacji gdy bez przeprowadzenia dowodów umożliwiających weryfikację treści nagrań z rzekomym udziałem K. S. (1) takie ustalenie jest co najmniej przedwczesne.

Ponadto z ostrożności procesowej zarzucił wyrokowi także rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w odniesieniu do okoliczności przedmiotowo – podmiotowych sprawy, w sytuacji gdy adekwatna do zachowania K. S. (1) byłaby kara w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, zaś okres próby powinien być określony na okres trzyletni.

Wniósł on o zmianę zaskarżonego orzeczenie w zaskarżonej części i uniewinnienie K. S. (1) od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z jednoczesnym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca K. A. (1) zaskarżył wyrok co do winy i powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że K. A. (1) brał udział w „zorganizowanej grupie przestępczej”, podczas gdy nie przynależał do grupy przestępczej i nie pozostawał w jej strukturze, nie miał świadomości jej istnienia, nie czerpał żadnych korzyści ze składowania papierosów na jego posesji, nie przejawiał gotowości do spełniania zadań służących grupie, wyłącznie udostępniał posesję spokrewnionemu z nim oskarżonemu S. T. (1).

2. z ostrożności procesowej rażąco niewspółmierność orzeczonych kar polegających na wymierzeniu oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4, grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych oraz środka karnego w postaci solidarnego obowiązku ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci 100.000 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy w kwocie 88.028 zł w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, możliwości finansowych, nadto do jego właściwości i warunków osobistych, uprzedniej karalności, a zwłaszcza postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym.

Obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. A. (1) od zarzutu popełnienia czynu z pkt. L wyroku ppkt 1 i 2 (art. 258 §1 k.k.),
- zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. A. (1) w pkt L wyroku ppkt 1 i 2 poprzez eliminację ustalenia o braniu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej,
- zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. A. (1) w pkt LII wyroku poprzez eliminację ustalenia o działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji,

z ostrożności procesowej:

- o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodnej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kary grzywny w łagodniejszym wymiarze oraz wyeliminowanie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości przepadku przedmiotów (względnie jego zmniejszenie).

Obrońca A. B. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości w odniesieniu do tego oskarżonego i powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego wyroku, a mianowicie art. 2 §1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 §2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez wydanie wyroku skazującego A. B. bez dowodów uprawdopodobniających fakt jego zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających reguły dowodzenia winy oskarżonego i zastąpienie ich poprzez domniemanie winy oskarżonego A. B. (1);

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na dokonaniu niezgodnej z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień złożonych przez M. G. (1), co skutkowało błędnym uznaniem, iż A. B. dopuścił się popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz całokształt okoliczności sprawy powinny prowadzić do wniosku odmiennego.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego A. B. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej A. B. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca T. K. (1) zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił temu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego wyroku, a mianowicie art. 2 §2 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 §2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia skazującego T. K. (1) bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz przez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich poprzez domniemanie winy oskarżonego T. K. (1);
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na dokonaniu niezgodnej z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień złożonych przez M. G. (1), co skutkowało błędnym uznaniem, że T. K. (1) dopuścił się popełnienia czynu z art. 54 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 65 §1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego oraz okoliczności sprawy powinna prowadzić do wniosku przeciwnego.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego T. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej tego oskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego D. S. również zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 427 §2 i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, oskarżony D. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w wyroku w pkt. LIX, tj. przestępstw z art. 54 §1 i 2 k.k.s. i inne, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na taki wniosek;
2. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj.:
 - art. 4 i 7 k.p.k. wynikająca z jednostronnej oceny dowodów oraz art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść;
 - art. 170 k.p.k. polegającą na nieprzeprowadzeniu zawnioskowanego przez obronę dowodu z zeznań świadka M. G. (1) mimo braku przesłanek do oddalenia wniosku dowodowego określonego w art. 170 k.p.k.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej obrońca wniósł o warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego.

Obrońca T. K. (2) również zaskarżył wyrok w całości w odniesieniu do tego oskarżonego, za wyjątkiem czynu z dnia 18 sierpnia 2010 roku.

Powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie art. 2 §1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 §2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez wydanie wyroku skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia T. K. (2) oraz przez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na dokonaniu niezgodnej z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności niekonsekwentnych i niespójnych wyjaśnień złożonych przez W. J. (1), co skutkowało błędnym uznaniem, że oskarżony T. K. (2) dopuścił się popełnienia czynu z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku przeciwnego.

Obrońca T. K. (2) wniósł o uniewinnienie tego oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, za wyjątkiem czynu z dnia 18 sierpnia 2010 roku, ewentualnie o uchylenie wyroku w zakresie oskarżonego T. K. (2) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Suwałkach, za wyjątkiem czynu z dnia 18 sierpnia 2010 roku.

Obrońca A. K. – adwokat J. L. (2) zaskarżył powyższy wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w całości.

Powołując się na przepisy art. 427 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. oraz art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. zarzucił temu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności:

a) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. poprzez niekonsekwentną, jednostronną i dowolną, a także niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania ocenę zebranych dowodów, w szczególności informacji o logowaniach telefonu oskarżonego, wyjaśnień oskarżonych K. A. (1) i K. K. (2), a także zeznań M. G. (1), wyceny i wyliczenia należności celnych oraz podatkowych i uznanie, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, podczas gdy zebrane dowody nie pozwalały na sformułowanie takiej oceny, a także poprzez nie wzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a przy tym również brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego w oparciu o zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny dowodów poprzez oparcie orzeczenia wyłącznie o zeznania M. G. (1) i przyjęcie, że mają one moc dowodową, pomimo że sposób przesłuchania tego oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego rodzi poważne wątpliwości odnośnie prawidłowości jego przeprowadzenia, jego właściwości i warunki osobiste ujawnione podczas postępowania sądowego, a co za tym idzie również co do autentyczności i samodzielności złożonych przezeń wówczas wyjaśnień,

b) art. 424 §1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 23 §3 k.k.s. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. poprzez brak wskazania dlaczego przyjął wyliczenia należności celnych dokonane przez Urząd Celny w S.,

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające w szczególności na przyjęciu, że:

a) oskarżony kilkakrotnie nabył wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek w bliżej nieustalonej ilości, jednak nie mniej niż 45.400 paczek,

b) oskarżony jako sposób na życie obrał popełnianie „dochodowych” przestępstw, zagrażających porządkowi prawnemu i narażających Skarb Państwa na szkodę.

Ponadto na wypadek gdyby sąd nie podzielił tych zarzutów wyrokowi temu zarzucił orzeczenie rażąco niewspółmiernej kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do okoliczności podmiotowo – przedmiotowych zaistniałych w sprawie, w stosunku do jego ewentualnej roli w zdarzeniu, stopni winy i społecznej szkodliwości czynu.

Obrońca A. K. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu lub o

zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonej kary jednostkowej i wymierzenie jej z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby.

Obrońca oskarżonego A. K. (1) – adwokat M. K. (3) również zaskarżyła powyższy wyrok w całości i powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzuciła:

1) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia w postaci:

- naruszenie art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk polegającego na nieuwzględnieniu wniosku dowodowego obrony w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka M. G. (1), w sytuacji, gdy istniała możliwość jego przesłuchania, bowiem wskazany świadek jest w stałym kontakcie ze swoim kuratorem H. B., a dodatkowo ów świadek pracuje na terytorium Wielkiej Brytanii, co implikowało konieczność bezpośredniego sprowadzenia go na rozprawę, przesłuchania go, a przede wszystkim umożliwienia realizacji oskarżonemu pełni prawa do obrony, w szczególności zadawania pytań pod kątem stawianych oskarżonemu K. zarzutów;
- naruszenie art. 167 kpk w zw. z art. 6 kpk polegającego na niepodjęciu przez Sąd I instancji z urzędu decyzji procesowej w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii fonoskopijnej, w sytuacji gdy oskarżony A. K. (1) negował swoje sprawstwo, a tym samym kwestionował, iż jego głos znajduje się na nagraniach z kontroli operacyjnej;
- naruszenie art. 167 kpk w zw. z art. 193 §1 kpk polegającą na niedopuszczeniu w przedmiotowym postępowaniu z urzędu dowodu z opinii biegłych, na okoliczność ustalenia stanu zdrowia świadka M. G. (1)-sia, podczas gdy w toku prowadzone postępowania ujawniło się szereg okoliczności dyskredytujących wiarygodność tegoż świadka, a także okoliczności związane z uprzednim leczeniem neurologicznym i psychiatrycznym w/w;
- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i przeprowadzenie jej w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także e wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, oparciu ustaleń na części materiału dowodowego, polegającą na:
 - dowolnej, nie uwzględniającej zasad wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego; - odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Arka-diusza A. K. (2) w części negującej jego sprawstwo; -nieprawidłowej ocenie wyjaśnień współoskarżonego W. L. (1);
 - -wadliwej ocenie zeznań świadka M. G. (1) oraz A. P. (1) w zakresie w jakim drugi ze wskazywanych świadków zaprzeczył by oskarżony był tą osobą, która kontaktowała się z nim w sprawie transportu papierosów;
 - -dokonaniu ustaleń faktycznych w stosunku do oskarżonego po-przez wypełnianie rozumowania Sądu niewątpliwie niekorzystnymi dla oskarżonego domniemaniami; -nierozważenie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego A. K. (1), wyrażające się w błędnej ocenie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów

2) błędy w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające na przyjęciu, iż:

- od maja 2010 r. do sierpnia 2010 r. w W. oraz okolicach S. działał wspólnie i w porozumieniu z W. L. (1) oraz innymi osobami;

- nabywał od oskarżonego S. T. (1) wyroby akcyzowe bez znaków skarbowych akcyzy RP.

Wniosła o uchylenia zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego A. K. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania, uznając że konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Obrońca oskarżonego A. K. (1) adw. J. L. (2) również zaskarżyła w całości wyrok odnośnie tego oskarżonego.

Powołując się na przepisy art. 427 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. oraz art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. wyrokowi temu zarzuciła:

obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności:

a) art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez niekonsekwentną, jednostronną i dowolną, a także niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania ocenę zebranych dowodów, w szczególności informacji o logowaniach telefonu oskarżonego, wyjaśnień oskarżonych K. A. (1) i K. K. (2), a także zeznań M. G. (1), wyceny i wyliczenia należności celnych oraz podatkowych, i uznanie, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, podczas gdy zebrane dowody nie pozwalały na sformułowanie takiej oceny, a także poprzez nie wzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a przy tym również brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego w oparciu o zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny dowodów poprzez oparcie orzeczenia wyłącznie o zeznania M. G. (1) i przyjęcie, że mają one moc dowodową, pomimo że sposób przesłuchania tego oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego rodzi poważne wątpliwości odnośnie prawidłowości jego przeprowadzenia, jego właściwości i warunki osobiste ujawnione podczas postępowania sądowego, a co za tym idzie również, co do autentyczności i samodzielności złożonych przezeń wówczas wyjaśnień,

b) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez brak wskazania dlaczego przyjął wyliczenia należności celnych dokonane przez Urząd Celný w S.,

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające w szczególności na przyjęciu, że:

a. oskarżony kilkakrotnie nabył wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek w bliżej nieustalonej ilości, jednak nie mniej niż 45.400 paczek,

b. oskarżony jako sposób na życie obrał popełnianie „dochodowych” przestępstw, zagrażających porządkowi prawnemu i narażających Skarb Państwa na szkodę,

Na wypadek gdyby Sąd nie podzielił powyższych zarzutów, wyrokowi temu zarzucam:

3. orzeczenie rażąco niewspółmiernej kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do okoliczności podmiotowo - przedmiotowych zaistniałych w sprawie, w stosunku do jego ewentualnej roli w zdarzeniu, stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu lub o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonej kary jednostkowej i wymierzenie jej z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby.

Obrońca oskarżonego W. L. (1) zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego i powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. zarzucił:

a) rażącą obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, to jest:

- art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń w zakresie winy oskarżonego W. L. (1) na zeznaniach świadka M. G. (1) oraz jego wcześniejszych wyjaśnieniach, których wiarygodność została podważona innymi źródłami dowodowymi, a które to dowody zostały przez Sąd I instancji ocenione w sposób dowolny bądź też nie zostały przywołane w uzasadnieniu wyroku,

- art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, a także dotyczących ustalenia ilości wyrobów tytoniowych nieoznaczonych znakami skarbowymi akcyzy,
- art. 170 §1 pkt 1 k.p.k. polegającą na dokonaniu ustaleń przez Sąd I instancji na podstawie dowodów zebranych w drodze kontroli operacyjnej zebranych wbrew zakazowi wynikającemu z cytowanego przepisu.

b) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary i środka karnego poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 5 lat, kary grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł oraz środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów solidarnie ze współoskarżonymi w wysokości 20.976,00 zł. i tym samym nieuwzględnienie przy wymiarze kary dochodów oskarżonego, warunków osobistych, warunków rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych oskarżonego, a nadto okoliczności łagodzących przemawiających za orzeczeniem kary łagodniejszej.

Obrońca P. J. (1) zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w części dotyczącej kary i na podstawie art. 427 §2 i art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonych kar polegających na wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz grzywny w wysokości 400 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 100 złotych w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania oskarżonego, możliwości finansowych, nadto do jego właściwości i warunków osobistych, zwłaszcza postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodnych kar.

Obrońca oskarżonego J. W. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości i zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na wynik sprawy:

1. przez rażące naruszenie zasady domniemania niewinności wyrażonej w przepisie art. 5 §1 k.p.k.,
2. przepisu art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
3. przepisu art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne a bezpodstawne uznanie za wiarygodne w pełni zeznań świadka M. G. (1), pomimo że podczas rozprawy nie był możliwości na zadawanie pytań do świadka a przez to oskarżony został pozbawiony obrony,
4. przepisu art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń stanu faktycznego będących podstawą wyroku w sposób wybiórczy nie uwzględniający wszystkich dowodów ujawnionych podczas przewodu sądowego, w szczególności zeznań oskarżonych S. T. (1), który nie potwierdził nabywania przez J. W. wyrobów tytoniowych oraz innych świadków.
5. Przepisu art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia: ustalenia stanu faktycznego sprawy w oparciu wyłącznie o zeznania oskarżonego a potem „niewiarygodnego” świadka M. G. (1), który pomówił bezpodstawnie J. W., jak i pozostałych oskarżonych w tej sprawie

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznani Sądowi I instancji.

Obrońca T. M. (2) zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił temu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie art. 2 §1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 §2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez wydanie wyroku skazującego orzeczenia bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz przez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy oskarżonego T. M.;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na dokonaniu niezgodnej z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym oceny zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień złożonych przez M. G. (1), co skutkowało błędnym uznaniem, iż T. M. dopuścił się czynu z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.ks. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego oraz okoliczności powinna prowadzić do przeciwnego wniosku.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego T. M. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylene wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca D. K. (1) zaskarżył powyższy również w całości w stosunku do tego oskarżonego i powołując się na przepisy art. 427 §1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 9e ust. 1, 3 i 8 ustawy o straży granicznej w zw. z art. 5, 7 oraz 9 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez bezpodstawne przyznanie waloru dowodu materiałom uzyskanym w ramach prowadzonych czynności operacyjnych przez funkcjonariuszy straży granicznej polegających na niejawnej kontroli rozmów telefonicznych (podsluchy) i czynienie w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego, które to czynności i dokonane w oparciu o nie nagrania były przeprowadzone wbrew prawu lub z jego naruszeniem, w sposób całkowicie sprzeczny z obowiązującą procedurą oraz przepisami ustawy o straży granicznej, w szczególności:

° z naruszeniem rygorów podmiotowo - przedmiotowych wydanych zgód oraz zgód następczych,

° brakiem opisu rzekomego przestępstwa z podaniem jego precyzyjnej kwalifikacji prawnej, w sytuacji gdy ustawa o straży granicznej nie dopuszcza stosowania kontroli operacyjnej co do czynów zarzucanych oskarżonemu z art. 54 § 1 KKS oraz art. 91 §3 KKS;

° brakiem precyzyjnego określenia okoliczności uzasadniających potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzeniu albo uprawdopodobnieniu bezskuteczności innych środków, w sytuacji gdy czynności te były prowadzone głównie pod kątem czynu z art. 258 § 1 KK, zaś czyn ten w ogóle nie został zarzucony oskarżonemu; a tym samym brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów świadczących o rzekomym popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu w akcie oskarżenia przestępstwa.

Z ostrożności procesowej, w przypadku nie podzielenia przez sąd odwoławczy powyższego zarzutu, przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego wyroku tj. art. 167 KPK, polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia stosownych czynności dowodowych, w tym z opinii biegłych, zmierzających do identyfikacji rozmówców zarejestrowanych w trakcie prowadzonych czynności operacyjnych przez funkcjonariuszy straży granicznej, tak w zakresie co do oskarżonego D. K. (1), jak również oskarżonych W. J. (1) oraz J. T., podczas gdy zostały one błędnie przypisane oskarżonemu D. K., jak również na ich podstawie sąd dokonał błędnych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie;

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku tj. art. 4, 7 i 424 § 1 pkt 1 i 2 KPK, polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie oraz sporządzeniu niepełnego uzasadnienia i w konsekwencji wyciągnięciu błędnych wniosków, w szczególności:

- dotyczących ustalenia ilości rzekomo sprowadzonych, ukrywanych i przechowywanych papierosów przez oskarżonego D. K., podczas gdy prawidłowa i obiektywna analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych oraz zarejestrowanych rozmów, rzekomo dokonanych przez oskarżonych, nie pozwala na jednoznaczne przyjęcie takiej wersji, jaka została wskazana w wydanym wyroku oraz sporządzonym uzasadnieniu;

- nie wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób dostateczny, jakie fakty sąd uznał za udowodnione i na podstawie jakich dowodów zostały one ustalone oraz dlatego sąd nie uznał dowodów przeciwnych przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności wynikających z zaniechania procesowego zidentyfikowania głosu osób zarejestrowanych na nagraniach operacyjnych, niewiarygodności wyjaśnień o walorze „pomówienia” innych współoskarżonych, a także zaniechaniu wyjaśnienia przez sąd meriti w sposób rzeczowy, zgodnie z podnoszonym przez obronę stanowiskiem, podstawy stosowania co do w/w oskarżonego kontroli operacyjnych, ich przedmiotowego i podmiotowego zakresu, zakresu zarzutów postawionych w akcie oskarżenia a następnie przypisanych D. K. w kontekście kwalifikacji prawnych wskazywanych we wnioskach i zgodach dotyczących kontroli operacyjnych;

4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu, iż na oskarżonym D. K. (1) ciążył obowiązek złożenia stosownej deklaracji podatkowej związanej z rzekomym przemytem i paserstwem celnym, podczas gdy oskarżony nie ma obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść oraz ustalenie istnienia obowiązku podatkowego nie może być utożsamiane z obowiązkiem swoistej samodenuncjacji oraz nie dotyczy to osób, które zawiadamiając o ewentualnym przedmiocie opodatkowania równocześnie dokonywałyby samooskarżenia o przestępstwo;

Wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. K. (1) od popełnienia przypisanego mu czynu, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Suwałkach.

Obronca oskarżonego Ł. W. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości i powołując się na przepisy art. 427 §2 i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony Ł. W. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia w pkt. LV, tj. przestępstw z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §6 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy w sprawie nie pozwala na takie wnioski;

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4 i 7 k.p.k. wynikającą z jednostronnej oceny dowodów oraz art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść;

2. art. 170 k.p.k. polegającą na nieprzeprowadzeniu zawnioskowanego przez obronę dowodu z zeznań świadka M. G. (1) mimo braku przesłanek do oddalenia wniosku dowodowego określonych w art. 170 k.p.k.

Obronca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obronca S. S. (1) również zaskarżył powyższy wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające na:

- naruszeniu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 §1 pkt 5 k.p.k. wyrażającym się w niezasadnym oddaleniu wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka M. G. (1), podczas gdy ze świadkiem był kontakt, a jest to główny świadek oskarżenia, co wskazywało na konieczność bezpośredniego przesłuchania świadka celem umożliwienia oskarżonemu korzystania z prawa do obrony;
- naruszeniu art. 174 k.p.k. poprzez dokonywanie ustaleń faktycznych na podstawie notatki urzędowej;
- naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nierozważeniu wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, polegającą na:

a) odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. S. (1), wykluczających udział oskarżonego w zarzucanym mu czynie z uwagi na jego pobyt w tym czasie za granicą;

b) pobieżnej i nieprawidłowej ocenie zeznań świadka M. G. (1);

c) nie wyjaśnieniu przyczyn i braku wskazania dowodów uzasadniających wydanie orzeczenia skazującego wobec oskarżonego S. S. (1), co utrudnia lub uniemożliwia merytoryczną kontrolę oskarżenia w stosunku do oskarżonego;

d) oparciu ustaleń faktycznych w stosunku do oskarżonego S. S. (1) na domniemaniach nie popartych dowodami, co ostatecznie doprowadziło do niesłusznego przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż:

- oskarżony S. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w dniu 25 maja 2010 r. na drodze krajowej nr (...) na odcinku G. – K. gm. P. woj. (...), przewoził wyroby akcyzowe bez znaków skarbowych akcyzy.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego S. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

Obrońca T. B. (1) zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego i powołując się na przepisy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

1) mającą wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 2 §2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 §1 i §2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia czynu zabronionego oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich domniemaniem winy oskarżonego, w sytuacji gdy w zebranym sprawie materiale dowodowym brak jest dowodów winy T. B. (1),

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony w dniu 25 maja 2010 r. wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) i S. T. (2) przewoził wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek, podczas gdy zebrany materiał dowodowy, a w szczególności spójne wyjaśnienia złożone przez T. B. (1) i S. T. (2) nie potwierdzają sprawstwa zarzucanego oskarżonemu czynu, a nadto w samochodzie, w którym podróżowali oskarżeni nie zostały znalezione i zabezpieczone żadne wyroby akcyzowe, stąd nie sposób znaleźć uzasadnienia do wniosków sądu polegających na przyjęciu, że T. B. przewoził wyroby bez akcyzy.

Ponadto obrońca oskarżonego z ostrożności procesowej zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w wymiarze 300 stawek dziennych po 80 złotych każda, w sytuacji gdy orzeczonej karze grzywny nie odzwierciedla stopnia społecznej szkodliwości czynu i w sytuacji finansowej oskarżonego jest rażąco wygórowana,

bowiem jej dolegliwość przekracza stopień winy sprawcy i szkodliwość czynu, a nadto w odniesieniu do celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, które miałyby osiągnąć w stosunku do T. B. (1), który jest osobą dotychczas niekaraną, prowadzi własną działalność gospodarczą, z której dochód ma być przeznaczony na zaspokojenie osobistych potrzeb oskarżonego.

Obrońca wniósł o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie T. B. (1) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie poprzez obniżenie orzeczonej kary grzywny i wymierzenie jej w minimalnym zakresie.

Obrońca B. Ł. zaskarżył w całości wyrok odnośnie tego oskarżonego i powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i k.p.k. zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, oskarżony B. Ł. dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w wyroku w pkt. LXXIII, tj. przestępstw z art. 54 §1 i 2 k.k.s. i inne podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy w sprawie nie pozwala na taki wniosek.

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 4 i 7 k.p.k. wynikającą z jednostronnej oceny dowodów,

b) art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego B. Ł. zarzucanego mu czynu na jego niekorzyść, podczas gdy liczba i ciężar gatunkowy tych wątpliwości przemawia za uniewinnieniem oskarżonego.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Oдноśnie apelacji prokuratora:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest jedynie w części zasadna.

Zgodzić się należy z prokuratorem, że na etapie postępowania odwoławczego możliwe jest wskazywanie nowych faktów lub dowodów. Świadczy o tym treść art. 427 §3 k.p.k. Pamiętać przy tym należy, że wskazywanie ich w środku odwoławczym możliwe jest jedynie wówczas, gdy odwołujący nie mógł ich powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Przyznać też należy rację oskarżycielowi, że za „nowe dowody” w rozumieniu art. 427 §3 k.p.k. mogą być uznane dowody, które wcześniej wprowadzić były znane, ale zachodziła przeszkoda prawna w ich powołaniu, która po wydaniu wyroku ustała.

Słuszne jest też stanowisko prokuratora, że na etapie postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy regulujące przebieg postępowania karnego wprowadzone przez ustawę z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 437), która weszła w życie 15 kwietnia 2016 roku (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 listopada 2016 roku, 2016-11-29, I KZP 10/16, OSNKW 2016 rok, Nr 12, poz. 79). Tym samym znajduje również zastosowanie wprowadzony tą ustawą przepis art. 186b k.p.k.

Nie jest jednakże tak, jak zdaje się sugerować w apelacji oskarżyciel, że przepis art. 186b k.p.k. pozwala obecnie bez żadnych obwarowań i ograniczeń wykorzystywać przy orzekaniu uzyskane w wyniku kontroli operacyjnej dowody popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej. Przepis ten wyraźnie bowiem uzależnia możliwość skorzystania z tych dowodów od decyzji prokuratora. Tak więc

bez decyzji prokuratora co do wykorzystania takich dowodów w postępowaniu karnym nie można na ich podstawie dokonywać ustaleń faktycznych mających stanowić podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

W niniejszej zaś sprawie prokurator nie podjął decyzji, o której mowa w art. 168b k.p.k. Tym samym nie ma możliwości wykorzystania uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej dowodów, co do których nie zostały wydane postanowienia o tak zwanej zgodzie następczej odnośnie przestępstw skarbowych.

Należy wyraźnie podkreślić, że decyzja prokuratora o wykorzystaniu dowodu z kontroli operacyjnej może być podjęta wyłącznie na etapie postępowania przygotowawczego, przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu. Tylko wówczas bowiem prokurator jako organ prowadzący postępowanie karne może wydawać decyzje władcze. Na etapie postępowania sądowego oskarżyciel może jedynie składać wnioski formalne i dowodowe. Nie jest on już bowiem gospodarzem procesu, lecz jego stroną. Wszelkie decyzje mogą być podejmowane wyłącznie przez sąd. Zaznaczyć jednocześnie należy, że również w akcie oskarżenia są zawarte jedynie wnioski o przeprowadzenie wskazanych dowodów, a nie decyzje co do przeprowadzenia dowodów.

Pogląd, że decyzja, o której mowa jest w art. 186b k.p.k., może być podjęta wyłącznie na etapie postępowania przygotowawczego, wyrażany jest w piśmiennictwie prawniczym.

D. G. w komentarzu do art. 168b k.p.k. (Kodeks postępowania karnego. Komentarz, red. Jerzy Skorupka Wydawnictwo C. H. Beck., 2017) wskazuje, że podmiotem uprawnionym do wydawania zgody na wykorzystanie uzyskanego w wyniku kontroli operacyjnej dowodu popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa publicznoskargowego lub przestępstwa skarbowego niż objęte zarządzeniem kontroli lub popełnienia takiego przestępstwa przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej, jest prokurator. Przepis ten nie precyzuje jednak ani o jakiego prokuratora chodzi, ani nie określa samej procedury wydawania zgody. Zdaniem komentatora, ustawodawca w art. 168b k.p.k. posługując się ogólnie pojęciem prokuratora powierza uprawnienie do wydawania zgody następczej każdemu prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie przygotowawcze, w którym materiał uzyskany w wyniku kontroli operacyjnej miałby być wykorzystany dowodowo. J. S. (2) zwraca też uwagę, że brak jest w przepisie art. 168b k.p.k. wskazania, czy zgoda prokuratora ma być wyrażana w drodze zarządzenia czy postanowienia. Waga jednak materii pozwala uznać za właściwą formę postanowienia.

Podobnie A. S. wskazuje (Kodeks postępowania karnego. Komentarz. red. Andrzej Sakowicz, Katarzyna T. Boratyńska, Paweł Czarnecki, Adam Górski, Michał Królikowski, Marcin Warchoń, Andrzej Ważny, Wydawnictwo C. H. Beck, 2016), że termin „decyzja w przedmiocie wykorzystania dowodu” odnosi się do etapu postępowania przygotowawczego, gdzie dominus litis jest prokurator. Wyraził też jednoznaczny pogląd, że w zakresie zaliczenia wyników uzyskanych z kontroli i utrwalania rozmów do materiału dowodowego na etapie postępowania przygotowawczego właściwe będzie postanowienie prokuratora.

Podnieść należy, że za tym, iż decyzja prokuratora co do wykorzystywania materiałów z kontroli operacyjnej powinna być podejmowana w formie postanowienia, przemawiają względy gwarancyjne. Osoba podejrzana jeszcze przed zamknięciem śledztwa lub dochodzenia ma prawo wiedzieć, jakie dowody z kontroli operacyjnej prokurator zamierza przeciwko niej wykorzystać. Zakres wykorzystania tych dowodów powinien być jej znany najpóźniej w chwili końcowego zaznajomienia się z materiałami postępowania. Decyzja prokuratora co do wykorzystania tych dowodów będzie miała dla podejrzanego niebagatelne znaczenie przy korzystaniu z przysługujących mu przed zamknięciem śledztwa uprawnień, jak chociażby z prawa do złożenia w terminie 3 dni od daty zaznajomienia się z materiałami postępowania wniosku o uzupełnienie śledztwa.

Za stanowiskiem, że decyzja prokuratora, o której mowa w art. 186b k.p.k., może zapaść jedynie na etapie postępowania przygotowawczego, opowiada się również M. K. (4) (Kodeks postępowania karnego. Komentarz do zmian 2016, red. Dariusz Świecki, Wolters Kluwers 2016). Zaznaczyć jednocześnie należy, że autor ten, wbrew twierdzeniom prokuratora na rozprawie, nie opowiedział się bynajmniej za tym, że decyzja prokuratora może być wyrażona poprzez złożenie wniosku dowodowego. M. K. (4) stwierdził jedynie, że o ile przed nowelizacją decyzję

w przedmiocie wykorzystania podejmował sąd postanowieniem, o tyle obecnie ustawa milczy, w jakiej formie ma nastąpić decyzja prokuratora i dlatego nie jest wiadome, czy ma ona przybrać postać postanowienia, zarządzenia, czy też dopuszczalny jest sam fakt oparcia się na wskazanych materiałach, np. poprzez złożenie wniosku dowodowego w akcie oskarżenia o ich odtworzenie czy też oparcie na nich wniosku o zastosowanie tymczasowego.

Pogląd, że decyzja prokuratora o wykorzystaniu materiałów z kontroli operacyjnej może być podjęta przez prokuratora jedynie na etapie postępowania przygotowawczego wyraził też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 czerwca 2016 roku (II AKa 133/16, Lex nr 2171252). Sąd ten wskazał też, że wprowadzone ustawą z dnia 11 marca 2016 o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 roku, poz. 437) zmiany w przepisach, których istota sprowadza się do legalizacji dowodów, które dotychczas nie mogły być wykorzystane w procesie, zostały uchwalone i weszły w życie po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji (tak jak w niniejszej sprawie), więc chociażby z uwagi na zasady lojalności procesowej, nie mogą znaleźć zastosowania w rozpoznawanej sprawie.

Odnosić należy, że Sąd Apelacyjny w Warszawie wyraził też pogląd, że „wykorzystanie” dowodu w rozumieniu przepisu art. 168b k.p.k. jest równoznacznie z jego zgłoszeniem do przeprowadzenia przed sądem. Z takim stanowiskiem, z przyczyn omówionych wcześniej, nie można się zgodzić. Podnieść jednakowoż należy, że prokurator w złożonym w rozpoznawanej sprawie akcie oskarżenia jednoznacznie się wypowiedział, że dowody z kontroli operacyjnej, co do których wydano zgodę następczą odnośnie przestępstwa działania w zorganizowanej grupie przestępczej, nie mogą być wykorzystywane przy ustalaniu okoliczności związanych z przestępstwami karnoskarbowymi (k. 12.466). Żadną miarą zatem nie można uznać, że w akcie oskarżenia prokurator złożył wniosek o dopuszczenie tych dowodów na okoliczność popełnienia przez oskarżonych przestępstw karnoskarbowych.

Nie można też zgodzić się z autorem cytowanego wcześniej komentarza M. K. (4), że brak decyzji prokuratora w przedmiocie wykorzystania dowodu z kontroli operacyjnej należy oceniać przez pryzmat art. 168a k.p.k., który to przepis nie pozwala uznać dowodu za niedopuszczalny, gdy został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania, w tym również z naruszeniem art. 168b k.p.k. Gdyby przyjąć takie stanowisko, należałoby jednocześnie uznać, że ustawodawca, wprowadzając ustawą z dnia 11 marca 2016 o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 roku, poz. 437) art. 168b k.p.k. i zmieniając jednocześnie przepis art. 168a k.p.k., jest nieracjonalny. Przy zaprezentowanej przez M. K. (4) wykładni przepisu art. 168a k.p.k. przepis art. 168b k.p.k. jest całkowicie zbędny. Należy zatem przyjąć, że przepis art. 168a k.p.k. w ogóle nie dotyczy uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej zarządzanej na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych dowodów popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej.

Wydaje się też, że M. K. (4), a za nim prokurator (wystąpienie na rozprawie odwoławczej) błędnie odczytują przepis art. 168a k.p.k. Należy bowiem zauważyć, że pomiędzy sformułowaniem „chyba że dowód został uzyskany w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych” a zapisem „w wyniku: zabójstwa, umyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu lub pozbawienia wolności” został umieszczony przecinek. Tym samym należy uznać, że przewidziany w przepisie art. 168a k.p.k. zakaz dowodowy dotyczy dwóch różnych okoliczności nielegalnego uzyskania dowodu: 1) związanych z działaniem funkcjonariusza publicznego w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych lub 2) związanych z zachowaniem stanowiącym zabójstwo, umyślny uszczerbek na zdrowiu lub pozbawienie wolności. Taki też pogląd wyraziła D. G. w komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod redakcją J. S. (2). Zaznaczyła, że nowy art. 168a k.p.k. stanowi wyraz swoistego kompromisu pomiędzy dwiema przeciwstawnymi tendencjami, tj. całkowitego wyłączenia a całkowitego przyzwolenia na pozyskiwanie dowodów z naruszeniem ustawy i ustanawia zasadę generalnej dopuszczalności dowodów pozyskanych za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 §1 k.k. lub z naruszeniem przepisów postępowania, z wyjątkiem sytuacji uzyskania takiego dowodu w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych, a

także uzyskania takiego dowodu w wyniku zabójstwa, w wyniku umyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu lub w wyniku pozbawienia wolności.

Całkowicie niezasadny jest też zarzut apelacyjny obrazu prawa procesowego, w tym między innymi art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny zebranych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez wyciągnięcie z tychże dowodów nietrafnych wniosków co do ilości paczek papierosów będących przedmiotem przestępstwa skarbowego. To właśnie dokonana w apelacji przez prokuratora ocena dowodów nosi wyraźnie znamiona dowolności. Nie można przecież ustalać ilości przewożonych przez oskarżonych papierosów na podstawie „możliwości technicznych w zakresie jednorazowego przemytu papierosów” używanych do tego samochodów. Nie można też, nie mając na to żadnych jednoznacznych dowodów, zakładać, że oskarżeni za każdym razem przewozili tyle paczek papierosów, ile maksymalnie mogłoby zmieścić się w konkretnym pojeździe. Czynienie w ten sposób ustaleń faktycznych bezpośrednio przekładających się na treść merytorycznego rozstrzygnięcia jest sprzeczne z podstawowymi regułami rządzącymi procesem karnym. Podobnie nie do zaakceptowania jest, w kontekście chociażby treści art. 7 k.p.k., rozumowanie, że oskarżonym należało przypisać większe ilości przemycanych papierosów tylko na tej podstawie, że parali się przemytem papierosów przez dłuższy czas. Nie można też czynić ustaleń co do ilości przemycanych papierosów w konkretnym dniu tylko na tej podstawie, jak chce tego prokurator, że na podstawie dostępnych dowodów udało się ustalić, że innego dnia oskarżeni przemycali określoną liczbę paczek papierosów. To, że jednego dnia oskarżeni przemycili przykładowo 20.000 paczek papierosów, wcale nie oznacza, że każdego innego dnia również przemycali taką samą ilość papierosów.

Zasadne są zaś wszystkie zarzuty z apelacji prokuratora dotyczące obrazu prawa materialnego.

Ewidentnie wyrok został wydany z obrazą przepisu art. 7 §2 k.k.s. we wszystkich tych przypadkach, gdy przypisany poszczególnym oskarżonym czyn zabroniony wyczerpywał znamiona art. 54 §1 k.k.s. Przepis ten bowiem od początku obowiązywania Kodeksu karnego skarbowego przewidywał surowszą karę od przepisów art. 63 §2 k.k.s. i art. 65 §1 k.k.s. W dacie popełnienia przez oskarżonych przypisanych przestępstw oraz w dacie orzekania określone w art. 54 §1 k.k.s. przestępstwo karnoskarbowe zagrożone było karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności, albo oboma tymi karami łącznie. Z kolei przepis art. 63 §2 k.k.s. przewidywał karę grzywny do 720 stawek dziennych albo karę pozbawienia wolności do lat dwóch, albo obie te kary łącznie. W przepisie art. 65 §1 k.k.s. była zaś określona kara grzywny do 720 stawek dziennych albo kara pozbawienia wolności do lat trzech, albo obie te kary łącznie. Jeżeli w przepisie art. 54 §1 k.k.s. nie ma określonej górnej granicy kary pozbawienia wolności, to zgodnie z art. 27 §1 k.k.s. wynosi ona 5 lat. Nie ulega zatem najmniejszej wątpliwości, że przepis art. 54 §1 k.k.s. przewidywał i przewiduje surowszą karę od kar przewidzianych w art. 63 §2 k.k.s. i art. 65 §1 k.k.s. Tym samym kara powinna była być wymierzana, zgodnie z art. 7 §2 k.k.s., na podstawie art. 54 §1 k.k.s., a nie na zasadzie art. 63 §2 k.k.s. lub art. 65 §1 k.k.s.

Słusznie też jest stanowisko prokuratora, że znamieniem specjalizującym czyny karnoskarbowe z art. 54 §1 - 3 k.k.s. jest kwota podatku narażonego na uszczuplenie bez odniesienia jej do danego podatku, co powoduje, że przyjęcie typu podstawowego lub uprzywilejowanego tego przestępstwa zależne jest od łącznej kwoty narażonego podatku. Tym samym błędny jest pogląd Sądu pierwszej instancji, że znamię skutku tego przestępstwa skarbowego winno być rozpatrywane oddzielnie do „poszczególnych odrębnych obowiązków podatkowych, dotyczących innego przedmiotu i określonych w różnych ustawach.

Przedstawione przez oskarżyciela publicznego stanowisko jest ugruntowane zarówno w orzecznictwie, jak i w piśmiennictwie. Tytułem przykładu można wskazać wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 30 listopada 2010 roku (II AKa 317/10, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu rok 2011, Nr 3, poz. 224). Sąd ten jednoznacznie wskazał, że podatnik zobowiązany do opodatkowania na podstawie ustawy o podatku od osób prawnych i ustawy o podatku od towarów i usług z 1993 r., który w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uchylania się od obowiązków podatkowych określonych w tych ustawach, nie składał wymaganych przez te ustawy sprawozdań, w tym i comiesięcznych deklaracji, i naraził przez to Skarb Państwa na uszczuplenie tych podatków, popełnia jedno

przestępstwo skarbowe z art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s., którego przedmiotem jest wielkość będąca sumą obu narażonych na uszczuplenie podatków. Pogląd taki aprobowany jest w doktrynie między innymi przez A. P. (2) (Andrzej Piaseczny, Anna Wielgolewska, Kodeks karny skarbowy. Komentarza, LexisNexis 2012).

Konsekwentnie należy uznać, że na łączną kwotę należności publicznoprawnej, o której jest mowa między innymi w przepisach art. 37 §1 pkt 1 k.k.s. i art. 38 §2 pkt 1 k.k.s., składają się w rozpoznawanej sprawie zarówno obydwa podatki, jak i inne należności celne. Wynika to jednoznacznie z treści art. 53 §26 k.k.s., który określa, że należnością publicznoprawną jest należność państwowa lub samorządowa, będąca przedmiotem przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego. Należnością państwową jest zaś podatek stanowiący dochód budżetu państwa, należność z tytułu rozliczenia udzielonej dotacji lub subwencji lub należność celna.

Zgodzić się też należy z prokuratorem, że oskarżeni nie tylko narazili należność publicznoprawną na uszczuplenie, ale i w konsekwencji spowodowali jej uszczuplenie. Słusznie prokurator wywodzi w apelacji, że z chwilą bezskutecznego upływu terminu płatności podatku oraz należności celnej powstaje zaległość podatkowa lub celna, czyli uszczuplenie tych należności. Zobowiązanie podatkowe powstaje z mocy prawa, a nie z chwilą wydania decyzji wymiarowej, a podatnik powinien najpóźniej w dniu ustawowo oznaczonym jako termin płatności, dokonać zapłaty podatku. Jeżeli tego nie uczyni lub zapłaci podatek w wysokości niższej od należnej, to w świetle art. 51 §1 Ordynacji podatkowej powstaje zaległość podatkowa, zaś stosownie do treści art. 53 §27 k.k.s. uszczuplenie należności publicznoprawnej.

Wskazać należy za prokuratorem, że oskarżeni w ustawowo określonych terminach nie dopełnili ciążących na nich obowiązków podatkowych oraz celnych, gdyż nie ujawnili przedmiotu opodatkowania i nie odprowadzili należnych podatków VAT i akcyzy oraz należności celnych i tym samym swoim zachowaniem uszczuplili należność publicznoprawną.

Skoro zaś Kodeks karny skarbowy określa w art. 37 §1 pkt 1 k.k.s. oraz w art. 38 §2 pkt. 1 k.k.s., jako okoliczność nadzwyczajnie obostrzającą karę, uszczuplenie należności publicznoprawnej dużej i wielkiej wartości, to w opisie przypisanego w wyroku czynu ta okoliczność, chociaż nie jest ona elementem stanowiącym znamię określonego typu czynu zabronionego, powinna znaleźć swoje odzwierciedlenie.

Na marginesie należy wskazać, że Sąd Okręgowy przypisując oskarżonym jedynie narażenie podatku na uszczuplenie popadł w niekonsekwencję. Z jednej bowiem strony eliminował, chociaż nie w każdym przypadku, z kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonym art. 37 §1 pkt 1 k.k.s., a z drugiej opierał wymiar kary na przepisie art. 38 §2 pkt 1 k.k.s., do zastosowania którego niezbędne jest ustalenie, że doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w wielkiej kwocie.

Oparcie wymiaru kary na przepisie art. 54 §1 k.k.s. zamiast na przepisach art. 63 §2 k.k.s. lub art. 65 §1 k.k.s. bądź też uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu o przepis art. 37 §1 pkt 1 k.k.s., wbrew stanowisku prokuratora, samo przez się nie może prowadzić do zaostrzenia wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności i grzywien. Wymierzone bowiem przez Sąd pierwszej instancji kary mieszczą się w granicach zagrożenia przewidzianego w art. 54 §1 k.k. z uwzględnieniem określonego w art. 38 §1 i 2 k.k.s. zakresu obostrzenia kar. Prokurator zaś w swojej apelacji nie podniósł zarzutu rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym Ł. N. (1), A. G. (1), A. B. (1), T. K. (2), P. J. (1), J. W. (1) i T. M. (2).

Taki zarzut został postawiony przez oskarżyciela jedynie odnośnie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu E. P.. Nie wyjaśnił jednakże w gruncie rzeczy, na czym miałyby polegać rażąca łagodność kary orzeczonej wobec tego oskarżonego. Ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że względy prewencji indywidualnej i generalnej wskazują na potrzebę orzeczenia surowszej kary oraz zarzucił Sądowi pierwszej instancji, że nie wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku, dlaczego w przypadku tego oskarżonego zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, umożliwiający warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności, pomimo popełnienia przestępstwa karnoskarbowego w warunkach art. 37 §1 pkt 2 k.k.s.

Wskazać przede wszystkim należy, że o rażącej niewspółmierności kary można mówić jedynie wówczas, gdy mamy do czynienia ze znaczną, wyraźną, oczywistą, „bijącą w oczy”, a więc niedającą się zupełnie zaakceptować dysproporcją pomiędzy karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Nie sposób zaś uznać, że kara, jaka została wymierzona E. P. za przestępstwo karnoskarbowe, jednego roku pozbawienia wolności jest wyraźnie rażąco łagodna i podwyższenie jej o 6 miesięcy spowoduje, że zostanie ona pozbawiona tej cechy, tym bardziej że została wobec niego orzeczona kara łączna w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jeżeli zaś chodzi o warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec E. P. kary pozbawienia wolności, to należy zauważyć, że stopień szkodliwości społecznej przypisanych mu przestępstw bynajmniej nie jest większy od stopnia szkodliwości czynów zabronionych przypisanych szeregu innym oskarżonym, wobec których Sąd pierwszej instancji, pomimo że miał do nich również zastosowanie przepis art. 41a §1 k.k.s., również zastosował dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, nie wykazując szczegółowo, że zachodził wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Wymierzenie wobec E. P. bezwzględnej kary pozbawienia wolności sprawiłoby zatem, że wydany w tej sprawie wyrok byłby wewnątrznie niesprawiedliwy. W gruncie rzeczy jedynym wyróżnikiem tego oskarżonego spośród innych oskarżonych, którym przypisano przestępstwa popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jest to, że jest on obywatelem obcego państwa. Zgodzić się jednocześnie należy z konstatacją Sądu pierwszej instancji, że również wobec tego oskarżonego istnieje pozytywna prognoza co do przyszłego postępowania, zwłaszcza że od popełnienia przypisanych mu przestępstw minęło ponad 6 lat.

Sąd pierwszej instancji błędnie zastosował przy orzekaniu o karze łącznej jednocześnie przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu oraz w chwili orzekania. W judykaturze i piśmiennictwie od wielu lat utrwalony jest pogląd, że nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo na podstawie przepisów ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo na podstawie przepisów ustawy nowej. Sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ze sobą ustawami i zastosować całościowo tylko jedną z nich, a więc tę, która w konkretnej sytuacji jest względniejsza dla sprawcy. Nie jest zatem możliwa kompilacja względniejszych przepisów z obu ustaw. Należy stosować w całości tylko jedną z ustaw ze wszystkimi jej konsekwencjami. Oczywiście wymóg stosowania w całości prawa obowiązującego w czasie popełnienia czynu lub w czasie orzekania - zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k.k. - odnosi się tylko do poszczególnych czynów, a nie do całości wyroku obejmującego różne czyny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011 roku, III KK 120/11, Prok. i Pr. 2012/2/1). Tymczasem w podstawie prawnej orzeczeń o karze łącznej (np. co do E. P.) Sąd Okręgowy powołał przepis art. 2 §2 k.k., co świadczy o zastosowaniu przepisów obowiązujących w chwili popełnienia czynu, a jednocześnie wskazał przepis art. 85 §1 i 2 k.k., czyli jednoznacznie przepisy obowiązujące w chwili orzekania, ponieważ w chwili popełnienia czynu przed 1 lipca 2015 roku w artykule 85 Kodeksu karnego nie było paragrafów.

Orzekając karę łączną wobec innych oskarżonych, jak na przykład wobec W. B. (1), czy K. A. (1), Sąd Okręgowy nie powołał przepisu art. 2 §2 k.k.s. Powołanie w podstawie prawnej art. 85 §1 i 2 k.k. jednoznacznie wskazuje, że zostały zastosowane przepisy obowiązujące w chwili orzekania. Zastosowanie przepisów obowiązujących w chwili wydawania wyroku wobec tych oskarżonych było również błędne i ewidentnie sprzeczną z zasadą, że nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo na podstawie przepisów ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo na podstawie przepisów ustawy nowej. Sąd pierwszej instancji, aby następnie te łączne kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesić, zastosował przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynów. W takiej sytuacji zarówno orzeczenie o karze łącznej, jak i rozstrzygnięcie o jej warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności powinno opierać się na przepisach obowiązujących w dacie popełnienia przypisanych czynów. Dodać należy, że Sąd Okręgowy, skazując za przestępstwa karnoskarbowe, słusznie zastosował przepisy obowiązujące w czasie popełnienia czynów, jako że są one jednoznacznie korzystniejsze dla oskarżonych. Generalnie w tej sprawie należało uznać, że względniejsze dla oskarżonych są przepisy obowiązujące w dacie popełnienia przez nich przestępstw.

Podnieść też należy, że przepisem wskazującym na zastosowanie przepisów obowiązujących w czasie popełnienia czynów powinien być w każdym przypadku przepis art. 2 §2 Kodeksu karnego skarbowego, a nie przepis art. 4 §1 Kodeksu karnego. Kiedy przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest kara orzeczona za przestępstwo

karnoskarbowe, zgodnie z art. 39 §2 k.k.s. karę łączną sąd wymierza na zasadach określonych w Kodeksie karnym skarbowym. W takiej sytuacji zatem przepisy Kodeksu karnego mają zastosowanie wówczas, gdy odsyła do nich przepis art. 20 §2 k.k.s. Art. 4 §1 k.k. nie został wymieniony w tym przepisie. Zasada prawa karnego międzyczasowego została uregulowana w Kodeksie karnym skarbowym w art. 2 §2. Jeżeli więc co do zasady mają zastosowanie przepisy Kodeksu karnego skarbowego, to w podstawie prawnej poszczególnych rozstrzygnięć powinien być powoływany przepis art. 2 §2 k.k.s., a nie 4 §1 k.k.

Zauważyć należy, że wielu oskarżonych, jak na przykład A. B. (1) i T. K. (2), zostali skazani wyłącznie za przestępstwo karnoskarbowe. Jeżeli więc sąd wymierzył im za to przestępstwo karę pozbawienia wolności, to logiczne jest, że warunkowe zawieszenie tej kary powinno opierać się na przepisach Kodeksu karnego skarbowego. Przepisy Kodeksu karnego mogły wobec nich być zastosowane jedynie wówczas, gdy odsyłał do nich przepis art. 20 §2 Kodeksu karnego skarbowego lub inny przepis tego kodeksu.

Odnosnie oskarżonego D. K. (1):

Niezależnie od podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia podnieść przede wszystkim należy, że orzeczenie wydane wobec tego oskarżonego dotknięte jest tak zwaną bezwzględną przesłanką odwoławczą określoną w art. 439 §1 pkt 7 k.p.k. Zachodzi sprzeczność w treści tego orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie.

Otóż, w punkcie LXVIII D. K. (1) został uznany za winnego przestępstwa karnoskarbowego z art. 54 §1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §1 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. i na podstawie art. 65 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. w zw. z art. 2 §2 k.k.s. wymierzono mu grzywnę w wysokości 350 stawek dziennych po 100 złotych. Jednocześnie w punkcie LXXVIII podpunkcie g na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. warunkowo zawieszono wykonanie wobec D. K. (1) kary orzeczonej w punkcie LXVIII wyroku na okres próby 3 lat.

Powołane w punkcie LXXVIII przepisy wskazują, że chodzi o warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności, której to kary wobec D. K. (1) nie orzeczono. Wskazano jednakże jednocześnie w tymże punkcie, że warunkowe zawieszenie dotyczy kary orzeczonej w punkcie LXVIII. W tymże zaś punkcie wymierzono jedynie karę grzywny.

Z treści wyroku nie wiadomo zatem, czy wobec D. K. (1) orzeczono karę grzywny bezwzględną, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, na co zezwalały przepis Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku. Tym samym wobec tej sprzeczności nie wiadomo, jak należy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. K. (1) wykonać.

Stąd też niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów wyrok w części dotyczącej oskarżonego D. K. (1) należało uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że ustosunkowywanie się do zarzutów z apelacji obrońcy tego oskarżonego jest przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

Niemniej jednak za zasadne należy uznać odniesienie się do podniesionej w tej apelacji kwestii związanej z zakwalifikowaniem przypisanego temu oskarżonemu czynu z art. 54 k.k.s. Zagadnienie to ma bowiem również doniosłe znaczenie w przypadku prawie wszystkich pozostałych oskarżonych.

W ocenie obrońcy zarzucony D. K. (1) czyn nie może być kwalifikowany z art. 54 §1 i 2 k.k.s. Jego zdaniem istnieje w ogóle wątpliwość, czy oskarżony D. K. (1), jak i inni oskarżeni, jest podatnikiem w rozumieniu tego przepisu. Ponadto, zgodnie z art. 74 §1 k.p.k. oskarżony nie ma obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść, zaś prokurator uznał, iż powinien on być ukarany, gdyż nie złożył deklaracji podatkowej w odniesieniu do przedmiotów, których dotyczy przestępstwo paserstwa celnego, czyli de facto za to, że nie doniósł na siebie. Obrońca uzasadniając swoje stanowisko powołał się na wydane w czasie obowiązywania Ustawy karnej skarbowej postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1996 roku (I KZP 36/95 Prok. i Pr. 1996/12/13), zgodnie z którym użyte

w art. 92 §1 u.k.s. określenie „wbrew obowiązkowi” odnosi się nie tylko do istniejącego przedmiotu opodatkowania, ale także do obowiązku zawiadomienia o nim, a zatem nie dotyczy osób, które zawiadamiając o ewentualnym przedmiocie opodatkowania równocześnie dokonywałyby samooskarżenia o przestępstwo.

Z dokonaną przez obrońcę oskarżonego D. K. (1) wykładnią przepisu art. 54 §1 i 2 k.k.s. nie można się zgodzić. Ograniczenie odpowiedzialności karnej z art. 54 k.k.s. jedynie do działalności legalnej, kreuje paradoksalną sytuację lepszego traktowania osób, które dokonywały (określonych ustawą o podatku od towarów i usług oraz ustawą o podatku akcyzowym.) czynności wobec uzyskanych nielegalnie wyrobów, od tych, które je wykonywały wobec wyrobów, które takich cech „nielegalności” nie posiadają.

Wskazać przede wszystkim należy, że w niedawno wydanym orzeczeniu (**postanowienie z dnia 15 stycznia 2015 roku, III KK 313/14, Lex nr 1648188**) Sąd Najwyższy zajął zupełnie odmienne stanowisko, opowiadając się wyraźnie za kwalifikowaniem z art. 54 §1 lub 2 k.k.s. zachowań polegających na nabywaniu, przechowywaniu i zbywaniu na terenie Polski i Niemiec papierosów bez polskich znaków akcyzy, przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 54 k.k.s. penalizuje zachowanie podatnika, „który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie” (§ 1). Łagodniejszą odpowiedzialność przewidziano w § 2 art. 54 k.k.s., gdy kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości oraz w § 3, gdy nie przekracza ona tzw. ustawowego progu. Przepis ten obejmuje zatem podatki objęte tzw. samoopodatkowaniem czy samowymiarom (H. Dzwonkowski, Samowymiar zobowiązań podatkowych, PiP 2004, z. 12, s. 40-51). Czynu z art. 54 k.k.s. dopuścić się może jedynie osoba, na której ciąży określony ustawą podatkową obowiązek podatkowy odnośnie ujawniania samego przedmiotu opodatkowania lub podstawy tego opodatkowania, bądź też złożenia, niezbędnej dla takiego ujawnienia, deklaracji (T. Grzegorzczak, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Warszawa 2009, s. 229-230, 281). Sprawcą czynu może być zatem jedynie podatnik, przy czym użytemu w Kodeksie karnym skarbowym pojęciu „podatnik” (art. 53 § 30 k.k.s.) należy nadawać znaczenie określone w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.). Zgodnie zaś z art. 7 Ordynacji podatkowej podatnikiem jest osoba fizyczna, prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu.

Dalej Sąd Najwyższy podniósł, że obowiązek podatkowy, jego przedmiot i podmiot podlegający temu obowiązkowi określają ustawy podatkowe. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że na gruncie prawa karnego skarbowego, podatnikiem jest jedynie ten, „czyj obowiązek podatkowy ma swe źródło w przepisach ustawy podatkowej, określających zobowiązany podmiot oraz przedmiot i stawkę opodatkowania” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2005 r., IV KK 122/05, OSNKW 2006, z. 2, poz. 19; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2011 r., IV KK 270/11, LEX nr 1095847). W świetle art. 13 ust. 1 u.p.a., podatnikami w zakresie podatku akcyzowego są osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej dokonujące czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą lub wobec których zaistniał stan faktyczny podlegający opodatkowaniu akcyzą, w tym m.in. podmiot nabywający lub posiadający wyroby akcyzowe znajdujące się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od wyrobów tych nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości, a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie ustalono, że podatek został zapłacony (pkt. 1). Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o VAT, podatnikami są „osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności”. Podatnikami w rozumieniu ww. ustawy są ponadto, na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy o VAT, osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, na których ciąży obowiązek uiszczenia cła, również w przypadku, gdy na podstawie przepisów celnych importowany towar jest zwolniony od cła albo cło na towar zostało zawieszona, w części lub w całości, albo zastosowano preferencyjną, obniżoną lub zerową stawkę celną (pkt. 1), dokonujące wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów (pkt. 3).

Zdaniem Sądu Najwyższego obowiązujące ustawy podatkowe, co do zasady, łączą obowiązek podatkowy z czynnością podlegającą opodatkowaniu, a nie z jej podmiotem. To zakres przedmiotowy opodatkowania determinuje jego zakres podmiotowy. Zdefiniowanie podmiotu akcyzy i VAT wyłącznie przez czynność podlegającą opodatkowaniu, wyklucza tym samym konieczność posiadania przez ten podmiot dodatkowych, szczególnych cech, czy spełnienia przezeń dodatkowych warunków do uzyskania statusu podatnika tych podatków (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2011 r., IV KK 270/11, LEX nr 1095847 i wskazana tam literatura).

Zgodnie z art. 8 ust. 1 u.p.a., przedmiotem opodatkowania akcyzą są m.in. nabycie lub posiadanie wyrobów akcyzowych znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości, a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie ustalono, że podatek został zapłacony (pkt 4). Art. 5 tej ustawy przy tym wprost stanowi, że czynności lub stany faktyczne, o których mowa m.in. w jej art. 8 ust. 1-5, są przedmiotem opodatkowania akcyzą niezależnie od tego, czy zostały wykonane lub powstały z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa. Analogiczną regulację zawarto w art. 5 ust. 2 ustawy o VAT. Tym samym choć czynność prawna dla swej skuteczności musi spełniać szczególne warunki określone przez obowiązujące przepisy prawa, to brak ich respektowania, skutkujący uznaniem, że czynność tę wykonano z naruszeniem prawa, mimo to powoduje, iż podlega ona opodatkowaniu VAT i akcyzą. Przytoczone przepisy dotyczą wyłącznie sytuacji, gdy dana czynność jest dozwolona, ale jej wykonanie na podstawie odrębnych przepisów jest zarezerwowane np. dla podmiotów posiadających odpowiednie zezwolenie, koncesję, uprawnienia. Jeżeli wykonuje je podmiot nieposiadający odpowiedniej koncesji, licencji czy zezwolenia, to brak tych formalnych uprawnień wymaganych przez inne przepisy nie stanowi przesłanki uchylenia obowiązku podatkowego, który wynika z samego faktu wykonania określonej czynności (T. Michalik, VAT. Komentarz, Komentarz do art. 5, Warszawa 2014 r., Legalis; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 grudnia 1997 r., III SA 981/96, LEX nr 32043; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 października 1999 r., III SA 7670/98, LEX nr 40064).

W konsekwencji, w piśmiennictwie i orzecznictwie nie wyklucza się również opodatkowania podatkiem akcyzowym czynności dokonanych z naruszeniem innych przepisów niż przepisy prawa cywilnego, w tym czynności o charakterze przestępczym, pod warunkiem, że ich treść odpowiada treści czynności podlegającej opodatkowaniu na mocy u.p.a., jako że ustawa ta, określając przedmiot opodatkowania, nie czyni rozróżnienia dla sytuacji, gdy pochodzi on ze źródeł legalnych, bądź nielegalnych (S. Parulski, Akcyza. Komentarz, Komentarz do art. 5 Ustawy o podatku akcyzowym, LEX 2010; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2011 r., IV KK 270/11, LEX nr 1095847 i wskazana tam literatura).

Sąd Najwyższy dostrzegł, że kwestia opodatkowania czynności dokonanych z naruszeniem prawa, w tym o charakterze przestępczym, nie jawi się już tak oczywista na gruncie ustawy o VAT, która w art. 6 ust. 2 zawiera wyłączenie stosowania jej przepisów w stosunku do czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy. W świetle tego przepisu, jako zasadę przyjmuje się, że poprzez opodatkowanie zachowań niepożądanych nie można doprowadzić do pewnego rodzaju legalizacji tych zachowań. W konsekwencji zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie na tle art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy o VAT z 1993 r. uznawano za czynności niepodlegające ustawie (a więc i opodatkowaniu), wszelkiego rodzaju czynności zabronione wprost przez ustawę. Dotyczyło to przede wszystkim czynów będących jednocześnie zabronionymi i karalnymi.

W ocenie Sądu Najwyższego akcesja Polski do Unii Europejskiej i będąca jej konsekwencją konieczność interpretowania prawa krajowego w duchu wspólnotowym, w tym przede wszystkim z uwzględnieniem regulacji VI Dyrektywy Rady z 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC) oraz Dyrektywy Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (2006/112/WE), jak też linii orzeczniczej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w obecnym stanie prawnym wymusza niejako konieczność zdecydowanie innego pojmowania pojęcia „czynności niemogących być przedmiotem prawnie skutecznej umowy” z art. 6 ust. 2 ustawy o VAT. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości

Unii Europejskiej wyłączenie z zakresu opodatkowania VAT-em działalności przestępczej, nie ma bowiem charakteru bezwzględnie. Nie każde zachowanie uznawane przez ustawodawcę krajowego za czyn zabroniony pod groźbą kary będzie zatem skutkowało wyłączeniem danej czynności z opodatkowania VAT. Akcentując zasadę neutralności podatku, Trybunał wskazuje na konieczność eliminowania zakłóceń konkurencji, czego konsekwencją jest uznanie, że na gruncie opodatkowania nie można czynić rozróżnienia pomiędzy czynnościami legalnymi a czynnościami nielegalnymi. Wyjątek stanowią jedynie czynności, w przypadku których nie jest możliwa jakakolwiek konkurencja pomiędzy sektorem legalnym a nielegalnym, a więc mające za przedmiot towary, które nie mogą być w ogóle wprowadzone na rynek do obrotu publicznego (np. podrobione pieniądze, narkotyki, organy ludzkie). W orzeczeniu w sprawie C-3/97 (Regina v. J.C. Goodwin & E.T. Unstead) ETS uznał, że obrót podrabianymi towarami w postaci kosmetyków podlega VAT, a w orzeczeniu C-455/98 (Tullihallitus v. Kaupo Salumets) wskazał, że import (a także dostawa) przemycanych towarów w postaci alkoholu również podlega opodatkowaniu. Natomiast w orzeczeniach C-294/82 (Senta Einberger v. Hauptzollamt Freiburg) oraz C-289/86 (Vereniging Happy Family Rustenburgerstat v. Inspecteur der Omzetbelasing) odniósł się do traktowania z punktu widzenia systemu opodatkowania VAT zbycia/importu towarów, które nie mogą być wprowadzone na rynek ze względu na ich naturę lub cechy specjalne (tu odnośnie dostawy oraz importu narkotyków - orzekając, iż nie podlegają one opodatkowaniu VAT). Jak wynika z uzasadnienia wskazanych powyżej orzeczeń, w przypadku wskazanych w nich czynności, nie można wprowadzać rozróżnienia pomiędzy czynnościami zgodnymi i niezgodnymi z prawem. Opodatkowanie powinno zatem obejmować także te czynności, które, choć były niezgodne z prawem, mogłyby być dokonane jako legalne. Z opodatkowania VAT powinny być zatem bezwzględnie wyłączone jedynie towary, których wprowadzenie do obrotu jest ściśle zakazane.

W tym znaczeniu, w ocenie Sądu Najwyższego, dostawa papierosów wykonywana w ramach paserstwa akcyzowego, czy paserstwa celnego, z uwagi na fakt, że jej przedmiotem są towary mogące stanowić przedmiot legalnego obrotu, może być przedmiotem prawnie skutecznej umowy i jako taka powinna podlegać opodatkowaniu. Jak wskazuje się bowiem w piśmiennictwie, towary dostarczane przez pasera są oferowane także przez inne, legalnie działające na rynku podmioty, będące podatnikami VAT i realnie konkurują z tymi „legalnymi” towarami (A. Bartosiewicz (w:) A. Bartosiewicz, VAT. Komentarz, Komentarz do art. 6 ustawy o podatku od towarów i usług, Lex 2014).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 stycznia 2015 roku zauważył, że zwolennicy poglądu o niemożności uznania za przedmiot opodatkowania działalności sprzecznej z prawem, pogląd ten wyrażali na tle prawa karnego powszechnego, a nie prawa karnego skarbowego. Ponad wszelką wątpliwość, za podatnika z art. 54 k.k.s. nie może być uznany sprawca przestępstwa np. paserstwa z art. 291 § 1 k.k., który sprzedaje kradzione samochody. W konsekwencji także jego przestępcza działalność nie może zostać opodatkowana. Niezgłoszenie się zatem tej osoby do podatku nie rodzi odpowiedzialności karnej za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. Inaczej jest na gruncie prawa karnego skarbowego, gdzie z uwagi na szczegółowe regulacje prawa podatkowego i prawa finansowego, w określonych przypadkach tj. w sytuacjach, gdy istnieje konkurencja między nielegalnymi produktami, a produktami, które w sposób legalny znajdują się na rynku (oczywiście, przy wykluczeniu z tego zakresu produktów, których wprowadzenie do obrotu jest przez prawo bezwzględnie zabronione), taka nielegalna działalność może stanowić przedmiot opodatkowania.

Sąd Najwyższy wskazał też, że wyroby tytoniowe pochodzące z zagranicy, przed ich dopuszczeniem do legalnego obrotu na terenie Polski, muszą spełnić szereg warunków oraz podlegają opodatkowaniu z tytułu cła i akcyzy. Podobnie, dalszy obrót tymi towarami, już na terenie Polski, podlega opodatkowaniu VAT-em. Bezsprzecznie obrót takimi wyrobami tytoniowymi, bez wcześniejszego uiszczenia należnych podatków jest zabroniony przez prawo. Nie zmienia to jednakże faktu, iż obrót omawianymi wyrobami nie jest przez prawo polskie zabroniony bezwzględnie. Pod warunkiem spełnienia wskazanych w przepisach prawa wymagań, obrót tymi towarami jest bowiem możliwy i dopuszczalny.

Za trafnością kwalifikowania z art. 54 §1 lub 2 k.k.s. czynów polegających na nabywaniu, przechowywaniu i zbywaniu na terenie Unii Europejskiej papierosów bez polskich znaków akcyzy, przywiezionych z zagranicy bez ich przedstawienia organowi celnemu, zdaniem Sądu Najwyższego, przemawia również treść art. 29 pkt 4 k.k.s. Przepis ten, umożliwiając orzeczenie przepadku przedmiotów, których wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie

lub przesyłanie jest zabronione, odnosi stosowanie tego środka karnego jedynie w stosunku do rzeczy pierwotnie zabronionych, niejako wykluczając tym samym jego zastosowanie w stosunku do przedmiotów, którymi - po spełnieniu określonych warunków - możliwy jest legalny obrót.

Oдноśnie apelacji obrońców oskarżonego S. T. (1):

Nie sposób zgodzić się z obrońcą adwokatem B. K. (2), że Sąd Okręgowy błędnie zastosował w stosunku do S. T. (1) przepis art. 258 §1 k.k. Poczynione przez ten sąd ustalenia faktyczne dawały podstawę do uznania, że S. T. (1) wraz z innymi oskarżonymi tworzył grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 §1 k.k. Przypomnieć należy, że skala przedsięwziętej przez oskarżonych działalności przestępczej była na tyle duża, że wymagała stworzenia pewnej struktury. Transport papierosów, ich przewóz przez granicę, nabywanie towaru, jego sprzedaż wiązało się z wieloma czynnościami organizacyjnymi: zebranie większych sum pieniężnych, przygotowanie odpowiednich pojazdów, znalezienia miejsc do ukrycia papierosów, koordynacja działań przy przemyśle poszczególnych partii papierosów. Faktem jest, że stopień zorganizowania ich przestępczej działalności nie był wysoki. Zgodzić się należy jednakże ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 13 listopada 2013 roku (II KK 170/13, KZS 2015/2/21,28), iż zorganizowaną grupę mogą stanowić osoby, których celem jest popełnianie przestępstw o luźnym związku, między innymi bez stałych ról, w każdym razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie. Dodać do tego należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy S. T. (1), struktura grupy przestępczej, o której mowa w art. 258 §1 k.k. wcale nie musi zhierarchizowana.

Pamiętać należy, że do przypisania przestępstwa z art. 258 §1 k.k. nie jest nawet konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy tylko gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie. W rozpoznawanej sprawie grupa była zorganizowana w celu zakupienia na Litwie jak największej ilości papierosów i ich późniejszej sprzedaży z zyskiem na terenie Polski. Oskarżeni mieli tego świadomość i jednocześnie zdawali sobie sprawę, że stałe zajmowanie się tym procederem wymaga skoordynowanego sposobu działania.

Bezsprzecznie wiedza o wszystkich osobach uczestniczących w działaniu grupy nie była udziałem każdego oskarżonego, któremu przypisano przestępstwa z art. 258 §1 k.k., ale jak już wcześniej wspomniano, nie była ona konieczna dla wyczerpania znamion tego występk. Wystarczy, że bierze się udział w przestępczych przedsięwzięciach grupy ze świadomością jej istnienia.

Warto też zauważyć, że stopień zaangażowania wielu oskarżonych, w tym S. T. (1), wskazuje, że kontakty pomiędzy nimi nie były przypadkowe. Ich aktywność nie sprowadzała się bowiem do jednej czy dwóch transakcji. Ilość ustalonych transakcji pomiędzy oskarżonymi związanych z przemycałaniem i sprzedażą papierosów bez znaków skarbowych akcyzy świadczy o ścisłych i stałych relacjach pomiędzy oskarżonymi i jednocześnie nie pozostawia żadnych wątpliwości, że wiedza o zorganizowanym, a nie doraźnym działaniu grupy, była udziałem co najmniej wszystkich tych oskarżonych, którym przypisano występki z art. 258 §1 k.k.

Skoro zatem S. T. (1) był członkiem grupy przestępczej i w jej ramach popełniał przestępstwo skarbowe, to konsekwentnie i słusznie, wbrew zarzutowi z apelacji obrońcy adwokat B. K. (2), Sąd Okręgowy przyjął, że S. T. (1) dopuścił się przypisanego mu przestępstwa karnoskarbowego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Tym samym nie może być mowy o obrazie przepisu art. 37 §1 pkt 5 k.k.s.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia dawały też podstawę do przypisania S. T. (1) przestępstwa z art. 258 §3 k.k. Ta kwalifikacja prawna jest w pełni adekwatna do poczynionych przez ten sąd ustaleń faktycznych: W. J. (1) i S. T. (1) podejmowali decyzje o rodzaju sprowadzanych papierosów, ich cenie, ilości, wyboru daty przemytu, trasy, zadaniach i rolach podczas przemytu i ukrywania papierosów. S. T. (1) oraz W. J. (1) finansowali również prowadzoną przez nich działalność przemytniczą, rozliczając się bezpośrednio z dostawcami lub odbiorcami. Wyposażali także pozostałych członków grupy w telefony i radiostacje. Wyplacali „wynagrodzenia” za pilotowanie, czy tak zwaną „obczajkę”. Kierownicza rola w grupie S. T. (1) wynika między innymi z wyjaśnień K. A. (1). Również J. T. (2) wyjaśnił, że wykonywał polecenia zarówno W. J. (1), jak i S. T. (1). Nie wynika to wyłącznie z materiałów uzyskanych w wyniku

prowadzonych czynności operacyjnych przez funkcjonariuszy Straży Granicznej polegających na niejawnej kontroli rozmów telefonicznych. Rola kierownicza w grupie S. T. (1) oraz W. J. (1) wynika również z wyjaśnień W. B. (1). Również na jego dominującą rolę w grupie wskazują wyjaśnienia K. K. (2). Podał on między innymi (k. 11.302 odw.): „Za przewożenie papierosów i pilotowanie płacił mi z reguły S. T. (1)”. Potwierdzają to też treści rozmów telefonicznych podsłuchanych w ramach kontroli operacyjnych.

Nie jest też zasadny zarzut przesłuchania na rozprawie w dniu 22 maja 2015 roku świadka K. P. pod nieobecność S. T. (1). Przypomnieć należy, że S. T. (1) 21 maja 2015 roku złożył wniosek o odroczenie rozprawy z powodu konieczności uczestnictwa w dniu 22 maja 2015 roku w posiedzeniu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności. Trudno jest zatem uznać nieobecność S. T. (1) na rozprawie w dniu 22 maja 2015 roku za usprawiedliwioną. Ponadto obrońca w żaden sposób nie wykazał w apelacji, że naruszenie w tym przypadku przepisu art. 117 §2 k.p.k., o ile w ogóle mogło dojść do jego naruszenia, mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem zaskarżone orzeczenie może być wzruszone z powodu obrazy przepisu prawa procesowego tylko wówczas, gdy ta obraza mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu z apelacji obrońcy oskarżonego S. T. (1), podnieść na wstępie należy, że został on błędnie sformułowany. Zostało w nim wskazanych jako naruszonych szereg przepisów Kodeksu postępowania karnego bez wykazania, na czym miałyby polegać ich jednoczesna obraza. Podkreślić należy, że wskazano w tym zarzucie aż 13 różnych przepisów prawa procesowego. Wydaje się, że taki zabieg miał na celu wyłącznie wywarcie efektu psychologicznego.

Przypomnieć należy, że przewidziana w art. 2 §2 k.p.k. zasada prawdy materialnej należy do ogólnych dyrektyw procesu karnego i jako taka nie może stanowić samoistnej podstawy zarzutu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2014 roku, IV KK 26/14, Legalis nr 993287). Podobnie rzecz przedstawia się w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2016 roku, IV KK 333/16, Legalis nr 1537680). Również przepis art. 5 §1 k.p.k. formułuje ogólną zasadę procesową i aby trafnie podnieść zarzut jej naruszenia skarżący powinien wskazać na obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących jej przestrzeganie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2014 roku, II KK 191/14, Legalis nr 1034057). Na podstawie treści apelacji zaś nie sposób dociec, jakie to szczególne przepisy zostały złamane przez Sąd Okręgowy, że można mu zarzucić, iż jeszcze przed wydaniem wyroku traktował S. T. (1) jako sprawcę zarzuconych mu przestępstw.

Poważnym błędem jest jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkł. 2003/11/5).

Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Nietrafnie też obrońca S. T. (1) adwokat B. K. (2) zarzucił obrazę art. 424 k.p.k. Skoro w pisemnych motywach wyroku sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary, to obrazy tego przepisu żadną miarą nie można się dopatrzeć. Gdyby było tak, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest tak wadliwe, że niemożliwa jest kontrola instancyjna, to obrońca najprawdopodobniej miałby problemy z przygotowaniem apelacji, gdyż nie wiedziałby do czego miałby się odnieść. Tymczasem obszerność apelacji nie pozostawia żadnych wątpliwości, że jej autor nie miał kłopotów z jej sporządzeniem.

Całkowicie chybione są też zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji art. 410 k.p.k. Nie dochodzi bowiem do obrazy tego przepisu, gdy sąd niektórym dowodom nie daje wiary i swoje rozstrzygnięcie opiera jedynie

na tych dowodach, które uznał za wiarygodne. Niemożliwe jest przecież czynienie ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Wystarczy zaś uważnie przeczytać uzasadnienie, aby się przekonać, że Sąd Okręgowy, wydając zaskarżone orzeczenie, wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody. Z uzasadnienia wynika też, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom S. T. (1). Jeżeli w tym zakresie sąd ten uznał za wiarygodne, co logicznie uzasadnił, między innymi zeznania M. G. (1) i wyjaśnienia K. K. (2) oraz K. A. (1), to w konsekwencji musiał odmówić wiary twierdzeniom oskarżonego, że nie brał udziału w przemycaaniu papierosów bez znaków skarbowych akcyzy z Litwy.

W gruncie rzeczy zarzut, że Sąd Okręgowy dokonał ustaleń na podstawie „wyselekcjonowanych” dowodów jest wręcz absurdalny. Niemożliwe jest przecież czynienie ustaleń na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. W motywach pisemnych zaskarżonego wyroku zostało szczegółowo przedstawione, dlaczego pewne dowody zostały uznane za wiarygodne, a innym odmówiono wiary.

Obrońca S. T. (1) adwokat B. K. (2) w swojej apelacji, pomimo zarzucenia Sądowi pierwszej instancji, że dokonana przez niego ocena dowodów jest sprzeczna z dyspozycją art. 7 k.p.k., w ogóle nie przedstawił jakiegokolwiek argumentu uzasadniającego taką tezę. Nawet nie postarał się wykazać, że ta ocena jest sprzeczna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania. Wbrew też twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy wskazał, na podstawie jakich dowodów ustalił ilości przemyconych przez S. T. (1) papierosów. Obrońca w żaden sposób nie wykazał w swojej apelacji, że te wyliczenia są błędne.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, że Sąd pierwszej instancji nie przesłuchując świadka M. G. (1) w obecności biegłego psychologa naruszył przepisy art. 167 §1 k.p.k., art. 192 k.p.k., art. 193 k.p.k. i jednocześnie art. 366 k.p.k. Należy przede wszystkim zauważyć, że przepis art. 192 §1 k.p.k. nie ma charakteru obligatoryjnego. Nawet jeżeli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd wcale nie jest zobowiązany przesłuchiwać świadka z udziałem biegłego lekarza psychiatry lub biegłego psychologa. Nie ma żadnego automatyzmu w dopuszczaniu dowodu z opinii biegłego w razie ujawnienia się okoliczności leczenia psychiatrycznego świadka. To do sądu orzekającego należy decyzja czy treść i sposób składania zeznań przez świadka w połączeniu z faktem jego leczenia rodzą wątpliwości, co do elementów psychicznych zeznań danej osoby (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2016 roku, II AKA 92/16, Legalis Nr 1472382). Ponadto to, że świadek był leczony neurologicznie i stwierdzono u niego nieprawidłową osobowość, nie może być samo przez się źródłem wątpliwości co do możliwości postrzegania faktów, zwłaszcza jeżeli opisuje on zdarzenia związane z przemytem papierosów. Trudno jest uwierzyć w to, żeby ktoś w wyniku choroby neurologicznej wymyślał zdarzenia związane z kupnem, sprzedażą i przemycaaniem z zagranicy papierosów bez oznaczeń skarbowych akcyzy.

Odnosząc się do zarzutu nieprzesłuchania w charakterze świadka M. G. (1) po uprawomocnieniu się skazującego go wyroku, stwierdzić przede wszystkim należy, że M. G. (1) został przesłuchany na rozprawie w charakterze świadka 28 maja 2014 roku (k. 14.817 odwr. – 14.619). Skorzystał on wówczas z przysługującego mu z mocy art. 182 §2 k.p.k. prawa do odmowy zeznań. Potwierdził on treść swoich wyjaśnień. Wyrok wobec M. G. (1) uprawomocnił się 23 czerwca 2014 roku (k. 15.077 – 15.079). 2 grudnia 2014 roku zwrócono się do Komendy Miejskiej Policji w S. o doręczenie wezwania M. G. (1) (k. 15.241). Nie zdołano jednakże doręczyć wezwania M. G. (1). Policjanci ustalili, że prawdopodobnie przebywa on za granicą w Wielkiej Brytanii (notatka k. 15.272). Na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku ponownie zarządzono wezwanie w charakterze świadka M. G. (1) na terminy 17 kwietnia 2015 oraz 22 maja 2015 roku. Wezwania zostały mu wysłane na dwa różne adresy, w tym w Wielkiej Brytanii. 17 kwietnia 2015 roku M. G. (1) przesłał e-maila (k. 15.738), w którym poinformował, że nie zamierza przyjechać do Polski, gdyż wiązałoby się to z dużymi kosztami. Jednocześnie zaznaczył, że złożone do akt „oświadczenie” (k. 15.576, 15.577) zaprzeczające prawdziwości wcześniej składanych przez niego „zeznań” nie pochodzi od niego. Z opinii biegłego z zakresu badań dokumentów pisma i podpisów K. B. (2) (k. 15.625 – 15.631) wynika, że znajdujące się na tym „oświadczeniu” odwzorowanie zapisu w funkcji podpisu mającego odzwierciedlać brzmienie nazwiska i imienia o treści (...) skopiowano z innego dokumentu przy pomocy skanera i odpowiedniego oprogramowania komputerowego i umieszczono w aktualnie widocznym miejscu. Na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka

M. G. (1), wskazując, że z przeprowadzonej ekspertyzy wynika, że „oświadczenie”, zgodnie z którym M. G. (1) miałby zmienić swoje stanowisko w sprawie, zostało podrobione i tym samym brak jest przesłanek uzasadniających potrzebę powtórnego jego przesłuchania w charakterze świadka.

Tak więc nie można czynić zarzutu Sądowi pierwszej instancji, że nie przesłuchał na rozprawie M. G. (1). Po pierwsze, został on przesłuchany i skorzystał z przysługującego mu wówczas prawa do odmowy zeznań. Po drugie, skoro świadek ten przebywał stale za granicą, to sąd miał prawo, niezależnie od stanowiska stron, zgodnie z art. 391 §1 k.p.k. odczytać jego zeznania i wyjaśnienia. Przy czym nie było potrzeby powtórnego odczytywania jego wyjaśnień na rozprawie w kwietniu 2015 roku, gdyż zostały one odczytane wcześniej w jego obecności. Artykuł 391 §1 k.p.k., jako przepis przewidujący wyjątki od zasady bezpośredniości, formułując samoistną przesłankę zezwalającą na odczytanie zeznań świadka, jaką jest jego przebywanie za granicą, nie precyzuje, jakiego rodzaju ma to być pobyt. Przeszkoda ta powinna być realna, dość trwale istniejąca, rzeczywiście uniemożliwiająca przybycie świadka i jego bezpośrednie przesłuchanie przed sądem. Przy spełnieniu tych przesłanek możliwe jest odczytanie zeznań świadka bez względu na ich wagę dla postępowania, nawet bez zgody stron (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 roku, II KK 204/14, OSNKW z 2015 roku, nr 1 poz. 6).

Sąd pierwszej instancji słusznie też oddalił wniosek o ponowne przesłuchanie w charakterze świadka K. K. (3). Skoro K. K. (3) został przesłuchany, to pomimo że skorzystał z prawa do odmowy wyjaśnień, brak było podstaw do ponownego jego przesłuchania po uprawomocnieniu się wydanego wobec niego wyroku skazującego. Dowód z przesłuchania K. K. (3) został przeprowadzony zgodnie z wymogami stawianymi przez Kodeks postępowania karnego.

Odnośnie zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii przypomnieć należy, że w trakcie postępowania przygotowawczego, kiedy próbowano zarejestrować jego głos celem przeprowadzenia później badań porównawczych podczas przesłuchania przeprowadzonego w dniu 20 czerwca 2012 roku, S. T. (1) nie wydobył z siebie żadnego dźwięku. Tym samym sam uniemożliwił wykonanie takiej ekspertyzy. Jednocześnie Sąd pierwszej instancji wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku na rozmowy, z których jednoznacznie wynika, że oskarżony S. T. (1) posługiwał się określonymi numerami telefonów komórkowych. Ponadto podczas przesłuchania oskarżonego J. T. (2), kiedy odtworzono mu nagrane rozmowy telefoniczne, J. T. (2) rozpoznał nie tylko swój głos, ale również głos S. T. (1). Również A. G. (1) podczas odtwarzania mu zarejestrowanych rozmów telefonicznych rozpoznał głos S. T. (1).

Ponadto podczas niektórych rozmów padały wprost określenia pozwalające, w połączeniu z pozostałymi dowodami, na kategoryczną identyfikację S. T. (1). W przypadku pierwszej kontroli operacyjnej przykładem pozostawała rozmowa z dnia 14 maja 2010 r. godz. 20:18:14, w trakcie której W. J. (1) (nr (...)) zwracał się do S. T. (1) imieniem (...) (stenogram k. 13v-14 Załącznik nr 2, k. 220). Inny przykład to rozmowa z dnia 19 maja 2010 r. godz. 16:53:49 także pomiędzy S. T. (1) a W. J. (1) (nr (...)), gdzie również W. J. (1) kilkakrotnie zwrócił się do swojego rozmówcy (...) (stenogram k. 38-39, Załącznik Nr 2, płyta Załącznik nr 2 k. 220). W przypadku drugiej kontroli (nr (...)), podczas rozmowy z dnia 05 lipca 2010 r. godz. 12:10:50, W. J. (1) (nr (...)) zwrócił się do S. T. (1): „posłuchaj S. ”. (stenogram k.42v Załącznik Nr 3 , płyta Załącznik nr 3 k. 154). W przypadku trzeciej kontroli (nr (...)) , w rozmowie z dnia 19 lipca 2010 r. godz. 22:38:46 kobieta mówiąca po polsku z akcentem rosyjskim – połączenie z telefonu W. L. (1) (...), zwracała się do swojego rozmówcy (...) (stenogram k. 4 Załącznik Nr 4, płyta Załącznik nr 4 k. 153). Także w rozmowie z dnia 23 lipca 2010 r. godz. 12:37:47 z nieustalonym mężczyzną wykorzystującym telefon o nr (...), rozmówca zwracał się do drugiej strony: „ No, co S.? Halo?” (stenogram k. 15-16 załącznik nr 4, płyta Załącznik nr 4 k. 153). Także podczas rozmów zarejestrowanych podczas czwartej kontroli operacyjnej realizowanej wobec W. J. (1) (nr (...)), w rozmowach W. J. (1) z S. T. (1) (wykorzystującym numer (...)) padały bezpośrednie zwroty (...) – rozmowa z dnia 26 lipca 2010 r. godz. 19:37:41 (stenogram k. 145 załącznik nr 5, płyta załącznik nr 5 k. 1123).

Nie można też zgodzić się z obrońcą, że Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń faktycznych w zakresie kierowania przez S. T. (1) grupą przestępczą oraz popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 91 §3 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 54 §1 k.k.s. nie mógł wykorzystać cytowanych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku treści podsłuchanych rozmów telefonicznych, uzyskanych w wyniku legalnie zarządzanej kontroli operacyjnej.

Podkreślić należy, że kontrola operacyjna była zarządzana między innymi odnośnie przestępstwa wymienionego w art. 9e ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 października o Straży Granicznej (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1643). Również zgody następcze były wydawane odnośnie czynu zabronionego określonego w tym przepisie. Przepis ten w okresie zarządzania kontroli operacyjnych oraz wydawania zgód następczych dotyczył przestępstw pozostających w związku z przekraczaniem granicy państwowej lub przemieszczaniem przez granicę państwową towarów oraz wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, jak również przedmiotów określonych w przepisach o broni, amunicji oraz o materiałach wybuchowych, a także o przeciwdziałaniu narkomanii. W uzasadnieniu wszystkich wniosków wskazywano, że kontrola operacyjna ma dotyczyć oprócz przestępstwa polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej przestępstwa związanego z paserstwem oraz przemytem wyrobów akcyzowych. Przepięstwo karnoskarbowe pozostające w związku z przemieszczaniem przez granicę państwową towarów oraz wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami skarbowymi akcyzy kwalifikowane jest z art. 91 §1 lub 3 k.k.s, a także z art. 63 §2 k.k.s. i art. 54 §1 k.k.s. oraz (w zależności od dokładnych ustaleń) z art. 65 §1 k.k.s. Nie ma zatem żadnych wątpliwości, że przepis art. 9e ust. 1 pkt 4 ustawy o Straży Granicznej w brzmieniu obowiązującym do 6 lutego 2016 roku dawał podstawę do wykonywania przez Straż Graniczną czynności operacyjno – rozpoznawczych odnośnie przestępstw określonych w tych przepisach, o ile oczywiście przestępstwa te pozostawały w związku z przemieszczaniem przez granicę państwową towarów oraz wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami skarbowymi akcyzy.

Nie można wymagać od organów ścigania, aby już na etapie zarządzenia kontroli operacyjnej lub w chwili wydawania tak zwanych zgód następczych dokładnie określali kwalifikację prawną czynu, w związku z którym wykonywano kontrolę operacyjną. Kontrola operacyjna ma służyć między innymi wykryciu, jak i uzyskaniu oraz utrwaleniu dowodów umyślnych przestępstw. Kwalifikacja prawna przyjęta przez organy śledcze nie może wiązać sądu. Tym samym czymś nieracjonalnym byłoby przyjęcie, że zmiana kwalifikacji prawnej czynu (również jej poszerzenie), przy zachowaniu tożsamości czynu stanowiącego przestępstwo „katalogowe” uniemożliwia wykorzystanie dowodów z kontroli operacyjnej. Za zbędne zatem należy uznać uzyskiwanie w postępowaniu przygotowawczym zgody sądu na ujęcie w kwalifikacji prawnej czynu dodatkowo przepisów art. 65 k.k.s., art. 54 k.k.s. oraz art. 63 k.k.s. Podobnie należy uznać za zbędne uzyskiwanie zgody na przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu zamiast typu podstawowego typu uprzywilejowanego ze względu na wysokość podatku narażonego na uszczuplenie lub uszczuplonego, bądź też ze względu na wartość uszczuplonej należności celnej. Za wręcz absurdalne należy uznać twierdzenie, że materiały z kontroli operacyjnej mogły być wykorzystane wyłącznie w przypadku czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 91 §1 k.k.s., a w przypadku ustalenia, że należność celna jest małej wartości, co powoduje konieczność zakwalifikowania czynu z art. 91 §3 k.k.s., materiały te nie mogły być wykorzystane. Na etapie zarządzania kontroli operacyjnej oraz wyrażania przez sąd tak zwanych zgód następczych nie było przecież w ogóle wiadome, w jakiej wysokości poszczególne osoby uszczupliły należności celne. Podkreślić jednocześnie należy, że przestępstwo kwalifikowane z art. 91 §3 k.k.s. jest przestępstwem „katalogowym” stosownie do treści art. 9e ust. 1 pkt 4 ustawy o Straży Granicznej w brzmieniu obowiązującym do 6 lutego 2016 roku. Późniejsza zmiana tego przepisu nie mogła powodować delegalizacji uzyskanych między innymi na podstawie tego przepisu w poprzednim brzmieniu materiałów z kontroli operacyjnej.

Należy też podnieść, że podsłuch operacyjny nie był jedynym źródłem dowodowym, a wręcz dodatkowym, gdyż Sąd Okręgowy swoje ustalenia faktyczne w sprawie oparł na innych dowodach, w szczególności osobowych, które zostały skrupulatnie i kompleksowo omówione i przedstawione. To przede wszystkim te dowody, a nie dowody z kwestionowanego „podsłuchu” wskazują na winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów.

Odnosząc się jeszcze do apelacji obrońcy S. T. (1) – adwokat M. K. (3), w której zdecydowana większość zarzutów jest tożsama z zarzutami postawionymi w apelacji adwokat B. K. (2), podnieść należy, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się wymienionych w ostatnim zarzucie błędów w ustaleniach faktycznych. Przyjmując za wiarygodne zeznania M. G. (1) i wyjaśnienia K. K. (3) Sąd pierwszej instancji nie mógł poczynić innych ustaleń faktycznych niż przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Dokonana zaś przez Sąd Okręgowy ocena zeznań M. G. (1) i K. K. (3), wbrew twierdzeniom obu obrońców, bynajmniej nie wymyka się poza granice nakreślone przez przepis art. 7 k.p.k. Sąd pierwszej instancji bardzo szczegółowo przeanalizował te depozycje tych dwóch osób, wskazując jednocześnie wszystkie te punkty, które zazębiają się z innymi dowodami, w tym w szczególności z dowodami bezosobowymi. Jest niepodobieństwem, aby świadkowie ci wszystkie podawane przez nich okoliczności związane z udziałem S. T. (1) w przemyśle papierosów wymyślili (a tak należałoby przyjąć podzielać w całości wyjaśnienia oskarżonego i tezy jego obrońców z apelacji) i to jeszcze w taki sposób, aby te „będące wytworem ich fantazji” okoliczności znajdowały potwierdzenie w innych dowodach.

Żadną miarą nie można zgodzić się obrońcą, że wymierzona S. T. (1) bezwzględna kara pozbawienia wolności jest rażąco surowa. Popelnione przez niego przestępstwa cechują się znaczną szkodliwością społeczną. Jego stopień winy jest również znaczny. Spośród wszystkich oskarżonych obok W. J. (1) był on najbardziej zaangażowany w przemyśle papierosów bez znaków skarbowych akcyzy. Parał się on tą działalnością ponad dwa lata. Spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w kwocie ponad czterech i pół miliona złotych. W tych okolicznościach wymierzonej wobec niego kary łącznej trzech lat pozbawienia wolności nie sposób uznać za rażąco surową. Wręcz przeciwnie, można zastanawiać się nad jej łagodnością, zwłaszcza że był już karany sądownie.

Nieporozumieniem jest zarzucanie rażącej niewspółmierności środka karnego w postaci obowiązku zapłaty równowartości pieniężnej przedmiotów w postaci paczek papierosów. Orzeczenie tego przypadku było bowiem obligatoryjne i jego wysokość jest uzależniona wyłącznie od wartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa. Sytuacja materialna oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe nie mogą mieć żadnego wpływu na ustalenie wysokości tego środka karnego.

Sąd był również zobligowany, wobec popełnienia przestępstwa wyczerpującego między innymi znamiona przestępstwa z art. 91 §3 k.k.s., do orzeczenia przypadku przedmiotów, w tym pojazdu mechanicznego, które służyły do popełnienia przestępstwa. Biorąc zaś pod uwagę wysokość uszczuplonej przez S. T. (1) należności publicznoprawnej nie sposób uznać, że orzeczenie przypadku tych przedmiotów jest niewspółmierne do wagi popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego W. J. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą W. J. (1), że sąd dokonał oceny materiału dowodowego sprzecznie z wyrażoną w art. 7 k.p.k. zasadą swobodnej oceny dowodów. Zupełnie zaś niezrozumiałe jest zarzucanie Sądowi pierwszej instancji naruszenia art. 410 k.p.k. Nie dochodzi bowiem do obrazy tego przepisu, gdy sąd niektórym dowodom nie daje wiary i swoje rozstrzygnięcie opiera jedynie na tych dowodach, które uznał za wiarygodne. Niemożliwe jest przecież czynienie ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Wystarczy zaś uważnie przeczytać uzasadnienie, aby się przekonać, że Sąd Okręgowy, wydając zaskarżone orzeczenie, wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody.

Zupełnie niezrozumiałe jest postawienie zarzutu obrazy art. 424 §1 k.p.k. Sąd Okręgowy w sposób niezwykle szczegółowo wyjaśnił podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku można też dowiedzieć się, wbrew twierdzeniom obrońcy, dlaczego sąd ten uznał za wiarygodne pomówienia współoskarżonych oraz obciążające zeznania świadków. Obrońca przed sformulowaniem zarzutu obrazy art. 424 §1 k.p.k. powinien był najpierw sięgnąć do przepisu art. 438 pkt 2 k.p.k., z którego wynika, że obraza prawa procesowego może być podstawą do zmiany lub uchylecia wyroku tylko wówczas, kiedy mogła ona mieć wpływ na treść wyroku. Tymczasem uzasadnienie jest sporządzane po wydaniu wyroku. Trudno zatem uznać, żeby sama obraza art. 424 §1 k.p.k. mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 455a k.p.k., nie można uchylć wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

O czym już wcześniej była mowa, błędne jest jednoczesne zarzucanie naruszenie art. 7 k.p.k. oraz art. 5 §2 k.p.k. Nie jest bowiem możliwe równoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkł. 2003/11/5). Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Ogromne zdziwienie budzi postawienie zarzutu obrazy art. 193 §1 k.p.k. odnośnie wyliczenia uszczuplonych na skutek działania oskarżonego należności publicznoprawnych. Fachowy prawnik powinien doskonale wiedzieć, że niedopuszczalne jest przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego z zakresu obowiązującego prawa. Jest to jedynie możliwe w przypadku biegłego z zakresu prawa międzynarodowego i obcego. Ustalenie wysokości tych należności następuje przecież wyłącznie na podstawie stosownych przepisów prawnych. W przypadku podatku VAT jego wysokość określana jest na podstawie ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 710). Wysokość podatku akcyzowego reguluje ustawa z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym (t. j. Dz. U. z 2017 roku, poz. 43). Ustalenie wartości celnej i należności celnych to przede wszystkim ustawa z dnia 19 marca 2004 roku Prawo celne (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1880). Biegłym, który miałby wyliczyć te należności, byłby zatem biegły z zakresu prawa podatkowego i celnego. Niedopuszczalne jest zaś przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego z zakresu obowiązującego prawa. Autor apelacji, będący profesjonalnym prawnikiem, w ogóle nie wykazał, aby wyliczenia należności publicznoprawnych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, były niezgodne z obowiązującymi przepisami w tym zakresie. Podnieść też należy, że wartość pojedynczej paczki papierosów również ustalono opierając się na odpowiednich przepisach. Ceny detaliczne zostały ustalone na podstawie obwieszczeń Ministra Finansów w sprawie najpopularniejszej kategorii cenowej. Słusznie zatem Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, z tym że podstawą takiej decyzji powinien być przede wszystkim przepis art. 170 §1 pkt 1 k.p.k.

Również słusznie Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu telekomunikacji celem ustalenia, czy możliwe jest określenie z taką dokładnością, jak w znajdujących się w aktach sprawy diagramach współrzędnych geograficznych logujących się telefonów. Aby to wiedzieć, nie są potrzebne jakieś wiadomości specjalne. W gruncie rzeczy większość użytkowników sieci komórkowych posiada wiedzę o podstawowych zasadach działania tego rodzaju sieci, w tym o logowaniu się telefonów komórkowych na stacjach przekaźnikowych. Warto powtórzyć za Sądem pierwszej instancji, że aby korzystać z telefonu komórkowego jego użytkownik musi znajdować się w zasięgu stacji bazowej i musi odbierać odpowiedniej jakości sygnał. W każdym telefonie komórkowym informacja o tym jest wyświetlana na ekranie zazwyczaj w postaci kresek o różnej długości. Działanie każdego telefonu komórkowego polega na stałym wyszukiwaniu najbliższej stacji bazowej, co jest rejestrowane. Takie zasady działania telefonów komórkowych powodują, że w gruncie rzeczy bardzo proste jest zlokalizowanie, na podstawie miejsca logowania się telefonu, obszaru, z którego użytkownik telefonu kontaktował się z innymi użytkownikami telefonu. Wskazać też należy, że im większe jest zagęszczenie stacji bazowych na danym obszarze, tym dokładniejsze jest zlokalizowanie użytkownika telefonu komórkowego. W zabudowie miejskiej, gdzie zazwyczaj jest więcej stacji bazowych, możliwe jest namierzenie rozmówcy z dokładnością co do 50 metrów. Jeżeli telefon jest w zasięgu tylko jednej lub dwóch stacji, to możliwości zlokalizowania użytkownika telefonu komórkowego są znacznie mniejsze i promień przebywania może być określony nawet na kilkanaście kilometrów.

Słusznie też Sąd pierwszej instancji oddalił ostatecznie wniosek o powtórne przesłuchanie świadka M. G. (1). Jeszcze raz należy powtórzyć (kwestia ta była omawiana w części dotyczącej apelacji obrońców S. T. (1)) że M. G. (1) został przesłuchany na rozprawie w charakterze świadka 28 maja 2014 roku (k. 14.817 odwr. – 14.619). Skorzystał on wówczas z przysługującego mu z mocy art. 182 §2 k.p.k. prawa do odmowy zeznań. Potwierdził on treść swoich wyjaśnień. Wyrok wobec M. G. (1) uprawomocnił się 23 czerwca 2014 roku (k. 15.077 – 15.079). 2 grudnia 2014 roku

zwrócono się do Komendy Miejskiej Policji w S. o doręczenie wezwania M. G. (1) (k. 15.241). Nie zdołano jednakże doręczyć wezwania M. G. (1). Policjanci ustalili, że prawdopodobnie przebywa on za granicą w Wielkiej Brytanii (notatka k. 15.272). Na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku ponownie zarządzono wezwanie w charakterze świadka M. G. (1) na terminy 17 kwietnia 2015 oraz 22 maja 2015 roku. Wezwania zostały mu wysłane na dwa różne adresy, w tym w Wielkiej Brytanii. 17 kwietnia 2015 roku M. G. (1) przesłał e-maila (k. 15.738), w którym poinformował, że nie zamierza przyjechać do Polski, gdyż wiązałoby się to z dużymi kosztami.

M. G. (1) został przesłuchany na rozprawie w charakterze świadka. Wprawdzie skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy zeznań, ale potwierdził odczytane mu wyjaśnienia, które składał jako podejrzany. Potwierdzenie złożonych wcześniej wyjaśnień jest również złożeniem zeznań pod rygorem odpowiedzialności karnej na podstawie art. 233 §1 k.k. Poza tym skoro M. G. (1) przebywał stale za granicą, to sąd miał prawo, niezależnie od stanowiska stron, zgodnie z art. 391 §1 k.p.k. odczytać jego zeznania i wyjaśnienia. Przy czym nie było potrzeby powtórnego odczytywania jego zeznań na rozprawie w kwietniu 2015 roku, gdyż zostały one odczytane wcześniej w jego obecności.

To, że W. J. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą wynika nie tylko z treści odsłuchanych na rozprawie rozmów telefonicznych z kontroli operacyjnej, ale również z wyjaśnień innych oskarżonych. W szczególności znamienne są wyjaśnienia K. A. (1). Tenże oskarżony wyjaśnił między innymi, iż początkowo myślał, że szefem jest S. T. (1), ale później zaczął przyjeżdżać W. J. (1) i to on wydawał polecenia. Z jego wyjaśnień wynika też między innymi, że członkowie grupy na polecenie W. J. (1) i S. T. (1) sklejali paczki papierosów, co było przez nich nazywane „belowaniem siana”, a następnie pakowane do czarnych worków na śmieci. Z jego wyjaśnień wynika też, że W. J. (1) sprawdzał co robią „jego chłopaki, rozdysponowywał papierosy, mówiąc, gdzie mają one trafić”. Podał też (k. 7.900): „(...) a W. liczył, nic nie robił i z mojego punktu wyglądało to tak, jakby był bossem i nadzorował ich”. Na ten temat wyjaśnił też P. G., który stwierdził, że miał między innymi za zadanie informowanie W. J. (1) o patrolach Straży Granicznej.

Warto też podkreślić, co zostało skrzętnie pominięte przez obrońcę w apelacji, że W. J. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, w tym do kierowania zorganizowaną grupą przestępczą. Kiedy był przesłuchiwany 21 grudnia 2010 roku w obecności swojego obrońcy (k. 3.678), po przedstawieniu mu dwóch zarzutów: z art. 258 §3 k.p.k. i z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 86 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s., stwierdził, że „generalnie” przyznaje się do popełnienia tych czynów. Zakwestionował jedynie czasookres popełnienia tych czynów. Faktem jest, że w dalszej części składanych wówczas wyjaśnień niejako zakwestionował te stwierdzenia, ale składając wyjaśnienia w dniu 30 maja 2011 roku (k. 6.504 – 6.505) jednoznacznie stwierdził, że przyznaje się do kierowania zorganizowaną grupą przestępczą. Ponadto wyjaśnił wówczas, że około trzech miesięcy po wyjściu z więzienia zaczął przemycać papierosy. Wcześniej dowiedział się, że na przemycaniu papierosów może więcej zarobić, aniżeli na sprowadzaniu z zagranicy samochodów. Podał, że początkowo przewoził z Litwy każdorazowo po około 100 kartonów. Sprzedawał je na bazarze w S.. Potem przywoził coraz to większe ilości papierosów. Poznawał też coraz więcej ludzi, którzy kupowali od niego papierosy. Po powrocie z Anglii ponownie skontaktował się z L., od którego wcześniej brał papierosy. Razem z nim woził papierosy do odbiorcy z S.. Każdorazowo przewozili od 1.000 do 1.500 kartonów. W maju 2010 roku na należącej do jego matki posesji w miejscowości H. został znaleziony samochód z papierosami. Były to papierosy jego oraz Litwina o pseudonimie (...). Później wraz z tym Litwinem przewoził papierosy na posesję w G.. Były tam odbierane od niego przez osobę o imieniu T.. W kolejnych swoich wyjaśnieniach, składanych w dniu 19 czerwca 2012 roku, wcale nie zaprzeczył prawdziwości swoich wcześniejszych wyjaśnień, a jedynie oświadczył, że nie będzie odpowiadał na żadne pytania.

W każdym razie to, że W. J. (1) popełnił przypisane mu przestępstwo karnoskarbowe z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §2 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. wynika z szeregu dowodów. Jego rolę i aktywność w grupach zajmujących się przemytem do Polski papierosów bez znaków skarbowych akcyzy opisał szczegółowo M. G. (1). Również z wyjaśnień K. K. (2) wynika, że W. J. (1) był zaangażowany w przemykanie i sprzedaż tego rodzaju wyrobów. Na ten temat wyjaśniali też, o czym była już wcześniej mowa, A. G. (5), K. A. (1), a także J. T. (2). Ten ostatni wskazywał też w swoich wyjaśnieniach na kierowniczą rolę w grupie W. J. (1). Jednoznacznie stwierdził (k. 9.511),

że jeździł z papierosami „dla S. T. (1) i W. J. (3)”. Wyjaśniał też na temat osób, które zabezpieczyły przemysł dla S. T. (1) i W. J. (1).

Podkreślić należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, którzy jednoznacznie obciążyli W. J. (1) spełnia wszystkie wymagania stawiane przez przepis art. 7 k.p.k. i tym samym jest prawidłowa. Zauważyć należy, że wszystkie te dowody są styczne, jeżeli chodzi o udział W. J. (1) w obrocie wyrobami tytoniowymi bez znaków skarbowych akcyzy. Jednocześnie wszystkie te osoby w śledztwie składały wyjaśnienia w sposób spontaniczny, relacjonując przede wszystkim okoliczności związane z ich udziałem w przemyśle papierosów. Każdy z nich zatem przedstawiał zdarzenia związane z udziałem W. J. (1) w przemyśle papierosów z własnej perspektywy. Pomimo tego pomiędzy tymi dowodami nie zachodzą żadne istotne sprzeczności. Niemożliwe jest, żeby każdy z tych oskarżonych wymyślił, że W. J. (1) brał aktywny udział w przestępczym procederze związanym z przewożeniem papierosów, a tak należałoby przyjąć, gdyby uznać wyjaśnienia W. J. (1) za prawdziwe. Nie byłoby oni wówczas w stanie podać aż tak wielu szczegółów odnośnie jego przestępczej działalności. Pojawiłyby się z pewnością wówczas istotne różnice pomiędzy ich relacjami. Nie sposób też przyjąć, żeby każdy z nich miał interes w tendencyjnym pomawianiu W. J. (1).

Poza tym obciążające wyjaśnienia współoskarżonych oraz zeznania świadków znajdują potwierdzenie w szeregu dowodach bezosobowych, co zostało szczegółowo omówiono w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Okoliczności te znajdują też odzwierciedlenie w treściach podsłuchanych w ramach zarządzanych na podstawie ustawy o Straży Granicznej rozmów telefonicznych.

Podkreślić jednocześnie należy, że podsłuch operacyjny nie był jedynym źródłem dowodowym, a wręcz dodatkowym, gdyż Sąd Okręgowy swoje ustalenia faktyczne w sprawie oparł na innych, wskazanych wcześniej dowodach, w szczególności osobowych, które zostały skrupulatnie i kompleksowo omówione i przedstawione. To przede wszystkim te dowody, a nie dowody z kwestionowanego „podsłuchu” wskazują na winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów.

Niezależnie od tego należy uznać, że Sąd Okręgowy mógł wykorzystać wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia treści podsłuchanych rozmów telefonicznych. Kwestia możliwości wykorzystania tych rozmów została omówiona przy okazji ustosunkowywania się do apelacji obrońców S. T. (1). Należy powtórzyć, że kontrola operacyjna była zarządzana między innymi odnośnie przestępstwa wymienionego w art. 9e ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 października o Straży Granicznej (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1643). Również zgody następcze były wydawane odnośnie czynu zabronionego określonego w tym przepisie. Przepis ten w okresie zarządzania kontroli operacyjnych oraz wydawania zgód następczych dotyczył przestępstw pozostających w związku z przekraczaniem granicy państwowej lub przemieszczaniem przez granicę państwową towarów oraz wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, jak również przedmiotów określonych w przepisach o broni, amunicji oraz o materiałach wybuchowych, a także o przeciwdziałaniu narkomanii. W uzasadnieniu wszystkich wniosków wskazywano, że kontrola operacyjna ma dotyczyć oprócz przestępstwa polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej przestępstwa związanego z paserstwem oraz przemysłem wyrobów akcyzowych. Przepis ten karnoskarbowe pozostające w związku z przemieszczaniem przez granicę państwową towarów oraz wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami skarbowymi akcyzy kwalifikowane jest z art. 91 §1 lub 3 k.k.s, a także z art. 63 §2 k.k.s. i art. 54 §1 k.k.s. oraz (w zależności od dokładnych ustaleń) z art. 65 §1 k.k.s. Nie ma zatem żadnych wątpliwości, że przepis art. 9e ust. 1 pkt 4 ustawy o Straży Granicznej w brzmieniu obowiązującym do 6 lutego 2016 roku dawał podstawę do wykonywania przez Straż Graniczną czynności operacyjno – rozpoznawczych odnośnie przestępstw określonych w tych przepisach, o ile oczywiście przestępstwa te pozostawały w związku z przemieszczaniem przez granicę państwową towarów oraz wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami skarbowymi akcyzy. Nie można zaś wymagać od organów ścigania, aby już na etapie zarządzenia kontroli operacyjnej lub w chwili wydawania tak zwanych zgód następczych dokładnie określali kwalifikację prawną czynu, w związku z którym wykonywano kontrolę operacyjną. Kontrola operacyjna ma służyć między innymi wykryciu, jak i uzyskaniu oraz utrwaleniu dowodów umyślnych przestępstw. Kwalifikacja prawna przyjęta przez organy śledcze nie może wiązać sądu. Tym samym czymś nieracjonalnym byłoby przyjęcie, że zmiana kwalifikacji prawnej czynu

(również jej poszerzenie), przy zachowaniu tożsamości czynu stanowiącego przestępstwo „katalogowe” uniemożliwia wykorzystanie dowodów z kontroli operacyjnej. Za zbędne zatem należy uznać uzyskiwanie w postępowaniu przygotowawczym zgody sądu na ujęcie w kwalifikacji prawnej czynu dodatkowo przepisów art. 65 k.k.s., art. 54 k.k.s. oraz art. 63 k.k.s. Podobnie należy uznać za zbędne uzyskiwanie zgody na przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu zamiast typu podstawowego typu uprzywilejowanego ze względu na wysokość podatku narażonego na uszczuplenie lub uszczuplonego, bądź też ze względu na wartość uszczuplonej należności celnej. Za wręcz absurdalne należy uznać twierdzenie, że materiały z kontroli operacyjnej mogły być wykorzystane wyłącznie w przypadku czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 91 §1 k.k.s., a w przypadku ustalenia, że należność celna jest małej wartości, co powoduje konieczność zakwalifikowania czynu z art. 91 §3 k.k.s., materiały te nie mogły być wykorzystane. Na etapie zarządzania kontroli operacyjnej oraz wyrażania przez sąd tak zwanych zgód następczych nie było przecież w ogóle wiadome, w jakiej wysokości poszczególne osoby uszczupliły należności celne. Podkreślić jednocześnie należy, że przestępstwo kwalifikowane z art. 91 §3 k.k.s. jest przestępstwem „katalogowym” stosownie do treści art. 9e ust. 1 pkt 4 ustawy o Straży Granicznej w brzmieniu obowiązującym do 6 lutego 2016 roku. Późniejsza zmiana tego przepisu nie mogła powodować delegalizacji uzyskanych między innymi na podstawie tego przepisu w poprzednim brzmieniu materiałów z kontroli operacyjnej.

Żadną miarą nie można też zgodzić się z obrońcą, że Sąd Okręgowy bezzasadnie oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność ustalenia, czy utrwalony na załączonych do akt sprawy nagraniach wskazany przez oskarżyciela głos jest faktycznie głosem W. J. (1), jak również ustalenia, czy nagrania nie noszą śladów ingerencji.

Przypomnieć należy za Sądem pierwszej instancji, że między innymi oskarżony T. M. (1) podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego, kiedy odtworzono mu niektóre z rozmów telefonicznych zarejestrowanych w trakcie prowadzonych w toku śledztwa kontroli operacyjnych, nie miał żadnych problemów z rozpoznaniem głosu W. J. (1). Głos W. J. (1) rozpoznał także oskarżony J. T. (2). Oskarżony A. G. (1) podczas przesłuchania w dniu 11 czerwca 2012 roku, gdy odtwarzano mu rozmowy telefoniczne, zarejestrowane między innymi podczas kontroli operacyjnej realizowanej wobec W. J. (1) na numer (...), rozpoznał głos S. T. (1), W. J. (1), P. G., T. J. (1), J. T., D. K. (1). Z kolei w materiałach z kontroli operacyjnej realizowanej wobec W. J. (1) na numer 883 514 262 rozpoznał głos W. J. (1), J. T. (1) i S. T. (1). Głos W. J. (1) rozpoznał również świadek M. T. (k. 11.379-11.380v.), gdy w toku śledztwa podczas przesłuchania odtwarzano mu jego rozmowy z dnia 14 października 2010 roku.

Ponadto za tym, że wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozmowy telefoniczne były prowadzone przez W. J. (1) wynika jednoznacznie z treści tych rozmów. Na przykład w rozmowie z dnia 7 października 2010 roku o godzinie 15:53:53 M. G. (1) zwrócił się do swego rozmówcy (...) (stenogram k. 17 protokołu odtworzenia, Załącznik nr 6, płyta k. 579). W innej rozmowie z dnia 9 października 2010 roku o godzinie 15:13:02 M. G. (1) powiedział do swojego rozmówcy: (...) (stenogram k. 37 protokołu odtworzenia Załącznik nr 6, płyta k. 579). W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku można znaleźć więcej tego rodzaju przykładów.

Za całkowicie zbędne należy uznać dopuszczanie dowodu z opinii biegłego celem weryfikowania autentyczności uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnych rozmów telefonicznych, kiedy nie ujawniły się jakiegokolwiek przesłanki do twierdzenia, że była jakaś niedopuszczalna ingerencja w treść tych rozmów. Również w apelacji obrońca nie wskazuje na cokolwiek, co mogłoby świadczyć o zmanipulowaniu tych rozmów.

Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że orzeczone wobec oskarżonego W. J. (1) są rażąco surowe. Kary te są adekwatne zarówno do stopnia winy tego oskarżonego, jak i do szkodliwości społecznej przypisanych mu przestępstw. Dość wspomnieć, że W. J. (1) swoim zachowaniem spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w łącznej kwocie 5.465.946,00 złotych. Jego działalność przestępcza związana z przemycaaniem papierosów trwała długo. To on głównie organizował kolejne przemyty i angażował w ten proceder coraz to więcej osób. Działał w celu osiągnięcia coraz to większych korzyści majątkowych. Nie bez znaczenia dla wymiaru kary pozostawało też to, że jest on osobą karaną sądownie.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego E. P.:

Apelacja nie jest zasadna.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów na wstępie należy podnieść, że w czwartym zarzucie powołano, tak jak w apelacji jednego z obrońców oskarżonego S. T. (1), szereg przepisów Kodeksu postępowania karnego bez wykazania, na czym miałyby polegać ich jednoczesna obraza. Wydaje się, że taki zabieg miał na celu wyłącznie wywarcie efektu psychologicznego.

Jeszcze raz należy przypomnieć, że przewidziana w art. 2 §2 k.p.k. zasada prawdy materialnej należy do ogólnych dyrektyw procesu karnego i jako taka nie może stanowić samoistnej podstawy zarzutu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2014 roku, IV KK 26/14, Legalis nr 993287). Podobnie rzecz przedstawia się w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2016 roku, IV KK 333/16, Legalis nr 1537680). Również przepis art. 5 §1 k.p.k. formułuje ogólną zasadę procesową i aby trafnie podnieść zarzut jej naruszenia skarżący powinien wskazać na obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących jej przestrzeganie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2014 roku, II KK 191/14, Legalis nr 1034057). Na podstawie treści apelacji zaś nie sposób dociec, jakie to szczególne przepisy zostały złamane przez Sąd Okręgowy, że można mu zarzucić, iż jeszcze przed wydaniem wyroku traktował E. P. jako sprawcę zarzuconych mu przestępstw.

Dużym błędem jest jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkł. 2003/11/5).

Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Nietrafnie też podniesiono zarzut obrazy art. 424 k.p.k. Skoro w pisemnych motywach wyroku sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary, to obrazy tego przepisu żadną miarą nie można się dopatrzeć. Gdyby było tak, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest tak wadliwe, że niemożliwa jest kontrola instancyjna, to obrońca najprawdopodobniej miałby problemy z przygotowaniem apelacji, gdyż nie wiedziałby do czego miałby się odnieść. Tymczasem obszerność apelacji nie pozostawia żadnych wątpliwości, że jej autor nie miał kłopotów z jej sporządzeniem.

Całkowicie chybione są też zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji art. 410 k.p.k. Nie dochodzi bowiem do obrazy tego przepisu, gdy sąd niektórym dowodom nie daje wiary i swoje rozstrzygnięcie opiera jedynie na tych dowodach, które uznał za wiarygodne. Niemożliwe jest przecież czynienie ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Wystarczy zaś uważnie przeczytać uzasadnienie, aby się przekonać, że Sąd Okręgowy, wydając zaskarżone orzeczenie, wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że zeznania M. G. (1) oraz wyjaśnienia K. K. (2) i K. A. (1) nie dawały podstaw do przyjęcia, że E. P. działał w zorganizowanej grupie przestępczej. Skala przedsięwziętej przez oskarżonych działalności przestępczej była na tyle duża, że wymagała stworzenia pewnej struktury. Transport papierosów, ich przewóz przez granicę, nabywanie towaru, jego sprzedaż wiązało się z wieloma czynnościami organizacyjnymi: zebranie większych sum pieniężnych, przygotowanie odpowiednich pojazdów, znalezienia miejsc do ukrycia papierosów, koordynacja działań przy przemyśle poszczególnych partii papierosów. Faktem jest, że stopień zorganizowania ich przestępczej

działalności nie był wysoki. Zgodzić się należy jednakże ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 13 listopada 2013 roku (II KK 170/13, KZS 2015/2/21,28), iż zorganizowaną grupę mogą stanowić osoby, których celem jest popełnianie przestępstw o luźnym związku, między innymi bez stałych ról, w każdym razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie. Warto też wskazać pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 30 lipca 2015 roku (II AKA 168/15, Legalis nr 1337314), iż zorganizowaną grupę przestępczą określa się jako ugrupowanie co najmniej trzech osób, mające na celu popełnienie przestępstw, które nie musi posiadać trwałej, rozwiniętej struktury oraz długofalowego programu działania jak związek przestępczy, jednakże charakteryzuje się elementami zorganizowania, w tym określonym podziałem ról. Podnieść jednocześnie należy, że dla przyjęcia, iż mamy do czynienia z grupą przestępczą, o której mowa w art. 258 §1 k.k., ten podział ról wcale nie musi być trwały, może on cechować się pewną zmiennością. Nie można też zgodzić się z poglądem, że jedynie zhierarchizowana grupa może stanowić zorganizowaną grupę w rozumieniu tego przepisu. Nie wiadomo na podstawie czego autor apelacji przyjął, że nie jest możliwe istnienie tzw. „struktury poziomej” bez wykształconego jakiegokolwiek ośrodka kierowania. Oczywiście zaś jest, że dla uznania określonej grupy za zorganizowaną grupę przestępczą zupełnie nie jest konieczne, aby miała ona swoją nazwę, jak też nie jest konieczne, żeby obowiązywały w niej jakieś reguły dotyczące przyjęcia bądź odejścia z jej struktury czy też „samosądu” pomiędzy jej członkami polegającego na wymierzaniu dotkliwych kar dla jej członków za próbę nieposłuszeństwa lub decyzje o odłączeniu się od grupy. Autor apelacji podnosząc tego rodzaju argumenty najwyraźniej pomylił definicję zorganizowanej grupy przestępczej z pojęciem mafii.

Nie ulega też najmniejszej wątpliwości, że przestępstwo z art. 258 §1 k.k. można dopuścić się jedynie umyślnie. Zgodzić się jednakże należy w pełni ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażonym w wyroku z dnia 16 czerwca 2016 roku (II AKA 167/16, Legalis nr 1501835), że istnienie zorganizowanej grupy przestępczej jest faktem obiektywnym i nie jest uzależnione od deklarowanych przez jej członków, jak też osobę tę grupę zakładającą lub nią kierującą, odczuć i przekonać, o ile zebrany materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że członkowie grupy mieli świadomość funkcjonowania w strukturze wypełniającej znamiona typu czynu zabronionego z art. 258 k.k.

Zdziwienie może budzić jedynie zarzut fachowego autora apelacji, że Sąd I instancji w opisie czynu z art. 258 §1 k.k. przypisanego E. P. nie wskazał jako osób wchodzących w skład grupy przestępczej M. G. (1) oraz K. K. (2). Powinno być bowiem dla niego oczywiste, że w wyroku nie powinno być danych osobowych osób współdziałających, wobec których postępowanie karne toczy się lub toczyło się oddzielnie.

Skoro zatem E. P. był członkiem grupy przestępczej i w jej ramach popełniał przestępstwo skarbowe, to konsekwentnie i słusznie, wbrew zarzutowi z apelacji obrońcy, Sąd Okręgowy przyjął, że E. P. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa karnoskarbowego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Tym samym nie może być mowy o obrazie przepisu art. 37 §1 pkt 5 k.k.s.

Nietrafny też jest zarzut, że Sąd Okręgowy dokonał reasumpcji własnego postanowienia i odstąpił od bezpośredniego przesłuchania świadków M. G. (1) i K. K. (2) po uprawomocnieniu się zapadłych przeciwko nim wyrokom. Zostali oni przesłuchani bezpośrednio na rozprawie i pomimo że skorzystali z prawa do odmowy zeznań i wyjaśnień, w gruncie rzeczy brak było podstaw do ich kolejnego przesłuchania na te same okoliczności po prawomocnym zakończeniu prowadzonych przeciwko nim postępowań karnych. Niezależnie od tego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy podejmował mnóstwo czynności, aby spowodować przesłuchanie tych dwóch świadków na rozprawie. Okazało się jednak, że było to niemożliwe z uwagi na przebywanie tych świadków za granicą. W takiej sytuacji przepis art. 391 §1 k.p.k., wbrew twierdzeniom obrońcy, zezwalał na odczytanie zeznań świadków, bez względu na stanowisko stron postępowania. Twierdzenie obrońcy, że w stosunku do M. G. (1) były stosowane przez przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości „szczególne względy” jest niczym nieuprawnione i w gruncie rzeczy stanowi pewne nadużycie.

Sąd pierwszej instancji dokonał zaś właściwej oceny zeznań M. G. (1) i wyjaśnień K. K. (2), nie wymykającej się poza ramy nakreślone przepisem art. 7 k.p.k.

Nie jest prawdą, co podniósł obrońca w apelacji, że zeznania M. G. (1) są chaotyczne, pozbawione szczegółów i sprzeczne zarówno wewnątrz, jak i z pozostałym materiałem dowodowym. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy bardzo skrupulatnie przeanalizował zeznania tego świadka. Wykazał przede wszystkim, że ten dowód nie tylko nie jest sprzeczny z pozostałym materiałem dowodowym, ale znajduje potwierdzenie w wielu dowodach, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. To, że M. G. (1) skorzystał z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 §3 k.k. wcale nie oznacza, że bezpodstawnie pomawiał innych oskarżonych. Nie wiadomo na podstawie czego autor apelacji przyjmuje takie założenie.

Podnoszone przez obrońcę okoliczności, że M. G. (1) cierpi na chorobę neurologiczną oraz był skazany za psychiczne i fizyczne znęcanie się nad żoną nie mają żadnego przełożenia na ocenę wiarygodności jego zeznań. To, że leczył się on neurologicznie, nie może przecież świadczyć o jego fantazjowaniu na temat przemykania, kupowania i sprzedawania dużych ilości papierosów.

Niezrozumiały jest zarzut obrońcy odnośnie zeznań świadka K. K. (2). Owszem K. K. (2) nie był bezpośrednim świadkiem przemykania papierosów przez E. P. i spotkał się z nim jedynie na urodzinach u S. T. (1) (co potwierdza jednak związek pomiędzy tymi osobami), ale słyszał o tym, że E. P. uczestniczył w przemyce papierosów.

Odnośnie apelacji obrońców Ł. N. (1):

Obydwie apelacje są niezasadne.

Na wstępie podnieść należy, że obrońcy nie powinni byli stawiać w swoich apelacjach dwóch odrębnych zarzutów naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Zauważyć należy, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. dotyczy przede wszystkim błędnej oceny zeznań i wyjaśnień osób pomawiających Ł. N. (1): M. G. (1), K. K. (2) oraz K. A. (1). Jeżeli zaś Sąd pierwszej instancji uznał relacje tych osób za wiarygodne, to nie mógł nie czynić na ich podstawie ustaleń faktycznych. Tym samym nie można czynić zarzutu temu sądowi, że dokonał błędnych ustaleń faktycznych. Zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Postawienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych byłoby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd uznał wyjaśnienia i zeznania M. G. (3), K. K. (2) oraz K. A. (1) za niewiarygodne i pomimo tego na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych w sprawie.

Błędne jest jednoczesne zarzucanie naruszenie art. 7 k.p.k. oraz art. 5 §2 k.p.k. Nie jest bowiem możliwe równoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkł. 2003/11/5). Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Zupełnym zaś nieporozumieniem jest postawienie zarzutu obrazy art. 5 §1 k.k. W jaki bowiem sposób Sąd pierwszej instancji mógł złamać zasadę domniemania niewinności? Nie sposób jest przecież przyjąć, że sąd ten jeszcze przed wydaniem wyroku przyjął z góry założenie, że Ł. N. (1) jest winny.

Nie ma też w ogóle racji obrońca oskarżonego adw. B. C. zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 410 k.p.k. Nie mamy bowiem do czynienia z obrażą tego przepisu, gdy sąd niektórym dowodom nie daje wiary i swoje rozstrzygnięcie opiera jedynie na tych dowodach, które uznał za wiarygodne. Niemożliwe jest przecież czynienie ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Wystarczy zaś uważnie przeczytać uzasadnienie, aby się przekonać, że Sąd Okręgowy, wydając zaskarżone orzeczenie, wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody.

Nie można zgodzić się z zarzutami obrońców, że Sąd Okręgowy błędnie ocenił wyjaśnienia, a następnie zeznania M. G. (1). Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje, że sąd ten depozycje M. G. (1) poddał bardzo drobiazgowej

analizie. Dokona przez ten sąd ocena tego dowodu na pewno nie wymyka się poza ramy nakreślone przez przepis art. 7 k.p.k. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku zostały wskazane wszystkie dowody, również bezosobowe, które potwierdzają jego relację.

Tytułem przykładu warto przypomnieć, że Ł. N. (1) w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2009 roku był czterokrotnie legitymowany przez Straż Graniczną w rejonie byłego polsko-litewskiego przejścia granicznego B., w tym trzykrotnie, gdy poruszał się samochodem osobowym m-ki B. o nr rej. (...) – w dniach 10, 17 września 2008 r. oraz w dniu 09 stycznia 2009 r., zaś raz w dniu 13 września 2008 r. (sobota) godz. 20:35 – gdy poruszał się samochodem osobowym marki (...) o litewskich numerach rej. (...). M. G. (1) twierdził (k. 8.285), że papierosy były przewożone busami, wypożyczanymi między innymi z firmy (...) w B.. Jedna z faktur za wypożyczenie (...) z tej firmy została podpisana przez Ł. N. (1).

Nie jest prawdą, co podniósł obrońca - adw. B. C., że zeznań M. G. (1) odnośnie udziału Ł. N. w obrocie papierosami bez znaków skarbowych akcyzy nie potwierdziła żadna osoba. Owszem faktem jest, że wyjaśnienia K. K. (3) odnosiły się do zdarzeń z 2009 roku, ale wynika z nich jednoznacznie, że Ł. N. (1) brał aktywny udział w przewożeniu wyrobów tytoniowych bez znaków akcyzy. Warto przypomnieć, że K. K. (3) podał, że Ł. N. (1) brał udział jako pilot w przewozie papierosów z S. do K.. Dowiedział się o tym od M. K. (1). Pojechał zaraz potem za samochodami kierowanymi przez M. K. (1) i Ł. N. (1), który miał pseudonim (...). Dojechał za nimi na posesję K. A. (1), gdzie zostały wyładowane z jednego samochodu papierosy. K. K. (3) podał też, że Ł. N. (1) prowadził „bardzo wystawny tryb życia”.

Z kolei K. A. (1) wyjaśnił (k. 7.889 – 7.889 odw.), że od S. T. (1) dowiedział, że ma on bardzo dobrego pilota pomagającego mu przewozić papierosy, o pseudonimie (...). Przeprowadzał on cały transport papierosów przez S.. Przeprowadzanie polegało na pilotowaniu przemytu z papierosami policyjnym samochodem. S. T. (1) powiedział mu też, że miał z (...) ustalone sygnały, które określały, że droga jest „czysta” i można bezpiecznie przejeżdżać. Podał też, że mężczyzna o pseudonimie (...) miał na imię Ł., a jego nazwisko mogło brzmieć (...) lub (...).

Chociaż depozycje K. K. (3) i K. A. (1) nie odnoszą się wprost do okoliczności zarzucanych Ł. N. (1) przestępstw, to w istotny sposób uwiarygodniają relację M. G. (1) w części dotyczącej udziału Ł. N. (1) w obrocie papierosami bez oznaczeń skarbowych akcyzy.

Naiwne są w swojej wymowie twierdzenia obrońcy Ł. N. (1) – adw. B. C., że M. G. (1) „miał co najmniej dwa niezależne od siebie motywy, aby fałszywie oskarżyć Ł. N. (1)”. M. G. (1) wcale nie musiał obciążać Ł. N. (1), aby skorzystać z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 §3 k.k. Obrońca winien też wiedzieć, że do zastosowania tego przepisu nie jest konieczne, aby osoba podejrzana w swoich wyjaśnieniach podała okoliczności zupełnie nieznanne organom ścigania. Istotne jest to, aby była przekonana, że przekazuje okoliczności, o których te organy nie mają wiedzy.

Nie ma właściwie żadnego znaczenia dla oceny pomawiających inne osoby o udział w nielegalnym obrocie wyrobami akcyzowymi wyjaśnień M. G. (1) podnoszony przez obrońcę fakt, że początkowo M. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i nie powołał w tych wyjaśnieniach ani Ł. N. (1), ani też J. N.. Oczywiście przecież jest, że jeżeli zaprzeczył udziałowi w przestępstwach polegających na przemycaniu papierosów bez oznaczeń skarbowych akcyzy, to tym samym nie podał danych personalnych osób, które popełniałyby takie przestępstwa. W przeciwnym razie jego wyjaśnienia byłyby wewnętrznie sprzeczne. Dziwne jest, że nie dostrzeżę tego autor apelacji i formułuje na tej podstawie tezę o „zdolności M. G. do kłamania”.

Wbrew twierdzeniom obrońcy nie sposób jest uznać, że pomówienia M. G. (1) odnośnie Ł. N. (1) były wynikiem złożonego w dniu 24 stycznia 2011 roku anonimu. Treść tego anonimu była znana organom ścigania już podczas pierwszego przesłuchania M. G. (1), kiedy w ogóle nie wspominał on o Ł. N. (1). Zaczął go pomawiać dopiero po upływie prawie roku od złożenia tego anonimu. Twierdzenia obrońcy, że funkcjonariusze Straży Granicznej po roku od złożenia anonimu zasugerowali M. G. (2), aby na jego podstawie pomówił Ł. N. (1), są wręcz niedorzeczne. Nie ma też znaczenia dla oceny wiarygodności wyjaśnień M. G. (1) to, że był on przesłuchiwany w porze nocnej. Podkreślić należy, że przesłuchanie rozpoczęło o „normalnej porze”, to jest o godzinie 18.30. Funkcjonariusze Straży Granicznej mogli nie przewidzieć, że jego wyjaśnienia będą bardzo obszerne. Wysunięta przez obrońcę teza, że „późnonocne godziny

przesłuchania ułatwić przy tym mogły organom ścigania uzyskanie takich depozycji, jakich chciały” jest wyłącznie niczym nie popartą insynuacją. Istotne jest to, że M. G. (1) na rozprawie w całej rozciągłości potwierdził treść tych wyjaśnień.

Trzeba być pozbawionym doświadczenia życiowego, żeby twierdzić, że M. G. (1) nie miał powodów, aby bać się pozostałych oskarżonych. Biorąc pod uwagę ilość pomówionych oskarżonych oraz skalę ich działalności przestępczej, każdy na jego miejscu, za wyjątkiem być może osób z ułomnościami natury psychicznej, bałby się odwetu z ich strony. Przypomnieć należy, że oskarżeni podejmowali już tego rodzaju działania. T. J. (1), R. O. (1) oraz A. G. (1) podpalili przy użyciu benzyny samochód osobowy należący do funkcjonariusza Straży Granicznej, którego podejrzewali o podjęcie działań, które były podstawą do przeszukania posesji w miejscowości G., gdzie były ukrywane papierosy bez oznaczeń skarbowych akcyzy. W tym kontekście teza autora apelacji o instrumentalnym traktowaniu rzekomego „strachu” przez M. G. (1) jawi się jako zupełnie oderwana od rzeczywistości.

Faktem jest, że M. G. (1) nie składał wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego pod groźbą odpowiedzialności karnej za mówienie nieprawdy. Na rozprawie był on jednakże przesłuchiwany nie w charakterze oskarżonego lecz świadka. Za złożenie fałszywych zeznań groziła mu odpowiedzialność karna, o czym został pouczony. Potwierdzenie treści wcześniej składanych przez niego wyjaśnień było również składaniem zeznań.

Całkowicie błędne jest stanowisko obrońcy, że rozbieżność pomiędzy wyjaśnieniami M. G. (1) a wyjaśnieniami Ł. N. (1) zobowiązywała sąd do zastosowania dyspozycji art. 5 §2 k.p.k. Nie takich sytuacji dotyczy wyrażona w tym przepisie zasada procesowa. Danie wiary jednemu dowodowi i odmówienie jej innemu wcale nie oznacza wątpliwości, o których mowa w art. 5 §2 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 roku, III KK 144/16, Legalis nr 1514800).

To, że oskarżony był wcześniej karany za przestępstwo przeciwko rodzinie, wbrew twierdzeniom obrońcy, nijak przekłada się na ocenę wiarygodności jego wyjaśnień złożonych w tej sprawie. Nie sposób logicznie wywodzić z faktu znęcania się nad żoną skłonności do nieprawdziwego pomawiania innych osób o udział w handlu papierosami bez oznaczeń skarbowych akcyzy.

Zupełnie nieprzekonujące są twierdzenia obrońcy – adwokat B. C., że M. G. (1) pomówił tendencyjnie Ł. N. (1) z chęci zemsty „za przegraną rywalizację do uczuć J. N.”. Sąd pierwszej instancji w sposób niezwykle szczegółowy odniósł się do tej kwestii, słusznie przyjmując, że przeprowadzone dowody nie uprawdopodobniały nawet, by istniały osobiste motywy, które mogłyby skłaniać M. G. (1) do składania w toku śledztwa obciążających Ł. N. (1) wyjaśnień. Znamienne w szczególności jest, że J. N. podczas konfrontacji z M. G. (1) nawet nie wspomniała, że może on składać obciążające wyjaśnienia chcąc odegrać się za „odrzućcie” zalotów. Składając zaś na rozprawie zeznania jako świadek w gruncie rzeczy nie przedstawiła konkretnych okoliczności „nachodzenia” jej przez M. G. (1). Również Ł. N. (1), kiedy był konfrontowany z M. G. (2) w ogóle nie wspomniał, że jest on kłamliwie pomawiany z przyczyn osobistych. Biorąc zaś pod uwagę, że ta konfrontacja została przeprowadzana po prawie półtora roku od przedstawienia zarzutów Ł. N. (1) na podstawie wyjaśnień M. G. (1), nie mógł on nie wiedzieć o „zalotach” i „nachodzeniu” jego żony przez M. G. (1).

Podnieść też należy, że fakt umorzenia postępowania wobec obecnej żony Ł. N. (1) pomimo obciążających ją zeznań M. G. (1), bynajmniej nie wskazuje na niewiarygodność tego dowodu. Z uzasadnienia postanowienia o umorzeniu postępowania wcale nie wynika, że prokurator uznał, że J. N. nie brała udziału w popełnieniu przestępstwa związanego z przewożeniem papierosów bez znaków skarbowych akcyzy przez granicę. Oskarżyciel publiczny nie wykluczył tego. Umorzył wobec niej postępowanie z uwagi na ujawnienie się wątpliwości, które należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej. Poza tym wskazać należy, że sąd orzekający w tej sprawie w ogóle nie był związany ustaleniami prokuratora co do popełnienia przestępstwa karnoskarbowego przez J. N.. Miał prawo, a nawet obowiązek, stosowanie do treści art. 8 §1 k.p.k. poczynić w tym zakresie własne ustalenia.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, że Sąd pierwszej instancji zobowiązany był do przesłuchania M. G. (1) w obecności biegłego psychologa lub psychiatry. Wskazać należy, że nie istnieje swoisty automatyzm w dopuszczaniu dowodu z opinii biegłego w razie ujawnienia się okoliczności leczenia psychiatrycznego świadka. To do sądu orzekającego należy

decyzja czy treść i sposób składania zeznań przez świadka w połączeniu z faktem jego leczenia rodzą wątpliwości, co do elementów psychicznych zeznań danej osoby (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2016 roku, II AKa 92/16, Legalis nr 1472382).

To zaś, że biegli psychiatrzy w innej sprawie karnej rozpoznali u M. G. (1) cechy osobowości nieprawidłowej, wcale nie oznacza, że istnieją u niego zaburzenia zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Zdaniem biegłych psychiatrów ujawnione u niego cechy osobowości paranoidalnej wpływały przede wszystkim na jego zachowanie w stosunku do żony. Również to, że cierpi on na epilepsję oraz leczy się neurologicznie, zupełnie nie sugeruje, że może on mieć skłonności do konfabulacji i łatwo poddawać się czyimś sugestiom. obrońca powinien też wiedzieć, że ocena wiarygodności poszczególnych dowodów, w tym zeznań świadków, należy do sądu, a nie do biegłych.

Absolutnie nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, że Sąd Okręgowy „blokował” inicjatywy stron zmierzające do bezpośredniego przesłuchania M. G. (1) po tym, jak już mu nie przysługiwało prawo do odmowy zeznań. Jeszcze raz należy przypomnieć, że M. G. (1) został przesłuchany na rozprawie w charakterze świadka 28 maja 2014 roku (k. 14.817 odwr. – 14.619). Skorzystał on wówczas z przysługującego mu z mocy art. 182 §2 k.p.k. prawa do odmowy zeznań. Potwierdził on treść swoich wyjaśnień. Wyrok wobec M. G. (1) uprawomocnił się 23 czerwca 2014 roku (k. 15.077 – 15.079). 2 grudnia 2014 roku zwrócono się do Komendy Miejskiej Policji w S. o doręczenie wezwania M. G. (1) (k. 15.241). Nie zdołano jednakże doręczyć wezwania M. G. (1). Policjanci ustalili, że prawdopodobnie przebywa on za granicą w Wielkiej Brytanii (notatka k. 15.272). Na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku ponownie zarządono wezwanie w charakterze świadka M. G. (1) na terminy 17 kwietnia 2015 oraz 22 maja 2015 roku. Wezwania zostały mu wysłane na dwa różne adresy, w tym w Wielkiej Brytanii. 17 kwietnia 2015 roku M. G. (1) przesłał e-maila (k. 15.738), w którym poinformował, że nie zamierza przyjechać do Polski, gdyż wiązałoby się to z dużymi kosztami. Jednocześnie zaznaczył, że złożone do akt „oświadczenie” (k. 15.576, 15.577) zaprzeczające prawdziwości wcześniej składanych przez niego „zeznań” nie pochodzi od niego. Na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka M. G. (1), wskazując, że z przeprowadzonej ekspertyzy wynika, że „oświadczenie”, zgodnie z którym M. G. (1) miałby zmienić swoje stanowisko w sprawie, zostało podrobione i tym samym brak jest przesłanek uzasadniających potrzebę powtórnego jego przesłuchania w charakterze świadka.

Wbrew twierdzeniom obrońcy nie było też podstaw do wdrażania międzynarodowych procedur celem powtórnego przesłuchania M. G. (1). Jeszcze raz należy podkreślić, że został on przesłuchany na rozprawie, pomimo że skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy zeznań. Wskazać też należy, że Sąd Najwyższy w jednym z powołanych przez obrońcę orzeczeń wypowiedział się, że ustawodawca w art. 337 § 1 k.p.k. (obecnie art. 391 §1 k.p.k.) nie nałożył na sądy szczególnego postępowania w celu ustalenia miejsca pobytu świadka i ogólnie określił, iż w razie gdy świadek przebywa za granicą lub nie można mu doręczyć wezwania, wolno odczytywać protokoły poprzednio złożonych przez niego zeznań w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem w tej samej lub innej sprawie albo innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę (wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 1997 roku, V KKN 355/97, Prok. i Pr. 1998, nr 5 s.9).

Za zupełnie niedopuszczalne insynuacje należy uznać twierdzenia obrońcy – adw. B. C., że decyzje odnośnie świadka M. G. (1) były podyktowane faktem, że jego matka J. G. jest ławnikiem w Sądzie Okręgowym w Suwałkach. Zawarta w apelacji teza: „zasada prawdy materialnej i zasady prawa do obrony doznawać mają uszczerbku w wyniku uwarunkowań personalnych wynikających z powiązania matki istotnego świadka z Sądem, który powadzi sprawę” nie jest poparta żadnymi dowodami i jest wręcz absurdalna. W ten sposób obrońca oskarżonego sformułował poważny zarzut pod adresem sędziego, który rozpoznawał niniejszą sprawą, nie mając ku temu żadnych podstaw. Tego typu argumentacja zdecydowanie wykracza poza ramy realizowanego przez adwokata prawa do obrony oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy nie było też podstaw do powtórnego przesłuchiwania w charakterze świadka K. K. (3). Został on bowiem przesłuchany w charakterze oskarżonego na rozprawie w dniu 12 lutego 2014 roku. Jego wyjaśnienia stanowią pełnowartościowy dowód. Owszem stwierdził on wówczas, że nie pamięta swoich wyjaśnień. To jednak, że nie pamiętał, co wyjaśniał w trakcie postępowania przygotowawczego, wcale nie oznacza, że nie mogły one być

uznane za wiarygodne. Mógł on rzeczywiście nie pamiętać, co wyjaśniał w trakcie przesłuchania w śledztwie, ale też takie stwierdzenie mogło być podyktowane obawami co do reakcji pozostałych oskarżonych, którzy zostali przez niego pomówieni. Najistotniejsze jest jednakże to, że po ich odczytaniu, oświadczył wyraźnie, że je potwierdza.

Gdyby zaś było tak, że to M. G. (1) nakłonił K. K. (2) do złożenia obciążających Ł. N. (1) wyjaśnień, to zapewne ich depozycje odnośnie udziału Ł. N. (1) w obrocie wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń skarbowych byłyby styczne i dotyczyłyby tego samego okresu. Tymczasem tak nie jest, na co również wskazywał autor apelacji.

Z kolei nie można podważać wiarygodności wyjaśnień K. A. (1) na tej podstawie, że w jego przesłuchaniu brało udział trzech funkcjonariuszy Straży Granicznej pod nieobecność prokuratora i obrońcy. Prokurator w ogóle nie miał obowiązku brania udziału w tej czynności. K. A. (1) zaś wyraźnie oświadczył, że nie chce korzystać z pomocy obrońcy. Niewiarygodne są natomiast późniejsze twierdzenia K. A. (1), że w czasie tego przesłuchania był w stanie nietrzeźwości. Został on przecież zatrzymany o godzinie 6.00 rano, a przesłuchanie rozpoczęło 10 godzin później – o godzinie 16.00. Jeżeli miałby spożywać alkohol do godziny 3.00 rano i znajdować się w czasie przesłuchania wciąż pod wpływem alkoholu, to w chwili zatrzymania musiałyby znajdować się w stanie znacznego upojenia alkoholowego, co z pewnością zostałoby odnotowane w protokole zatrzymania. Tymczasem z tego protokołu nic takiego nie wynika. Zauważyć też należy, że zaraz po zatrzymaniu o godzinie 6.03 zostało mu wręczone pouczenie o uprawnieniach osoby zatrzymanej. K. A. (1) złożył na tym pouczeniu swój podpis. Nie trzeba być grafologiem, żeby stwierdzić, że takiego podpisu nie mogła złożyć osoba w stanie głębokiego upojenia alkoholowego.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, że Sąd pierwszej instancji „na siłę” i wbrew faktom starał się szukać powodów odmowy wiarygodności wyjaśnień Ł. N. (1). Wbrew też twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że wyjaśnienia Ł. N. (1) wcale nie były konsekwentne.

Rację miał też Sąd pierwszej podnosząc, że aktywność zawodowa Ł. N. (1) wcale nie stała na przeszkodzie w dokonywaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi przestępstw karnoskarbowych. Nie jest też tak, jak twierdzi obrońca, że nie miał on powodów do ryzykowania całej pozycji zawodowej udziałem w działalności przestępczej. Tym powodem była chęć jeszcze większego wzbogacenia się. Warto przypomnieć, że według K. K. (1) Ł. N. (1) prowadził „bardzo wystawny tryb życia”.

Brak innych dowodów na popełnienie przestępstw przez Ł. N. (1) wcale nie podważał depozycji M. G. (1), K. K. (1) i K. A. (1) i tym samym nie podważa przypisania mu winy. Nie są też przekonujące twierdzenia obrońcy, że Ł. N. (1) miał tak wypełniony czas pracą i nauką, że nie miał w ogóle możliwości prowadzenia działalności przestępczej.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności Ł. N. (1) było to, czy znaleziony w S. na posesji przy ulicy (...) telefon należał do Ł. N. (1). Jak bowiem wskazuje sam obrońca w uzasadnieniu apelacji, informacje ujawnione w tym telefonie ujawniały okoliczności, którym Ł. N. (1) w gruncie rzeczy nie zaprzeczał. W szczególności nie kwestionował on znajomości z M. G. (1) jak i z innymi oskarżonymi w tej sprawie.

Z kolei brak dokumentów wskazujących, że Ł. N. (1) i M. G. (1) byli formalnie współwłaścicielami samochodu osobowego marki A., bynajmniej nie podważa wiarygodności depozycji M. G. (1), że kupił „na spółkę” z Ł. N. (1) taki samochód w celu przemykania papierosów. To, że złożyli się na kupno tego samochodu, nie powodowało, że nie mogli zarejestrować tego samochodu na jednego z nich.

Żadną miarą nie można też zgodzić się, że zaskarżony wyrok w części dotyczącej Ł. N. (1) zapadł z obrazą art. 258 §1 k.k. oraz art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. Zebrane w sprawie dowody, a zwłaszcza zeznania M. G. (1), dawały podstawę do ustalenia, że większość oskarżonych w tej sprawie tworzyła grupę przestępczą i jednym z jej członków był Ł. N. (1). Wbrew twierdzeniom obrońcy, poczynione w tej sprawie przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne dawały w pełni ku temu podstawę. Kwestia ta została omówiona przy okazji ustosunkowywania się do apelacji obrońców S. T. (1) i nie ma potrzeby ponownego przedstawiania odnoszącej się do tego zagadnienia argumentacji.

Odnosząc się jeszcze do apelacji obrońcy adwokata T. K. (5), w której większość zarzutów jest tożsama z zarzutami z apelacji adwokat B. C., podnieść należy, że zeznania policjantów J. S. (3), Ł. J., P. A. i J. Z. wcale nie podważają wiarygodności depozycji M. G. (1), że Ł. N. (1) przekazywał członkom grupy przestępczej zajmującej się obrotem papierosów bez znaków skarbowych akcyzy informacje o umiejscowieniu patroli Policji. Naturalne jest, że Ł. N. (1) przekazywał te informacje w taki sposób, aby nie dowiedzieli się o tym jego koledzy z pracy. Nie budzi zatem żadnego zdziwienia to, że żaden z funkcjonariuszy pełniących służbę z oskarżonym nie zauważył tego typu sytuacji. Powtórzyć też należy za Sądem pierwszej instancji, że z zeznań policjantów wynikało też, że podczas służby dysponowali oni prywatnymi telefonami komórkowymi. Wykonanie krótkiej rozmowy, czy też wysłanie SMS-a wystarczyło do komunikacji, zwłaszcza że członkowie grupy mieli już opracowany szyfr wzajemnego porozumiewania się. Wbrew też twierdzeniom autora apelacji, oskarżony Ł. N. (1), pełniąc w latach 2008 - 2009 służbę w Wydziale Prewencji, miał dostęp do radiostacji służbowej i nasłuchu dyspozycji wydawanych przez dyżurnego. Informacje o rozmieszczeniach innych patroli mógł też powziąć podczas odpraw. Owszem, o dyslokacji patroli nie miał tak dokładnej wiedzy, jak jego naczelnik, ale na pewno uzyskiwał na ten temat informacje, które mógł przekazywać członkom grupy.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego P. C. (1):

Apelacja nie jest zasadna.

Jeszcze raz należy przypomnieć, że błędne jest jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkl. 2003/11/5). Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Chybione są też zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji art. 410 k.p.k. Nie dochodzi bowiem do obrazy tego przepisu, gdy sąd niektórym dowodom nie daje wiary i swoje rozstrzygnięcie opiera jedynie na tych dowodach, które uznał za wiarygodne. Niemożliwe jest przecież czynienie ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Wystarczy zaś uważnie przeczytać uzasadnienie, aby się przekonać, że Sąd Okręgowy, wydając zaskarżone orzeczenie, wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody.

Absolutnie nie można też zgodzić się, że Sąd pierwszej instancji uchybił przepisowi art. 424 §1 k.p.k., który wskazuje, co powinno zawierać uzasadnienie wyroku. W pisemnych motywach zostało bardzo szczegółowo wyjaśnione, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku. Poza tym należy zauważyć, że naruszenie przepisu procesowego może stanowić skuteczną podstawę zarzutu odwoławczego tylko wtedy, gdy zostanie przez skarżącego wykazane, że uchybienie mogło mieć wpływ na treść wyroku. Tymczasem dokument w postaci uzasadnienia sporządzany jest po wydaniu wyroku, a więc nie może mieć wpływu na jego treść.

Sąd Okręgowy słusznie oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu telekomunikacji na okoliczność, czy możliwe jest określenie z taką dokładnością, jak w znajdujących się w aktach sprawy diagramach współrzędnych geograficznych logujących się telefonów. Sąd ten słusznie uznał, że ustalenie, gdzie znajdował się dany użytkownik telefonu komórkowego na podstawie informacji o logowaniu do nadajników sieci gsm nie wymagało wcale wiadomości specjalnych, o jakich mowa w art. 193 k.p.k. Na podstawie danych nadesłanych od operatorów sieci komórkowych może to ustalić właściwie każdy dorosły człowiek, posiadający nawet niewielką wiedzę na temat działania telefonów komórkowych. Powtórzyć należy za Sądem pierwszej instancji, że aby korzystać z telefonu komórkowego jego użytkownik musi znajdować się w zasięgu stacji bazowej i musi odbierać odpowiedniej jakości sygnał. W każdym telefonie komórkowym informacja o tym jest wyświetlana na ekranie zazwyczaj w postaci kresek o różnej długości. Działanie każdego telefonu komórkowego polega na stałym wyszukiwaniu najbliższej stacji bazowej,

co jest rejestrowane. Takie zasady działania telefonów komórkowych sprawiają, że w gruncie rzeczy bardzo proste jest zlokalizowanie, na podstawie miejsca logowania się telefonu, obszaru, z którego użytkownik telefonu kontaktował się z innymi użytkownikami telefonu.

Gdyby autor apelacji poszerzył swoją wiedzę na ten temat, to najprawdopodobniej nie podnosiłby, że w przypadku P. C. (1) zdołano ustalić miejsce jego przebywania z dokładnością co do 100 metrów, a w przypadku innego oskarżonego ta tolerancja wynosiła aż 15 kilometrów. Im większe jest zagęszczenie stacji bazowych na danym obszarze, tym dokładniejsze jest zlokalizowanie użytkownika telefonu komórkowego. W zabudowie miejskiej, gdzie zazwyczaj jest więcej stacji bazowych, możliwe jest namierzenie rozmówcy z dokładnością co do 50 metrów. Jeżeli telefon jest w zasięgu tylko jednej lub dwóch stacji, to możliwości zlokalizowania użytkownika telefonu komórkowego są znacznie mniejsze i promień przebywania może być określony nawet na kilkanaście kilometrów.

Słusznie też Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyliczenia uszczuplonych należności publicznoprawnych. Należności te są wyliczane przecieŜ na podstawie stosownych przepisów prawnych. W przypadku podatku VAT jego wysokość określana jest na podstawie ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 710). Wysokość podatku akcyzowego reguluje ustawa z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym (t. j. Dz. U. z 2017 roku, poz. 43). Ustalenie wartości celnej i należności celnych to przede wszystkim ustawa z dnia 19 marca 2004 roku Prawo celne (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1880). Biegłym, który miałby wyliczyć te należności, byłby zatem biegły z zakresu prawa podatkowego i celnego. Niedopuszczalne jest zaś dopuszczanie dowodu z opinii biegłego z zakresu obowiązującego prawa. Jest to jedynie możliwe w przypadku biegłego z zakresu prawa międzynarodowego i obcego. Autor apelacji, będący profesjonalnym prawnikiem, w ogóle nie wykazał, aby wyliczenia należności publicznoprawnych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, były niezgodne z obowiązującymi przepisami w tym zakresie. Podnieść też należy, że wartość pojedynczej paczki papierosów również ustalono na podstawie odpowiednich przepisów. Ceny detaliczne zostały ustalone na podstawie obwieszczeń Ministra Finansów w sprawie najpopularniejszej kategorii cenowej.

Nietrafny też jest zarzut odnośnie nieprzesłuchania w charakterze świadka M. G. (1). Podkreślić jeszcze raz należy, że M. G. (1) został przesłuchany w charakterze świadka bezpośrednio na rozprawie. To, że skorzystał on z prawa do odmowy zeznań, nie obliŜywało sądu do ponownego jego przesłuchania, kiedy już mu to prawo nie przysługiwało. Pomimo tego sąd podjął szereg czynności mających na celu ponowne jego przesłuchanie na rozprawie. Okazało się to jednakŜe niemoŜliwe, poniewaŜ świadek ten przebywał za granicą. Uprawniało to sąd do odczytania jego zeznań, zgodnie z art. 391 §1 k.p.k., bez względu na stanowiska stron.

Niezasadny jest zarzut dotyczący oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność ustalenia, czy utrwalony na załączonych do akt sprawy nagraniach głos wskazany przez oskarŜyciela faktycznie jest głosem P. C. (1). Przypomnieć należy, że w dniu 20 grudnia 2010 r. w wyniku przeszukania miejsca jego zamieszkania w miejscowości (...) zabezpieczono m.in. telefon o nr (...): (...), z którym współpracowała karta SIM z przypisanym numerem (...) (k. 3.541-3.546). Treść rozmów dotyczących organizacji przemytu z dnia 01 lipca 2010 r., wykonywane połączenia i używane pseudonimy – logicznie przekonywały, iŜ to P. C. (1) używał telefon o numerze 795 988 774: rozmowy z dnia 01 lipca 2010 r. godz. 15:55, godz. 15:56, gdzie użyty został pseudonim (...); godz. 17:39:14, godz. 20:17, godz. 20:33:14, godz. 20:53:48, godz. 20:55:39, godz. 20:56:43, godz. 21:04:31, gdzie z kolei padał pseudonim (...), czyli P. C. (1), czy z godz. 21:31. (stenogramy k. 24-25, 25-25v., 26v.-27, 27-27v. Załącznik Nr 3 płyta k. 154). Istotne jest, że głos z tych nagarań rozpoznał w sposób pewny oskarŜony A. G. (1) (k. 9488v.).

Podkreślić należy, że Sąd pierwszej instancji, wbrew twierdzeniom obrońcy, mógł wykorzystać, czyniąc ustalenia faktyczne odnośnie zarzucanego P. C. (1) przestępstwa karnoskarbowego wskazane w uzasadnieniu zaskarŜonego wyroku treści podsłuchanych w ramach kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych. Argumentacja dotycząca tego zagadnienia została przedstawiona przy omawianiu zarzutów z apelacji obrońców S. T. (1) oraz W. J. (1) i nia ma potrzeby jej powtarzania.

Wskazać jednocześnie należy, że również w przypadku oskarżonego P. C. (1) podsłuch operacyjny nie był jedynym źródłem dowodowym, a wręcz dodatkowym, gdyż Sąd Okręgowy swoje ustalenia faktyczne w sprawie oparł na innych dowodach, w szczególności osobowych, które zostały skrupulatnie i kompleksowo omówione i przedstawione.

Dowód z zeznań M. G. (1), jak już niejednokrotnie wskazywano, został w sposób prawidłowy przeanalizowany i oceniony. Sąd pierwszej instancji z depozycji tego świadka wyciągnął prawidłowe wnioski co do udziału P. C. (1) w grupie przestępczej i popełnianiu przez niego przestępstw związanych z przemieszczaniem przez granicę państwową wyrobów tytoniowych bez oznaczeń skarbowych akcyzy.

Okoliczności te wynikają nie tylko z zeznań M. G. (1), ale również z wyjaśnień J. T. (2), A. G. (1), K. A. (1) oraz W. B. (1), a także z zeznań świadka K. K. (2). Nie sposób uznać, że wszystkie te osoby umówiły się z M. G. (1), aby tendencyjnie pomówić P. C. (1) i doprowadzić go do skazania za przestępstwo związane z przemycaaniem papierosów bez akcyzy, z czym on nie miał nigdy nic wspólnego.

Nie sposób też uznać, że wymierzone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny cechują się rażącą surowością, zwłaszcza że pierwsza z nich została wymierzona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Popełnione przez oskarżonego przestępstwa cechują się zaś znaczną szkodliwością społeczną. Wystarczy przypomnieć, że oskarżony swoim zachowaniem spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w łącznej kwocie ponad 830 tysięcy złotych.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego A. G. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Zacząć należy od tego, że podobnie jak w większości innych apelacji obrońców oskarżonych, błędnie zarzucono jednoczesne naruszenie przepisów art. 5 §2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Tego rodzaju zarzut jest wewnętrznie sprzeczny. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

Nieporozumieniem jest też zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że sąd wziął pod uwagę wszystkie dowody: zarówno obciążające, jak i odciążające. Jeżeli zaś te dowody są sprzeczne, to należy dokonać ich oceny, zgodnie z wyrażoną w art. 7 k.p.k. zasadą i oprzeć ustalenia wyłącznie na tych dowodach, które uznane zostały za wiarygodne. Logiczne przecież jest, że nie można dokonywać ustaleń na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów.

Jeszcze raz należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji słusznie zaś uznał zeznania M. G. (1) za wiarygodne. Nie jest prawdą, co podnosi w uzasadnieniu apelacji obrońca A. G. (1), że Sąd pierwszej instancji dokonał oceny wiarygodności twierdzeń M. G. (1) w oderwaniu od wszystkich pozostałych okoliczności sprawy. Jest wręcz przeciwnie. To właśnie autor apelacji dokonał oceny depozycji tego świadka jedynie w kontekście tego, że M. G. (1) skorzystał z przewidzianego w art. 60 §3 k.k. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd Okręgowy w sposób bardzo szczegółowy wyjaśnił, dlaczego dał wiarę zeznaniom M. G. (2). Wskazał właściwie wszystkie punkty z jego zeznań, które zająbiają się z innymi dowodami, w tym również dowodami nie kwestionowanymi przez oskarżonych i ich obrońców.

Jak już wcześniej wskazywano Sąd pierwszej instancji wcale nie miał obowiązku powtórnego przesłuchiwania w charakterze świadka M. G. (1) po tym, jak przestało przysługiwać mu prawo do odmowy zeznań. Pomimo tego podjął szereg czynności zmierzających do jego ponownego przesłuchania. Okazało się jednak, że M. G. (1) stale przebywa za granicą w Wielkiej Brytanii.

Autor apelacji zupełnie pominął w swojej apelacji, że istotnym dowodem potwierdzającym zeznania M. G. (1) są wyjaśnienia samego A. G. (1). Był on wielokrotnie przesłuchiwany przez prokuratora w trakcie postępowania przygotowawczego i za każdym razem przyznawał się do wszystkich stawianych mu zarzutów: zarówno do udziału w grupie przestępczej, jak i do nabywania oraz sprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej papierosów

bez znaków skarbowych akcyzy. Dopiero pod koniec śledztwa, w czasie konfrontacji z S. T. (1) zaprzeczył swoim wcześniejszym wyjaśnieniom.

Podkreślić należy, że brak potwierdzenia przed sądem treści składanych w śledztwie wyjaśnień bynajmniej nie odbiera im waloru dowodowego. Analiza zaś tych wyjaśnień prowadzi do wniosku, że były one składane w sposób spontaniczny i niewymuszony. Znajdują one potwierdzenie w wielu dowodach. Na rozprawie oskarżony nie potrafił wytłumaczyć, na czym miało polegać wywieranie na niego presji podczas przesłuchań przez prokuratora, zwłaszcza wówczas, gdy nie były mu odtwarzane zarejestrowane w toku kontroli operacyjnej rozmowy telefoniczne. Nie sposób też uznać, że wszystkie podawane przez niego okoliczności odnośnie kupowania i przewożenia przez granicę wyrobów tytoniowych bez akcyzy, zostały przez niego wymyślane, jeżeli w ogóle w tym nie uczestniczył i nie miał o tym pojęcia.

Tak więc słusznie Sąd Okręgowy uznał wyjaśnienia A. G. (1) z postępowania przygotowawczego za wiarygodne. Podkreślić należy, że w gruncie rzeczy same wyjaśnienia A. G. (1) byłyby wystarczające do uznania go za winnego popełnienia przypisanych mu przestępstw.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że wymierzona wobec A. G. kara grzywny jest rażąco surowa. Jest ona w pełni adekwata do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego, jak i stopnia winy. Przypomnieć należy, że A. G. (1) swoim przestępczym zachowaniem spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w łącznej kwocie 2.054.595 złotych. Można by się nawet zastanawiać, czy ta kara nie jest zbyt łagodna wobec wysokości wyrządzonej Skarbowi Państwa przez oskarżonego szkody. Nie można też zaaprobować poglądu autora apelacji, że wysokość grzywny jest nieadekwatna do sytuacji finansowej oskarżonego. A. G. (1) jest osobą stosunkowo młodą i jest w stanie, przy pewnej determinacji, znaleźć uczciwy sposób zarobkowania, który umożliwi mu zapłacenie grzwy, jeżeli nie w całości, to w ratach.

Za błędne zaś należy uznać zarzucanie rażącej niewspółmierności środka karnego w postaci obowiązku zapłaty równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w postaci paczek papierosów. Orzeczenie tego przepadku było bowiem obligatoryjne i jego wysokość jest uzależniona wyłącznie od wartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa. Sytuacja materialna oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe nie mogą mieć żadnego wpływu na ustalenie wysokości tego środka karnego.

Odnośnie apelacji obrońcy K. A. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby K. A. (1) przynależał do grupy przestępczej i pozostawał w jej strukturze. Nie ma też racji autor apelacji twierdząc, że oskarżony nie był nawet świadomy istnienia takiej grupy.

Takim teżom przeczą przede wszystkim wyjaśnienia samego K. A. (1). Wynika z nich bynajmniej niedwuznacznie, że wiedział on o całej grupie osób zajmującej się nabywaniem, przemycaaniem przez granicę i sprzedażą papierosów bez znaków skarbowych akcyzy. Wyjaśnił on między innymi, że S. T. (1) dał mu trzy telefony komórkowe marki (...), które służyły tylko do kontaktu z nim i „jego kompanami”. Dzwonił na nie też W. J. (1). Na te numery dzwonił najczęściej S. T. (1) i mówił, że „wiesz mleko”, co oznaczało papierosy i musiał wówczas wstać, by nie czekali pod bramą. W każdym samochodzie, w którym były papierosy, znajdowały się krótkofalówki. Stwierdził dalej, że na początku był przekonany, iż S. T. (1) jest szefem, ale później, jak zaczął przyjeżdżać W. J. (1), zauważył, że to on zachowuje się jak szef – wydaje polecenia, mówi, co robić, a sam nigdy nie dotykał papierosów. Wyjaśnił też, iż początkowo S. T. (1) przyjeżdżał sam – raz w tygodniu, tak było do końca kwietnia 2010 r., czasem przywożąc papierosy M.. Później papierosy zaczęły przywozić inne osoby, a S. T. (1) był pilotem takich transportów. Średnio samochody były przywożone trzy razy w tygodniu, jednorazowo nawet trzema samochodami, również (...) na litewskich numerach. Kierowcami tych samochodów byli: chłopak o nazwisku R. – ps. (...), którego widział około pięciu razy. P. C. (1) – przywoził papierosy co najmniej piętnaście razy, M. G. (6), który najczęściej przywoził papierosy, może nawet 25 razy, M. K. (1) – 25 razy, L. o imieniu E. i ps. (...) – przyjeżdżał z papierosami co najmniej 20 razy. W świetle tych wyjaśnień

nie można mieć żadnych wątpliwości, że K. A. (1) doskonale zdawał sobie sprawę, że uczestniczy w działalności grupy przestępczej czerpiącej zyski z obrotu papierosami bez oznaczeń skarbowych akcyzy.

Nie można też zgodzić się z zarzutem, że orzeczone wobec oskarżonego kary zarówno pozbawienia wolności, jak i grzywny cechują się rażącą surowością. Brak jest podstaw do twierdzenia, że Sąd pierwszej instancji niejako „mechanicznie” wymierzył te kary.

Zauważyć należy, że popełnione przez K. A. (1) przestępstwa cechują się znaczną szkodliwością społeczną. Bez względu na to, jakie korzyści osiągał on z tych przestępstw, podkreślić należy, że swoim przestępczym zachowaniem wyrządził Skarbowi Państwa ogromną szkodę. K. A. (1) wspólnie z innymi oskarżonymi spowodował uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 2.871.672 złotych, podatku VAT w kwocie 823.803 złotych oraz należności celnych w kwocie 357.304 złotych. Jego działalność przestępcza polegająca na przechowywaniu na swojej posesji papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy trwała aż dwa lata. Stopnia jego winy w niewielkim stopniu umniejsza fakt, że nie ustalono, aby z tego procederu uzyskiwał pokaźne profity.

Orzeczone wobec niego grzywna rzeczywiście jest surowa, ale nie można twierdzić, że jest ona nieadekwatna do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez niego przestępstwa karnoskarbowego oraz stopnia jego zawinienia. Nie można też zgodzić się z tezą, że oskarżony z uwagi na swoją sytuację materialną i rodzinną nie będzie w stanie uregulować wymierzonej wobec niego grzywny. Podkreślić należy, że może ona zostać rozłożona w postępowaniu wykonawczym na raty.

Z kolei wręcz nieporozumieniem jest zarzucanie rażącej niewspółmierności środka karnego w postaci obowiązku zapłaty równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów w postaci paczek papierosów. Orzeczenie tego przypadku było bowiem obligatoryjne i jego wysokość jest uzależniona wyłącznie od wartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa. Sytuacja materialna oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe nie mogą mieć żadnego wpływu na ustalenie wysokości tego środka karnego.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Na wstępie podnieść należy, że apelacja obrońcy tego oskarżonego dotknięta jest takimi samymi błędami jak szereg innych apelacji w tej sprawie.

Oczyszczając niejako pole rozważań i tym razem należy podnieść, że błędne jest równoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkl. 2003/11/5).

Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Nieporozumieniem jest postawienie zarzutu obrazy przepisu art. 410 k.p.k. Nie mamy bowiem do czynienia z obrazą tego przepisu, gdy sąd niektórym dowodom nie daje wiary i swoje rozstrzygnięcie opiera jedynie na tych dowodach, które uznał za wiarygodne. Nie można przecież oczekiwać od sądu, aby dokonywał ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Wystarczy zaś uważnie przeczytać uzasadnienie, aby się przekonać, że Sąd Okręgowy, wydając zaskarżone orzeczenie, wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody.

Zupełnie nielogiczne też jest stawianie w apelacji dwóch zarzutów: obrazy przepisów prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych odnoszących się do tej samej kwestii. Zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia

o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Oczywiście zaś jest, że uchybieniem o charakterze pierwotnym może być wyłącznie obraza przepisu prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych może być natomiast konsekwencją naruszenia art. 7 k.p.k. Kwestionowane przez obrońcę ustalenia faktyczne są przecież konsekwencją uznania przez Sąd pierwszej instancji za wiarygodne zeznań M. G. (1) i K. K. (2).

Jeżeli Sąd Okręgowy uznał te dowody za wiarygodne, to nie mógł poczynić odmiennych od kwestionowanych przez obrońcę ustaleń. Dlatego też należało ograniczyć się jedynie do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. przy dokonywaniu oceny zeznań M. G. (1) i wyjaśnień K. K. (3). Sformułowanie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych było całkowicie zbędne i tym samym za zbędne należy uznać ustosunkowywanie się do niego. To, czy przyjęte przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne zależne jest wyłącznie od tego, czy sąd ten sprostował określonej w art. 7 k.p.k. zasadzie swobodnej oceny dowodów. Jeżeli dokonana przez ten sąd ocena dowodów nie wykracza poza granice tej normy, to przyjęte przez ten sąd ustalenia faktyczne są prawidłowe. Jeżeli sąd w sposób prawidłowy ocenił zeznania M. G. (1) i K. K. (2), to logiczne jest, że na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne. Błąd w ustaleniach faktycznych można byłoby zarzucić, gdyby sąd uznał zeznania M. G. (1) za niewiarygodne i pomimo tego poczynił ustalenia faktyczne na podstawie jego zeznań.

Jak już zaś wielokrotnie podkreślano, dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena wyjaśnień M. G. (1) i K. K. (2) jest prawidłowa i żadną miarą nie można jej uznać za sprzeczną z dyspozycją art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy bardzo skrupulatnie przeanalizował relacje tych dwóch osób. Wskazał szereg dowodów potwierdzających ich depozycje. Obrońca M. K. (1) nie wskazał właściwie ani jednego argumentu podważającego tę ocenę.

Ogromnym nieporozumieniem jest zarzucanie Sądowi instancji naruszenia dyspozycji art. 392 k.p.k. Formułując taki zarzut obrońca najwyraźniej nie przeszedł czynności procesowych dokonywanych w tej sprawie na etapie postępowania sądowego. Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom autora apelacji, sąd nie odczytał wyjaśnień M. G. (1) i K. K. (2) z innego postępowania. M. G. (1) w niniejszej sprawie był przesłuchiwany bezpośrednio na rozprawie w charakterze świadka i wobec tego, że skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy zeznań, zostały mu odczytane, zgodnie z dyspozycją art. 391 §2 k.p.k., składane przez niego w śledztwie wyjaśnienia. Z kolei K. K. (2) został przesłuchany na rozprawie w charakterze oskarżonego i wobec odmowy złożenia przez niego wyjaśnień, stosownie do treści art. 389 §1 k.p.k. zostały odczytane jego wcześniejsze wyjaśnienia. Podkreślić należy, że w obu przypadkach Sąd Okręgowy odczytując wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego nie naruszył wskazanych przepisów. Odczytane na rozprawie wyjaśnienia stanowiły pełnowartościowe dowody, podlegające ocenie zgodnie z zasadą określoną w art. 7 k.p.k. tak jak i inne przeprowadzone na rozprawie dowody.

Z kolei treść zarzutów obrazy przepisów postępowania, to jest art. 167 k.p.k. oraz art. 9e ust. 1, 3 i 8 o straży granicznej w zw. z art. 5, 7 oraz art. 9 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz ich uzasadnienie świadczy wręcz o tym, że obrońca M. K. (1) nie zapoznał się z treścią zaskarżonego wyroku oraz jego uzasadnieniem. Wbrew bowiem twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy bynajmniej nie przypisał temu oskarżonemu zachowania polegającego na tym, że w dniu 20 maja 2010 roku wspólnie z S. T. (1), W. J. (1), M. G. (2), S. T. (2), K. R. (1) oraz innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia i sprowadził na terytorium kraju 16.500 paczek papierosów nieustalonej marki. Ustalenia sądu w zakresie przypisanych M. K. (1) przestępstw karnoskarbowych w ogóle nie opierają się na materiałach z kontroli operacyjnej. Okoliczności związane z tymi czynami wynikają głównie z wyjaśnień M. G. (1) i K. K. (2). Również ustalenia dotyczące udziału M. K. (1) w grupie przestępczej opierają się na relacji tych osób.

Nie jest też trafny zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec M. K. (1) kar pozbawienia wolności i grzywny. W gruncie rzeczy obrońca nie przedstawił w apelacji żadnych konkretnych argumentów wskazujących, że te kary są rażąco surowe. Wskazane przez niego okoliczności, że oskarżony w chwili popełnienia przestępstw był osobą niekaraną, ma pozytywną opinię środowiskową, nie utrudniał toczącego się wobec niego postępowania oraz że pracuje, wcale nie przemawiają za złagodzeniem tych kar. Popełnione przez oskarżonego przestępstwa, wbrew twierdzeniom obrońcy, cechują się znaczną szkodliwością społeczną. Tego rodzaju czyny godzą poważnie w interes Skarbu Państwa. Orzeczenie grzywny obok kary pozbawienia wolności jest jak najbardziej słuszne. Oskarżony

powinien zostać uświadomiony, że nieopłacalne jest popełnianie przestępstw naruszających interes państwa, którego jest obywatelem.

Odnosnie apelacji obrońcy J. W. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Jeszcze raz należy powtórzyć, że błędne jest jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkł. 2003/11/5). Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Chybiony jest też zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji art. 410 k.p.k. Nie dochodzi bowiem do obrazy tego przepisu, gdy sąd niektórym dowodom nie daje wiary i swoje rozstrzygnięcie opiera jedynie na tych dowodach, które uznał za wiarygodne. Niemożliwe jest przecie czynienie ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Wystarczy zaś uważnie przeczytać uzasadnienie, aby się przekonać, że Sąd Okręgowy, wydając zaskarżone orzeczenie, wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody. Z uzasadnienia wynika też, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom J. W. (1). Jeżeli w tym zakresie sąd ten uznał za wiarygodne, co logicznie uzasadnił zeznania M. G. (1), to w konsekwencji musiał odmówić wiary twierdzeniom oskarżonego J. W. (1).

Nietrafnie też obrońca J. W. (1) zarzucił obrazę art. 424 k.p.k. Skoro w pisemnych motywach wyroku sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary, to obrazy tego przepisu żadną miarą nie można się dopatrzeć.

Wskazać też należy, że zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Dlatego błędnie obrońca oskarżonego postawił w swojej apelacji dwa odrębne, odnoszące się do tej samej kwestii zarzuty: naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Oczywiście jest, że uchybieniem o charakterze pierwotnym może być wyłącznie obraza przepisu prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych może być natomiast konsekwencją naruszenia art. 7 k.p.k. Jeżeli sąd w sposób prawidłowy ocenił wyjaśnienia J. W. (1) oraz zeznania M. G. (1), dając tym ostatnim wiarę, to logiczne jest że na ich podstawie, a nie na podstawie wyjaśnień J. W. (1), poczynił ustalenia faktyczne w sprawie. Błąd w ustaleniach faktycznych można byłoby zarzucić, gdyby sąd dał wiarę wyjaśnieniom J. W. (1) i pomimo tego poczynił ustalenia faktyczne na podstawie zeznań M. G. (1).

Oceniając zeznania M. G. (1), co już niejednokrotnie podkreślano, Sąd Okręgowy w pełni sprostał wymaganiom stawianym przez przepis art. 7 k.p.k. Z samego faktu, że M. G. (1) skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy zeznań i nie było możliwości zadawania mu pytań, nie można wywodzić, jak chce tego obrońca, że jego zeznania polegają na nieprawdzie. Aby skorzystać z przewidzianego w art. 60 §3 k.k. dobrodziejstwa M. G. (1) wcale nie musiał obciążać „jak największej ilości osób”. Twierdzenia obrońcy, że M. G. (1) pomówił J. W. (1), gdyż dowiedział się od niego, że został skazany za posiadanie wyrobów akcyzowych, są zupełnie nielogiczne i nie znajdujące żadnego wsparcia w zebranych materiale dowodowym. Również to, że S. T. (1) nie potwierdził w swoich wyjaśnieniach, że J. W. (1) kupował od niego papierosy, bynajmniej nie podważa zeznań M. G. (3). Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu szczegółowo wytłumaczył, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom S. T. (1).

Nie jest też prawdą, co podnosi obrońca, że J. W. (1) został skazany za to za co wcześniej został już ukarany. W zaskarżonym wyroku został mu przypisany czyn popełniony w bliżej nieustalonych datach, w okresie od kwietnia do grudnia 2008 roku. Przestępstw związanych z przewożeniem i posiadaniem wyrobów tytoniowych bez oznaczeń

skarbowych akcyzy, za które został skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 27 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. akt VII Ks 291/10 oraz Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 17 maja 2011 roku w sprawie o sygn. akt VI K 54/1, dopuścił się zaś 20 września 2010 roku oraz 22 maja 2010 roku

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego T. M. (2):

Apelacja jest niezasadna.

Ponownie na wstępie należy podnieść, że zarzuty apelacyjne dotknięte są błędami. Podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które nie regulują zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określają cel, którym jest prawidłowe ukształtowanie postępowania. Zarzut obrazy prawa procesowego powinien się opierać na naruszeniu norm tworzących konkretne nakazy lub zakazy, a nie norm o charakterze ogólnym, taki zaś charakter ma art. 2 §1 pkt 1 k.p.k., który określa jedynie cele postępowania karnego. Również naruszenie art. 4 k.p.k. może być podstawą zarzutu apelacyjnego jedynie w połączeniu z przepisem szczególnym kodeksu, w którym następuje konkretyzacja tej zasady (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2016 roku, IV KK 333/16, Legalis nr 1537680).

Błędne jest jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Wskazać też należy, że zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Dlatego błędnie obrońca oskarżonego postawił w swojej apelacji dwa odrębne, odnoszące się do tej samej kwestii zarzuty: naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowody oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Oczywiście jest, że uchybieniem o charakterze pierwotnym może być wyłącznie obraza przepisu prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych może być natomiast konsekwencją naruszenia art. 7 k.p.k. Kwestionowane przez obrońcę ustalenia faktyczne są przecież konsekwencją uznania przez Sąd pierwszej instancji za wiarygodne wyjaśnienia M. G. (1).

Jeżeli Sąd Okręgowy uznał dowody obciążające oskarżonego za wiarygodne, to nie mógł poczynić odmiennych od kwestionowanych przez obrońcę ustaleń. Jeżeli sąd w sposób prawidłowy ocenił zeznania M. G. (1), to logiczne jest, że na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne. Błąd w ustaleniach faktycznych można byłoby zarzucić, gdyby sąd uznał zeznania M. G. (1) za niewiarygodne i pomimo tego poczynił ustalenia faktyczne na podstawie zeznań M. G. (1).

Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy, zgodny z dyspozycją art. 7 k.p.k. ocenił zeznania M. G. (1). Nie można zgodzić się z obrońcą, że sąd ten przecenił wartość dowodową tych zeznań. Twierdzenia, że mógł on tendencyjnie pomawiać T. M. (2), gdyż był on skonfliktowany z innymi oskarżonymi, jest zupełnie nielogiczne. Nie ma najmniejszych podstaw do uznania, że fakt wcześniejszego leczenia psychiatrycznego i neurologicznego świadka w jakikolwiek sposób mógł przekładać się na jego relacje odnośnie przemykania, kupowania i sprzedawania papierosów. Absurdem wręcz jest doszukiwanie się jego skłonności do konfabulacji czy też fantazjowania na temat handlowania wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskimi znakami skarbowymi akcyzy w tym, że miał on sprawę rozwodową i był skonfliktowany z niektórymi członkami swojej rodziny.

Jeszcze raz należy podkreślić, że M. G. (1) został przesłuchany bezpośrednio na rozprawie i w gruncie rzeczy pomimo tego, że skorzystał z prawa do odmowy zeznań, brak było podstaw do jego kolejnego przesłuchania na te same okoliczności po prawomocnym zakończeniu prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego. Niezależnie od tego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy podejmował mnóstwo czynności, aby ponownie przesłuchać M. G. (1) na rozprawie. Okazało się jednak, że było to niemożliwe, gdyż przebywał on za granicą. W takiej sytuacji przepis art. 391 §1 k.p.k., bez względu na stanowisko stron postępowania, zezwalał na odczytanie zeznań (wyjaśnień) takiego świadka.

Za odmową wiarygodności zeznań M. G. (1) nie może przemawiać podnoszona przez obrońcę okoliczność, że Sąd Okręgowy uniewinnił brata ciotecznego T. M. (5) P.. Okoliczność ta wcale nie świadczy o niekonsekwencji w ocenie wiarygodności świadka M. G. (1). W przypadku M. P. (1) zeznania M. G. (1) nie były przede wszystkim tak konsekwentne, jak w części dotyczącej T. M. (2).

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego B. Ł.:

Apelacja jest niezasadna.

Również i w tej apelacji zarzuty zostały błędnie sformułowane. Jeszcze raz więc należy przypomnieć, że błędne jest jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Z kolei zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Dlatego błędnie obrońca oskarżonego postawił w swojej apelacji dwa odrębne, odnoszące się do tej samej kwestii zarzuty: naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowody oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Wyjaśnienia J. T. (2) na temat przewożenia przez B. Ł. papierosów bez znaków skarbowych akcyzy są stanowcze i jednoznaczne. Sąd pierwszej instancji ustalając na ich podstawie, że B. Ł. dopuścił się przestępstwa karnoskarbowego, wbrew twierdzeniom jego obrońcy, nie oparł się na żadnych domniemaniach. Dokonana przez ten sąd ocena tych wyjaśnień nie wymyka się bynajmniej poza ramy nakreślone przez przepis art. 7 k.p.k. To, że na rozprawie J. T. (2) zmienił diametralnie swoje wyjaśnienia, wcale nie oznacza, że sąd nie mógł dać wiary jego wcześniejszym depozycjom. Jego twierdzenia z rozprawy, że przesłuchujący go funkcjonariusz Straży Granicznej K. P. dyktował mu, co ma mówić, szantażując go, że w przeciwnym wypadku zostanie aresztowany, są naiwne i zupełnie nieprzekonujące. Podkreślić należy, że również przed prokuratorem Jacek Józef Tyczkowski przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W ogóle wówczas nie sprostował swoich wcześniejszych wyjaśnień. Obciążanie przez współoskarżonego w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami.

Podnieść też należy, że bez znaczenia jest dla przypisania oskarżonemu przestępstwa skarbowego to, że nie zdołano ustalić dokładnie daty oraz miejsca przewożenia przez niego papierosów bez znaków skarbowych akcyzy.

Skoro zaś wyjaśnienia J. T. (2) ze śledztwa, którym Sąd Okręgowy słusznie dał wiarę jednoznacznie wskazywały na sprawstwo B. Ł., to nie można mówić, że w sprawie ujawniły się jakiegokolwiek niedające się usunąć wątpliwości co do popełnienia przez niego przestępstwa karnoskarbowego.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego S. T. (2):

Apelacja jest niezasadna.

Żadną miarą nie można przyjąć, że orzeczona wobec tego oskarżonego kara grzywny jest rażąco surowa. Dopuścił się on przestępstwa skarbowego o znacznej szkodliwości społecznej. Jego zachowanie doprowadziło do uszczuplenia podatku akcyzowego w kwocie 225.148 złotych, podatku VAT w kwocie 54.742 złotych oraz należności celnych o wartości 8.655 złotych. Wbrew twierdzeniom obrońcy udział S. T. (2) w przypisanym mu przestępstwie nie był bynajmniej znikomy.

Przyznać należy, że sytuacja materialna oskarżonego nie jest dobra. Należy jednakże mieć na względzie, że jest on osobą stosunkowo młodą i zdrową, a więc przy pewnej determinacji powinien znaleźć zatrudnienie, umożliwiające mu osiągnięcie dochodów. Grzywna w postępowaniu wykonawczym może zostać rozłożona mu na raty. W związku z popełnionym przestępstwem musi on zaś odczuć konkretną dolegliwość, co powinno wzbudzić w nim przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw na szkodę Skarbu Państwa.

Orzeczone wobec S. T. (1) kara grzywny jest na pewno surowa, mając na uwadze przedstawioną w apelacji, jego sytuację majątkową, ale na pewno nie rażąco surową, a tylko w przypadku stwierdzenia, że wymierzona przez Sąd pierwszej instancji kara jest niewspółmierna w sposób rażący, Sąd odwoławczy władny jest ją zmienić.

Oдноśnie apelacji obrońcy Ł. W. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Na początku zwrócić należy uwagę, że zarzuty w tej apelacji są bliźniacze do zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonego B. Ł.. Zostały one identycznie sformułowane i dotknięte tymi samymi błędami. Jedyna różnica polega na postawieniu dodatkowo zarzutu obrazy art. 170 k.p.k. polegającej na nieprzeprowadzeniu zawnioskowanego przez obronę dowodu z zeznań świadka M. G. (1), pomimo braku przesłanek do oddalenia wniosku dowodowego określonych w art. 170 k.p.k.

Do zarzutu związanego z nieprzesłuchaniem na rozprawie M. G. (1) po uprawomocnieniu się wydanego wobec niego wyroku skazującego ustosunkowywano się niejednokrotnie przy okazji omawiania apelacji obrońców innych oskarżonych. Powtórzyć więc jedynie należy, że M. G. (1) został przesłuchany bezpośrednio na rozprawie i w gruncie rzeczy pomimo tego, że skorzystał z prawa do odmowy zeznań, brak było podstaw do jego kolejnego przesłuchania na te same okoliczności po prawomocnym zakończeniu prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego. Niezależnie od tego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy podejmował mnóstwo czynności, aby ponownie przesłuchać M. G. (1) na rozprawie. Okazało się jednak, że było to niemożliwe, gdyż przebywał on za granicą. W takiej sytuacji przepis art. 391 §1 k.p.k., bez względu na stanowisko stron postępowania, zezwalał na odczytanie zeznań (wyjaśnień) takiego świadka.

Podkreślić należy, że dowód z wyjaśnień oskarżonych, w tym również pomawiających inne osoby o popełnienie przestępstwa, jest również dowodem podlegającym ocenie, zgodnie z regułą określoną w przepisie art. 7 k.p.k., i nie ma żadnych przeszkód, w przypadku uznania go za wiarygodny, aby na jego podstawie czynić ustalenia faktyczne. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd pierwszej instancji bardzo szczegółowo przeanalizował składane przez M. G. (1) wyjaśnienia i wskazał jednocześnie szereg różnych dowodów potwierdzających relację tego świadka. Nie jest prawdą, co podnosi obrońca, że jego depozycje nie były weryfikowane, aczkolwiek faktem jest, że w części dotyczącej Ł. W. (1) nie znalazły potwierdzenia, co jednakże nie oznacza, że w tej części są nieprawdziwe, gdyż dowód z przesłuchania M. G. (1) należało ocenić całościowo. Do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań tego świadka nie można mieć żadnych zastrzeżeń. Zresztą w apelacji obrońca Ł. W. (1) poza kilkoma ogólnikami, nie wskazał jakichkolwiek konkretnych argumentów mających przemawiać za błędnością oceny sądu.

Rację ma obrońca, co zresztą jest oczywiste, że osoba podejrzana lub oskarżona nie jest pouczana o odpowiedzialności z art. 233 k.k. Nie może być bowiem skazana za przestępstwo składania fałszywych zeznań osoba, która zeznań nie składa. Obrońca jednakże najwyraźniej zapomniał, że M. G. (1) w niniejszej sprawie składał zeznania na rozprawie i tym samym był pouczany o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Kiedy potwierdzał on swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, składał de facto zeznania pod rygorem odpowiedzialności z art. 233 §1 k.k.

Podnieść też należy, że bez znaczenia jest dla przypisania oskarżonemu przestępstwa skarbowego to, że nie zdołano ustalić dokładnie daty oraz miejsca transportowania przez niego papierosów bez znaków skarbowych akcyzy.

Podkreślić należy, że skoro zeznania (wyjaśnienia) M. G. (1), którym Sąd Okręgowy słusznie dał wiarę, jednoznacznie wskazywały na sprawstwo Ł. W. (1), to nie można mówić, że w sprawie ujawniły się jakiegokolwiek niedające się usunąć wątpliwości co do popełnienia przez niego czynu z art. 54 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §3 k.k.s.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego S. S. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Również i obrońca S. S. (1) nie ustrzegł się błędów przy sporządzaniu apelacji. Wskazać bowiem należy, że zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Dlatego błędnie obrońca oskarżonego postawił w swojej apelacji dwa odrębne, odnoszące się do tej samej kwestii zarzuty: naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowody oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Oczywiście jest, że uchybieniem o charakterze pierwotnym może być wyłącznie obraza przepisu prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych może być natomiast konsekwencją naruszenia art. 7 k.p.k. Kwestionowane przez obrońcę ustalenia faktyczne są przecież konsekwencją uznania przez Sąd pierwszej instancji za wiarygodne zeznań M. G. (1). Jeżeli Sąd Okręgowy uznał te wyjaśnienia za prawdziwe, to nie mógł nie przyjąć, że oskarżony S. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w dniu 25 maja 2010 roku na drodze krajowej nr (...) na odcinku G. – K. gm. P. woj. (...), przewoził wyroby akcyzowe bez znaków skarbowych akcyzy RP.

Co zaś już wielokrotnie podkreślano, Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy ocenił zeznania M. G. (1). Drobiazgowo je przeanalizował oraz wskazał szereg różnych dowodów potwierdzających relację tego świadka. Absolutnie nie można zgodzić się, że ta ocena przekraczała granice wyznaczone przez zasadę swobodnej oceny dowodów. Nie była ona ani pobieżna, ani też nieprawidłowa. Sąd pierwszej instancji nie naruszył też dyspozycji art. 410 k.p.k., gdyż w uzasadnieniu, spełniającym, wbrew twierdzeniom obrońcy, wymogi art. 424 §1 k.p.k., Sąd Okręgowy wskazał, dlaczego jednym dowodom dał wiarę, a innym nie. Nie można zaś oczekiwać od sądu, aby dokonywał ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów.

Nietrafny jest zarzut obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 §1 pkt 5 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka M. G. (1). Jak już niejednokrotnie podnoszono, M. G. (1) został przesłuchany bezpośrednio na rozprawie i w gruncie rzeczy pomimo tego, że skorzystał z prawa do odmowy zeznań, brak było podstaw do jego kolejnego przesłuchania na te same okoliczności po prawomocnym zakończeniu prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego. Niezależnie od tego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy podejmował mnóstwo czynności, aby ponownie przesłuchać M. G. (1) na rozprawie. Okazało się jednak, że było to niemożliwe, gdyż przebywał on za granicą. W takiej sytuacji przepis art. 391 §1 k.p.k., bez względu na stanowisko stron postępowania, zezwalał na odczytanie zeznań (wyjaśnień) takiego świadka.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, zaskarżony wyrok nie zapadł z naruszeniem przepisu art. 174 k.p.k. To, że S. S. (1) nosił pseudonim (...) wcale nie wynika wyłącznie z notatki urzędowej. Sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego (k. 10.421) przyznał, że miał taki pseudonim. Na rozprawie (k. 13.782 odwr.) S. S. (1) potwierdził te wyjaśnienia. Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał w uzasadnieniu, że swoje rozstrzygnięcie oparł właśnie na wyjaśnieniach S. S. (1), a nie na jakiejś notatce urzędowej. Zestawiając zaś wyjaśnienia S. S. (1) z zeznaniami M. G. (1) nie można dojść do innego wniosku, jak tego, że był on jedną z osób przewożących w dniu 25 maja 2010 roku na drodze krajowej nr (...) na odcinku G. – K. papierosy bez znaków skarbowych akcyzy. Ustalenia faktyczne w tym zakresie oparte są na dowodach, a nie na domniemaniach, jak zarzuca obrońca.

Podkreślić też należy, że S. S. (1) w swoich wyjaśnieniach jedynie wyraził przypuszczenie, że w dniu 25 maja 2010 roku mógł przebywać w Szwecji. Twierdzenie to było całkowicie gołosłowne i nie można jego inaczej potraktować, jak wyłącznie przyjętej przez niego podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego linii obrony.

Odnośnie apelacji obrońcy T. B. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Ponownie należy przypomnieć, że podstawą stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które nie regulują zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określają cel, którym jest prawidłowe ukształtowanie postępowania. Zarzut obrazy prawa procesowego powinien się opierać na naruszeniu norm tworzących konkretne nakazy lub zakazy, a nie norm o charakterze ogólnym, taki zaś charakter ma art. 2 §1 pkt 1 k.p.k., który określa jedynie cele postępowania karnego. Również naruszenie art. 4 k.p.k. może być podstawą zarzutu

apelacyjnego jedynie w połączeniu z przepisem szczególnym kodeksu, w którym następuje konkretyzacja tej zasady (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2016 roku, IV KK 333/16, Legalis nr 1537680).

Błędne też jest jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Wskazać też należy, że zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Dlatego błędnie obrońca oskarżonego postawił w swojej apelacji dwa odrębne, odnoszące się do tej samej kwestii zarzuty: naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowody oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Oczywiście jest, że uchybieniem o charakterze pierwotnym może być wyłącznie obraza przepisu prawa procesowego.

Dokonana zaś przez Sąd Okręgowy ocena dowodów, co niejednokrotnie zostało podkreślone, nie narusza dyspozycji art. 7 k.p.k. Obrońca, uzasadniając postawione zarzuty, w ogóle pominął dowody, które jednoznacznie wskazują na sprawstwo T. B. (1). Wcale nie jest tak, jak podnosi obrońca, że jedynie na skutek feralnego splotu okoliczności oskarżony znalazł się w kręgu osób podejrzanych i nie jest też prawdą, że wyrok skazujący T. B. (1) opiera się na „domysłach oskarżenia”.

Obrońca nie zakwestionował faktu, że T. B. (1) w dniu 25 maja 2010 roku został zatrzymany wraz z S. T. (2), kiedy obaj jechali samochodem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) drogą krajową nr (...). Faktem też jest, że w tym pojeździe nie ujawniono papierosów bez oznaczeń znakami skarbowymi akcyzy. To jednak, że oskarżony pełnił rolę tak zwanego „pilota” zabezpieczającego trasę drugiego pojazdu, w którym były przewożone takie papierosy, nie jest bynajmniej, jak podnosi autor apelacji, „nadinterpretacją”. Okoliczność ta bowiem wynika jednoznacznie z wyjaśnień M. G. (1). Podał on między innymi, że w maju 2010 roku S. T. (1) oraz S. T. (2) zaliczyli „wpadkę”. S. T. (1) udało się jednak uciec. Został zaś zatrzymany S. T. (2) oraz jego kolega, którzy jechali drugim samochodem.

Tak więc nie można mieć żadnych wątpliwości, że Sąd Okręgowy słusznie ustalił, iż T. B. (1) w dniu 25 maja 2010 roku wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1), S. T. (2) oraz S. S. (1) przewoził papierosy bez znaków skarbowych akcyzy, które zostały przewiezione z zagranicy na obszar celny Unii Europejskiej bez zgłoszenia celnego i ujawnienia organowi celnemu, a następnie sprowadzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, że orzeczona wobec oskarżonego grzywna nosi cechy rażącej surowości. Owszem jest ona surowa, ale na pewno nie rażąco surowa, a tylko wtedy Sąd odwoławczy byłby władny do obniżenia wysokości tej kary. Popelnione przez T. B. (1) przestępstwo cechuje się znaczną szkodliwością społeczną. Jego zachowanie doprowadziło do uszczuplenia podatku akcyzowego w kwocie 225.148 złotych, podatku VAT w kwocie 54.742 złotych oraz należności celnych o wartości 8.655 złotych. Surowa kara grzywny powinna mu uświadomić nieopłacalność popelniania przestępstw karnoskarbowych przynoszących straty Skarbowi Państwa.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego P. J. (1):

Apelacja jest częściowo zasadna.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą, że obie wymierzone wobec tego oskarżonego kary zarówno pozbawienia wolności, jak i grzywny cechują się rażąco surowością. Z pewnością takiej cechy nie posiada wymierzona wobec tego oskarżonego kara pozbawienia wolności.

Z pewnością zaś orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny jest rażąco nadmiernie surowa, a wysokość jednej stawki dziennej jest zupełnie nieadekwatna do sytuacji finansowej i rodzinnej P. J. (1).

Sąd pierwszej instancji najwyraźniej, wymierzając temu oskarżonemu karę grzywny, kierował się wyłącznie względami prewencji ogólnej. Nie wziął zaś pod uwagę okoliczności związanych ze sprawcą. Przy wymiarze kary należy zaś zgodzić z art. 13 §1 k.k.s. uwzględniać nie tylko rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i

stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, ale również jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu. Przypomnieć zaś należy, że P. J. (1), jako jeden z nielicznych oskarżonych, przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu. W miejscu swego zamieszkania cieszy się pozytywną opinię. Rację ma obrońca, że jego skrucha i prawdomówność powinny znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie przy wymiarze kary, zwłaszcza że nie były podyktowane koniecznością procesową.

Sytuacja majątkowa oskarżonego nie jest dobra. W chwili wydawania wyroku był on osobą bezrobotną, a na swoim utrzymaniu ma chorą córkę. Stawka dzienna w kwocie 100 złotych zupełnie nie odzwierciedla tych okoliczności. Zauważyć jednocześnie należy, co słusznie podniósł obrońca, że odczuje on również dużą dolegliwość finansową na skutek orzeczonych wobec niego środków karnych w postaci solidarnego obowiązku ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów.

Z tych też względów na podstawie art. 437 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. należało zmienić zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. J. (1) poprzez obniżenie zarówno ilości orzeczonych stawek grzywny, jak i wysokości jednej stawki dziennej grzywny.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego T. K. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Zarzuty apelacyjne są dotknięte tymi samymi błędami co szereg innych apelacji obrońców oskarżonych.

Jeszcze raz więc należy przypomnieć, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które nie regulują zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określają cel, którym jest prawidłowe ukształtowanie postępowania. Zarzut obrazy prawa procesowego powinien się opierać na naruszeniu norm tworzących konkretne nakazy lub zakazy, a nie norm o charakterze ogólnym, taki zaś charakter ma art. 2 §1 pkt 1 k.p.k., który określa jedynie cele postępowania karnego. Również naruszenie art. 4 k.p.k. może być podstawą zarzutu apelacyjnego jedynie w połączeniu z przepisem szczególnym kodeksu, w którym następuje konkretyzacja tej zasady (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2016 roku, IV KK 333/16, Legalis nr 1537680).

Błędne jest jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkl. 2003/11/5).

Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Wskazać też należy, że zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Dlatego błędnie obrońca oskarżonego postawił w swojej apelacji dwa odrębne, odnoszące się do tej samej kwestii zarzuty: naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowody oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Oczywiście jest, że uchybieniem o charakterze pierwotnym może być wyłącznie obraza przepisu prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych może być natomiast konsekwencją naruszenia art. 7 k.p.k. Kwestionowane przez obrońcę ustalenia faktyczne są przecież konsekwencją uznania przez Sąd pierwszej instancji za wiarygodne wyjaśnień M. G. (1).

Jeżeli Sąd Okręgowy uznał te wyjaśnienia za prawdziwe, to nie mógł poczynić odmiennych od kwestionowanych przez obrońcę ustaleń. Dlatego też należało ograniczyć się jedynie do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. przy dokonywaniu

oceny zeznań M. G. (1). Sformułowanie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych było całkowicie zbędne i tym samym za zbędne należy uznać ustosunkowywanie się do niego. Jeżeli dokonana przez ten sąd ocena dowodów nie wykracza poza granice normy z art. 7 k.p.k., to przyjęte przez ten sąd ustalenia faktyczne są prawidłowe. Jeżeli sąd w sposób prawidłowy ocenił zeznania M. G. (1), to logiczne jest, że na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne. Błąd w ustaleniach faktycznych można byłoby zarzucić, gdyby sąd uznał zeznania M. G. (1) za niewiarygodne i pomimo tego poczynił ustalenia faktyczne na podstawie jego zeznań.

Dokonana zaś przez Sąd pierwszej instancji ocena zeznań (wyjaśnień) M. G. (1) jest prawidłowa i żadną miarą nie można jej uznać za sprzeczną z dyspozycją art. 7 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, nie można zarzucać Sądowi Okręgowemu, że nie przesłuchał M. G. (1) bezpośrednio na rozprawie. Jak już niejednokrotnie podnoszono, M. G. (1) został przesłuchany bezpośrednio na rozprawie i w gruncie rzeczy pomimo tego, że skorzystał z prawa do odmowy zeznań, brak było podstaw do jego kolejnego przesłuchania na te same okoliczności po prawomocnym zakończeniu prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego. Niezależnie od tego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy podejmował mnóstwo czynności, aby ponownie przesłuchać M. G. (1) na rozprawie. Okazało się jednak, że było to niemożliwe, gdyż przebywał on za granicą. W takiej sytuacji przepis art. 391 §1 k.p.k., bez względu na stanowisko stron postępowania, zezwalał na odczytanie zeznań (wyjaśnień) takiego świadka. Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem autora apelacji, że Sądowi Okręgowemu zabrakło determinacji w podejmowaniu działań zmierzających do bezpośredniego przesłuchania M. G. (1). Nie można też zgodzić się z sugestiami, że brak przesłuchania na rozprawie tego świadka po uprawomocnieniu się skazującego go wyroku uniemożliwiało dokonanie oceny jego prawdomówności i rzetelności w zakresie przedstawionych depozycji. To, że świadek nie podawał pewnych szczegółów wcale nie przemawia za odmówieniem wiary jego zeznaniom. Wręcz przeciwnie, świadczy to o tym, że treść jego zeznań nie była mu przez nikogo zasugerowana. Naturalną zaś rzeczą jest, że po kilku latach, kiedy był przesłuchiwany, nie pamiętał dokładnie, ile papierosów bez znaków skarbowych akcyzy było przemycających do Polski. To właśnie wtedy, gdyby podawał dokładne ilości tych papierosów, można byłoby nabrać wątpliwości co do wiarygodności jego depozycji.

To, że Sąd pierwszej instancji uznał, że podawane przez M. G. (1) ilości „mogły wynikać wyłącznie ze zmęczenia przesłuchaniem, mogły być „skażone” mniejszym lub większym błędem” świadczy wyłączenie o rzetelności tego sądu w ocenie tych zeznań. Słusznie też ten sąd postąpił rozstrzygając wszystkie wątpliwości wynikające z tych zeznań na korzyść oskarżonego. Nie można jednakże na tej podstawie wywodzić, jak czyni to autor apelacji, że takim błędem „skażone” są depozycje M. G. (1) odnośnie udziału T. K. (6) w przemyśle papierosów bez akcyzy. Czym zupełnie innym jest szacowanie ilości przewożonych papierosów, a czym innym jest relacjonowanie okoliczności związanych z ich przemycańiem.

Nie jest też prawdą, co podnosi obrońca w apelacji, że wyjaśnienia M. G. (1) nie były w ogóle weryfikowane, aczkolwiek faktem jest, że w części dotyczącej T. K. (1) nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach, co jednakże nie oznacza, że w tej części są nieprawdziwe, gdyż dowód z przesłuchania M. G. (1) należało ocenić całościowo. Podkreślić też należy, że na rozprawie M. G. (1) składał zeznania jako świadek. Potwierdzanie wcześniej składanych wyjaśnień w charakterze podejrzanego jest również składaniem zeznań. Absolutnie nie można zgodzić się z twierdzeniem, że miał on nieograniczone możliwości w obciążaniu wszelkich znanych mu osób. Poza tym wyjaśnienia podejrzanego, jak i oskarżonego są takim samym dowodem, jak inne dowody, i podlegają one takiej samej ocenie, zgodnie z wyrażoną w art. 7 k.p.k. regułą. Nie ma żadnych przeszkód, żeby na ich podstawie czynić ustalenia w sprawie. Obrońca nawet nie wskazał w apelacji, z jakich powodów M. G. (1) miałyby bezpodstawnie obciążać znanego mu T. K. (1).

Również to, że większość oskarżonych zaprzeczyła depozycjom M. G. (1) wcale nie oznacza, że są one nieprawdziwe. Wręcz zaś za absurdalne należy uznać twierdzenia autora apelacji, że za niedaniem wiary zeznaniom M. G. (1) przemawia to, że był on skazany za przestępstwo z art. 207 §1 k.k. i że jest on krytycznie postrzegany przez niektórych członków swojej rodziny.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego A. B. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Ponieważ zarzuty apelacyjne są bliźniaczo podobne do zarzutów z apelacji obrońcy T. K. (1), wszystkie krytyczne uwagi poczynione po adresem tamtej apelacji odnoszą się również do apelacji obrońcy A. B. (1).

Jeszcze raz należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy ocenił zeznania (wyjaśnienia) M. G. (1). Ocena ta w każdym razie nie wykracza poza ramy nakreślone przez art. 7 k.p.k. Zostały one szczegółowo przez Sąd Okręgowy przeanalizowane. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku zostało wskazanych szereg dowodów, z którymi depozycje M. G. (1) się zająbiają.

Za nieprawdomównością M. G. (1), wbrew twierdzeniom obrońcy, wcale nie przemawia to, że był on karany za przestępstwo znęcania się, że toczyła się z jego udziałem sprawa o rozwód oraz że był on leczony neurologiczne. Absurdem jest wręcz twierdzić, że choroba neurologiczna wywołała u niego skłonność do fantazjowania na temat przemycania papierosów bez znaków skarbowych akcyzy.

Autor apelacji wskazał, że M. G. (1) decydując się na podjęcie współpracy i złożenie wyjaśnień mógł kierować się przede wszystkim względami merkantylnymi, aby umniejszyć swoją winę i nakierować postępowanie przeciwko osobom, z którymi pozostawał w konflikcie bądź chciał im dokuczyć. Jednocześnie obrońca podniósł, że A. B. (1) nie utrzymywał żadnych kontaktów z M. G. (2) zarówno towarzyskich, jak i służbowych. Tym samym obrońca sam sobie zaprzeczył. Jeżeli bowiem M. G. (1) nie utrzymywał żadnych kontaktów z A. B. (1), to tym samym nie miał żadnych powodów, żeby się na nim mścić lub dokuczyć poprzez składanie obciążających go wyjaśnień lub zeznań.

Jeszcze raz należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji weryfikował zeznania M. G. (1). Został on też przesłuchany bezpośrednio na rozprawie w charakterze świadka. Sąd Okręgowy wcale nie miał obowiązku powtórzenia jego przesłuchania po tym, jak uprawomocnił się wyrok skazujący w jego sprawie i w związku z tym nie przysługiwało mu prawo do odmowy zeznań.

Uzasadnienie apelacji obrońcy A. B. (1) może wręcz wskazywać, że jej autor nie zapoznał się dokładnie ani z treścią zarzutu postawionego temu oskarżonemu przez prokuratora, ani z treścią czynu mu przypisanego, ani też z wyjaśnieniami M. G. (1) w części obciążającej tego oskarżonego. Prokurator bowiem nie zarzucił oraz sąd nie przypisał mu działania polegającego na udziale w przemyśle papierosów bez oznaczeń skarbowych akcyzy. Również M. G. (1) bynajmniej nie twierdził, jak podnosi to jego obrońca, że A. B. (1) przewoził przez granicę wraz z innymi osobami tego rodzaju papierosy. A. B. (1) zostało zarzucone i przypisane zachowanie polegające na nabywaniu wyrobów akcyzowych, a nie na ich przemycaniu. Tak też wynika z wyjaśnień M. G. (1). Nie jest też prawdą, że dane oskarżonego zostały ustalone „z samego faktu, że osobą trudniącą się przemytami miał być funkcjonariusz Policji posługujący się językiem litewskim”. M. G. (1) rozpoznał bowiem na okazanych mu zdjęciach A. B. (1), których danych personalnych wcześniej nie znał, jako osobę, o której wcześniej wyjaśnił, że nabywała papierosy bez oznaczeń skarbowych akcyzy i miała pseudonim (...). Również podczas konfrontacji z A. B. (1) M. G. (1) stanowczo twierdził, że jest to mężczyzna, na którego w grupie mówiono (...).

Podnieść też należy, że wprawdzie wyjaśnienia M. G. (1) były jedynym bezpośrednim dowodem na popełnienie przez A. B. (1) przypisanego mu przestępstwa, ale zostały zgromadzone dowody pośrednie, które zostały wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazującego na jego sprawstwo. Nie jest więc tak, że depozycje M. G. (1) odnośnie A. B. (1) pozostawały „w osamotnieniu”.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego D. S.:

Apelacja jest niezasadna.

Na początku zwrócić należy uwagę, że zarzuty w tej apelacji są bliźniacze do zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonego Ł. W. (1). Zostały one identycznie sformułowane i dotknięte tymi samymi błędami. Przypomnieć jedynie należy, że

błędne jest jednoczesne zarzucanie obrazy art. 5 §2 k.k. i art. 7 k.p.k. oraz że w apelacji należy wskazywać jedynie zarzuty pierwotne, a nie wtórne, będące logiczną konsekwencją tych pierwszych.

Aktualność też zachowują uwagi dotyczące obrazy art. 170 k.p.k. Treść tego zarzutu niczym nie różni się od treści zarzutu naruszenia tego przepisu z apelacji wywiedzionej w imieniu oskarżonego Ł. W. (1).

Również uzasadnienie apelacji dotyczącej D. S. od słów: „Z zaskarżonym wyrokiem...” do słów: „... nie dopuścił takiej możliwości.” jest identyczne, jak w apelacji obrońcy Ł. W. (1).

Do tego, co zostało podniesione w części dotyczącej apelacji obrońcy Ł. W. (1), należy dodać, że zeznania M. G. (1) nie były jedynym dowodem obciążającym D. S.. O udziale D. S. w przemyśle papierosów wyjaśniał również K. K. (2).

Nie można zgodzić się z obrońcą, że sposób rozumowania Sądu pierwszej instancji odnośnie przyjętej w sentencji zaskarżonego wyroku ilości nabytych przez D. S. papierosów bez oznaczeń skarbowych akcyzy jest „wysoce zawyży i zupełnie niezrozumiały”. Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że wobec niemożności dokładnego ustalenia ilości nabytych przez oskarżonego paczek papierosów i konieczności rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na jego korzyść należało ustalić, że była to minimalna ilość pozwalająca na zakwalifikowanie jego czynu jako przestępstwa skarbowego a nie wykroczenia. Depozycje M. G. (1) oraz wynikające z nich okoliczności należało ocenić w kontekście zasad racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Jeżeli wynika z nich niezbicie, że co najmniej kilkakrotnie nabywał on pochodzące z przemytu papierosy bez oznaczeń skarbowych akcyzy w ilościach „hurtowych”, to nie ma żadnych wątpliwości, że ta ilość, chociaż nie można jej dokładnie ustalić, na pewno przekraczała ilość, która w 2008 roku przesądzała o kwalifikacji czynu jako przestępstwo skarbowe.

Podnieść na koniec należy, że brak było podstaw do zastosowania wobec D. S. jedynie środka wychowawczego w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Biorąc pod uwagę, że kilkakrotnie nabywał on papierosy bez znaków skarbowych akcyzy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie można uznać, że jego wina oraz stopień szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu nie są znaczne. Poza tym przeszkodą do warunkowego umorzenia postępowania jest przyjęta przez niego postawa procesowa.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego T. K. (2):

Apelacja jest niezasadna.

Jeszcze raz należy przypomnieć, że błędne jest jednoczesne zarzucanie obrazy art. 5 §2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Taki zarzut jest w gruncie rzeczy wewnętrznie sprzeczny. Niemożliwe jest jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Z taką zaś sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Zebrane w sprawie dowody pozwalały na jednoznaczne wnioski co do nabywania przez T. K. (2) od W. J. (1) papierosów bez znaków skarbowych akcyzy.

Kwestionując poczynione w tym zakresie ustalenia autor apelacji najwyraźniej zapomniał, że wszystkie dowody, również w postaci nagrań rozmów telefonicznych z kontroli operacyjnej, powinny być oceniane w kontekście zasad racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Żadnych dowodów nie wolno też oceniać w oderwaniu od całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego. Aby prawidłowo rozszyfrować, o co chodziło osobom umawiającym się na transakcje odnośnie wyrobów tytoniowych bez znaków skarbowych akcyzy, należało też sięgnąć między innymi chociażby do zeznań M. G. (1) i wyjaśnień K. K. (1) i K. A. (1). Biorąc pod uwagę to, co wynika z depozycji tych osób oraz zasady logicznego rozumowania nie można mieć żadnych wątpliwości, że w rozmowie z dnia 13 sierpnia 2010 roku nie chodziło tylko o 7 lub o 70 kartonów papierosów, ale o 700 kartonów. Ponadto W. J. (1) w swoich wyjaśnieniach wyraźnie stwierdził, że T. K. (2) „brał”

zazwyczaj od niego 600 – 700 kartonów papierosów, kiedy przyjeżdżał jednym samochodem, a kiedy przyjeżdżał dwoma samochodami „brał” nawet 1.200 – 1.400 kartonów.

Podkreślić też należy, że Sąd pierwszej instancji, jak wynika z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, poddał bardzo dokładnej i zarazem krytycznej analizie zarejestrowane rozmowy pomiędzy W. J. (1) a T. K. (2). To, że dotyczyły one papierosów bez akcyzy jest nad wyraz jednoznaczne mając na uwadze treść wszystkich rozmów z kontroli operacyjnych. Nie ma też żadnych wątpliwości, wbrew twierdzeniom obrońcy, że dochodziło do finalizacji transakcji. Rozmowy dotyczyły nie tylko ilości sprzedawanych kartonów papierosów, ale także czasu i miejsca dokonania transakcji. Za przykład mogą posłużyć rozmowy zarejestrowane w dniu 31 sierpnia 2010 roku (k. 339 – 339 odwr. załącznika nr 5, tom II). Tego dnia W. J. (1) i T. K. (2) kontaktowali się ze sobą bardzo często. T. K. (2) informował, o której godzinie będzie w umówionym miejscu. W. J. (1) dopytywał go, czy na pewno wie, którądy ma jechać. Ponadto jeszcze raz należy podkreślić, że W. J. (1) wyraźnie stwierdził, że T. K. (2) brał od niego na posesji w G. papierosy bez znaków skarbowych akcyzy.

Nie można też mieć zastrzeżeń co do przyjętej przez Sąd pierwszej instancji wartości nabywanych przez T. K. (2) papierosów. Ceny detaliczne paczek papierosów zostały ustalone na podstawie obwieszczeń Ministra Finansów w sprawie najpopularniejszej kategorii cenowej.

Wyjaśnienia W. J. (1) odnośnie nabywania dużych ilości papierosów przez T. K. (2) oraz to, co zostało ustalone na podstawie treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych, potwierdza też niekwestionowany przez obrońcę fakt, że w dniu 18 sierpnia 2010 roku T. K. (2) został zatrzymany na posesji w G., gdzie były przechowywane wyroby akcyzowe. Przebywał on w budynku, w którym były schowane papierosy. Na widok funkcjonariuszy Straży Granicznej zaczął uciekać.

Wbrew też twierdzeniom autora apelacji wyjaśnienia W. J. (1) w części odnoszącej się do T. K. (2) nie były bynajmniej dwuznaczne. Zostały one w całości potwierdzone na rozprawie. Stanowią one pełnowartościowy dowód i w gruncie rzeczy wyłącznie na ich podstawie możliwe byłoby przypisane T. K. (2) przestępstwa polegającego na nabywaniu w ilościach hurtowych papierosów bez znaków skarbowych akcyzy.

W kontekście wyjaśnień W. J. (1) i faktu zatrzymania T. K. (2) na posesji w G., gdzie były ukrywane wyroby tytoniowe bez znaków skarbowych akcyzy, za absurdalne należy uznać twierdzenia obrońcy, że ktoś mógł podszyć się pod osobę T. K. (2) kupując samochód marki A. o nr VIN (...). M. P. (2) przed sprzedażą tego auta nie znał T. K. (2). W sądzie składał zeznania po upływie czterech lat od transakcji. Naturalną zatem rzeczą jest, że na rozprawie mógł nie pamiętać T. K. (2).

W przypadku oskarżonego T. K. (2) jest wręcz dużo dowodów wskazujących na jego sprawstwo. Należałoby dokonać ich oceny wbrew wszelkim regułom logicznego rozumowania i w całkowitym oderwaniu od doświadczenia życiowego, żeby uznać, jak chce tego jego obrońca, że są one niewystarczające do przypisania mu winy.

Na marginesie wskazać należy, że autor apelacji najwyraźniej nie rozumie istoty przestępstwa ciągłego określonego w art. 12 k.k. Świadczy o tym wniosek o uchylenie wyroku w zakresie oskarżonego T. K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Suwałkach, za wyjątkiem czynu z dnia 18.08.2010 r. Oskarżonemu przypisano jeden czyn zabroniony, a nie kilka przestępstw. Fachowy obrońca powinien wiedzieć, że nie jest dopuszczalne utrzymanie wyroku co do pewnego fragmentu przypisanego czynu i uchylenie wyroku w zakresie pozostałej części przestępstwa. Jest to sprzeczne z podstawowymi zasadami odpowiedzialności karnej. Konsekwencje czynu ciągłego w zakresie odpowiedzialności karnej są takie same, jak w wypadku jednorazowego wypełnienia znamion przestępstwa.

Podnieść na koniec należy, że nie ma żadnych podstaw do łagodzenia orzeczonych wobec oskarżonego T. K. (2) kar pozbawienia wolności i grzywny. Swoim przestępczym działaniem spowodował uszczuplenie należności

publicznoprawnej wcale w niemalej kwocie. Żadną miarą tych kar nie można uznać za rażąco surowe, a tylko wtedy istniałaby możliwość obniżenia ich wysokości.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego K. S. (1):

Apelacja nie jest zasadna.

Również i w tej apelacji zarzuty zostały błędnie sformułowane.

Jak już niejednokrotnie podkreślano, nielogiczne jest podnoszenie dwóch odrębnych zarzutów naruszenia dyspozycji art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych odnoszących się do tego samego zagadnienia. Jeżeli bowiem Sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne dowody obciążające oskarżonego, to nie mógł poczynić innych ustaleń faktycznych od wynikających z tych dowodów.

Niezrozumiałe też jest postawienie zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego i nieuwzględnienie przy wyrokowaniu dowodów i okoliczności korzystnych. Jak wynika bowiem z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie dowody przeprowadzone na rozprawie, w tym wyjaśnienia K. S. (1). Nie można zaś oczekiwać od sądu, że będzie czynił ustalenia na podstawie wszystkich dowodów. Niemożliwe jest przecież dokonywanie ustaleń na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Po to właśnie należy, kierując się dyspozycją art. 7 k.p.k., dokonać oceny tych dowodów i w konsekwencji wyselekcjonować te, które są wiarygodne i na ich podstawie dokonać ustaleń faktycznych stanowiących później podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia.

Dokonana natomiast przez Sąd Okręgowy ocena zebranych dowodów odnoszących się do oskarżonego K. S. (1) nie wymyka się poza ramy nakreślone przez przepis art. 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom obrońcy, w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, zgodnie z dyspozycją art. 424 §1 k.p.k., zostało szczegółowo wyjaśnione, dlaczego uznano wyjaśnienia K. S. (1) i S. T. (1) za niewiarygodne i oparto się na dowodach wskazujących na jego udział w obrocie wyrobami tytoniowymi bez znaków skarbowych akcyzy.

Sąd nie miał obowiązku wyjaśniania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego nie przeprowadził jakiegoś dowodu z urzędu. Domaganie się tego od sądu jest wręcz niedorzeczne. Podkreślić jednocześnie należy, że również obrońca K. S. (1) nie widział potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego nie złożył takiego wniosku. Postawienie w apelacji przez obrońcę zarzutu obrazy art. 167 k.p.k. może wręcz dziwić. Jeżeli bowiem taki dowód miałby podważyć wiarygodność dowodów obciążających oskarżonego, to obrońca K. S. (1) nie wnosząc o przeprowadzenie takiego dowodu przez Sądem pierwszej instancji nie dopełnił swoich obowiązków.

W każdym razie okoliczność, że K. S. (1) posługiwał się telefonami o numerach 795 988 766 i 791 314 441 w ogóle nie była podważana w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Ustalenia sądu w tym zakresie opierają się na tym, co ustalono podczas oględzin zabezpieczonych od innych oskarżonych telefonów – na podstawie ujawnionych w nich książkach telefonicznych. Stąd też nie można uznać za zasadny zarzut nieprzeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii.

Zupełnie niezrozumiałe jest postawienie przez obrońcę dwóch odrębnych zarzutów naruszenia prawa procesowego odnoszących się do tego samego zagadnienia: obrazy art. 6 k.p.k. i obrazy art. 399 §1 k.p.k. (w apelacji najwyraźniej omyłkowo wskazano art. 339 §1 k.p.k.). Przewidziany w art. 399 §1 k.p.k. obowiązek pouczenia o możliwości zakwalifikowania czynu według innego przepisu prawnego jest związany z realizacją przysługującego oskarżonemu prawa do obrony, o czym stanowi przepis art. 6 k.p.k. Logiczne zatem jest, że jeżeli na skutek naruszenia art. 399 §1 k.p.k. doznało uszczerbku prawo do obrony, to należy w apelacji skonstruować na tej podstawie jeden zarzut, wskazując jednocześnie obydwaj przepisy, to jest art. 6 k.p.k. i art. 399 §1 k.p.k.

Należy pamiętać, że niewywiązanie się przez sąd z procesowego obowiązku uprzedzenia obecnych na rozprawie stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu nie jest tego rodzaju uchybieniem, które zawsze i w każdej sytuacji stanowi obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 lutego 2002 roku, V KKN 185/99, OSNKW 2002, Nr 5 – 6, poz. 45).

Obrońca uzasadniając podniesione w tym względzie zarzuty podniósł, że gdyby sąd uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, to oskarżony miałby prawo skorzystać z uprawnień z art. 399 §2 k.p.k., czyli złożyć wnioszek o przerwanie rozprawy, celem przygotowania się do obrony w zakresie zmienionej kwalifikacji prawnej czynu. Tymczasem prokurator zakwalifikował zarzucane mu przestępstwo z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., sąd zaś uznał, że przypisany mu czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. Nie sposób nie zauważyć, że przyjęta przez sąd kwalifikacja prawna czynu jest o wiele łagodniejsza od tej z aktu oskarżenia. Do czego miałby zatem przygotowywać się oskarżony i obrońca otrzymując informację od sądu, że możliwe jest przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa skarbowego w uprzywilejowanym typie z uwagi na wysokość uszczuplonych należności publicznoprawnych oraz że brak jest podstaw do uznania, że K. S. (1) nie uczynił sobie z popełnienia przestępstw stałego źródła dochodu? W kontekście zatem dokonanej przez Sąd Okręgowy zmiany kwalifikacji prawnej czynu dopatrywanie się naruszenia prawa do obrony jest wręcz absurdalne.

Wbrew twierdzeniom obrońcy wymierzonej wobec oskarżonego łącznej karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat nie można uznać za rażąco surową pomimo wskazywanego przez obrońcę stosunkowo krótkiego okresu przestępczego działania oskarżonego. W gruncie rzeczy brak jest jakichkolwiek okoliczności przemawiających za złagodzeniem tej kary.

Oдноśnie apelacji obrońców A. K. (1):

Apelacje jest częściowo zasadna.

Również i w tej apelacji błędnie postawiono dwa osobne zarzuty odnoszące się w istocie do tego samego zagadnienia. Nie należy stawiać zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, w sytuacji gdy ustalenia te opierają się na dowodach, które Sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne. Chcąc więc zakwestionować te ustalenia należało ograniczyć się do zarzutu obrazę art. 7 k.p.k.

Błędne też jest zarzucanie obrazę art. 410 k.p.k., gdy Sąd pierwszej instancji, jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, wziął pod uwagę wszystkie dowody. Nie można zaś oczekiwać od sądu, że swoje ustalenia będzie opierał na sprzecznych ze sobą dowodach. Ustalenia mogą opierać się wyłącznie na dowodach, które zostały uznane za wiarygodne.

Sąd pierwszej instancji zaś w sposób prawidłowy, zgodnie z wymogami stawianymi przez przepis art. 7 k.p.k., ocenił wszystkie dowody. Przede wszystkim słusznie uznał za wiarygodne zeznania M. G. (1), z których wynika między innymi, że odbierał on papierosy bez znaków skarbowych akcyzy w W. pod galerią (...). Wbrew twierdzeniom obrońcy, na co już kilkakrotnie zwracano uwagę przy okazji ustosunkowywania się do podobnych zarzutów z apelacji obrońców innych oskarżonych, brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłych na okoliczność ustalenia stanu zdrowia M. G. (1). To, że był on leczony neurologicznie i rozpoznano u niego nieprawidłową osobowość wcale nie wskazuje na jego skłonności do konfabulacji.

Jeszcze raz należy podkreślić, że M. G. (1) został przesłuchany bezpośrednio na rozprawie i w gruncie rzeczy brak było podstaw do jego ponownego przesłuchania, kiedy już nie przysługiwało mu prawo do odmowy zeznań. Ponadto, wbrew twierdzeniom obrońcy A. K. (1), Sąd Okręgowy wykonał szereg czynności zmierzających do jego powtórnego przesłuchania. Okazało się jednak, że przebywa on stale na terytorium Wielkiej Brytanii, co uniemożliwiało jego przesłuchanie na rozprawie.

Pewne zdziwienie budzi zarzut naruszenia prawa do obrony w związku z nieprzeprowadzeniem z urzędu dowodu z opinii fonoskopijnej. A. K. (1) w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji korzystał z pomocy obrońcy, który mógł złożyć wniosek o przeprowadzenie takiego dowodu. Nie można upatrywać w nieprzeprowadzeniu dowodu z urzędu naruszenia prawa do obrony. Brak takiego dowodu w żaden sposób nie ograniczał zagwarantowanego w art. 6 k.p.k. prawa do obrony.

Sąd Okręgowy słusznie zaś nie widział potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii. Po pierwsze, nie można zgodzić się z obrońcą, że negowanie przez oskarżonego sprawstwa jest równoznaczne z kwestionowaniem, że jego głos został utrwalony na nagraniach z kontroli operacyjnej. Po drugie, zebrane w sprawie dowody jednoznacznie wskazywały na to, że rozmawiał on przez telefony o numerach 508 584 646 i 514 513 412 oraz posługiwał się wspólnie z oskarżonym W. L. (1) telefonem o numerze 883 101 788. Należy przypomnieć za Sądem Okręgowym, że karta SIM z przypisanym numerem (...) współpracowała z telefonami komórkowymi o numerach (...): (...), (...), (...). Podczas zarejestrowanych rozmów S. T. (1) wielokrotnie zwracał się do użytkownika telefonu o numerze 508 584 646 imieniem (...). Natomiast na podstawie bilingów uzyskanych od operatorów sieci komórkowych ustalono, że karta SIM z przypisanym numerem (...) wykorzystywana przez A. K. współpracowała z telefonami o następujących numerach (...): (...); (...); (...); (...); (...); przy czym telefon o nr (...): (...) i (...) współpracował zarówno z numerem (...), wykorzystywanym przez W. L. jak i z numerem (...) wykorzystywanym przez A. K.. Należy też pamiętać, że okoliczności związane z nabywaniem przez A. K. (1) papierosów bez oznaczeń skarbowych akcyzy znajdują odzwierciedlenie w depozycjach M. G. (1).

Dokonane przez Urząd Celny wyliczenia należności publicznoprawnych nie nasuwają żadnych wątpliwości. Obrońca oskarżonego – adwokat J. L. (2) w swojej apelacji bynajmniej nie wykazała, że są one błędne. Należności te zostały wyliczone na podstawie stosownych przepisów prawnych. W przypadku podatku VAT jego wysokość określana jest na podstawie ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 710). Wysokość podatku akcyzowego reguluje ustawa z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym (t. j. Dz. U. z 2017 roku, poz. 43). Ustalenie wartości celnej i należności celnych to przede wszystkim ustawa z dnia 19 marca 2004 roku Prawo celne (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1880). Ceny detaliczne paczek papierosów zostały ustalone na podstawie obwieszczeń Ministra Finansów w sprawie najpopularniejszej kategorii cenowej.

Zgodzić się natomiast należy z obrońcą, że wcześniejsza karalność A. K. (1), w tym za przestępstwa karnoskarbowe, nie jest przeciwwskazaniem do zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Popelnione przez niego przestępstwo na tle innych przestępstw przypisanych pozostałym oskarżonym nie wyróżnia się szczególnym stopniem szkodliwości społecznej. Od jego popelnienia upłynęło ponad sześć lat. W tym czasie nie był on karany sędownie. Stąd też pomimo jego wcześniejszej karalności należy uznać, że istnieje pozytywna prognoza co do jego przyszłego postępowania, a to pozwala uznać, że cele orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności zostaną osiągnięte również wówczas, gdy nie zostanie ona wykonana.

B. jednakowoż pod uwagę jego wcześniejszą karalność, okres próby został wyznaczony na 5 lat. W celu kontrolowania jego zachowania w okresie próby został on oddany pod dozór kuratora.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego W. L. (1):

Również i ta apelacja jest niezasadna.

Podobnie jak w większości pozostałych apelacji błędnie podniesiono jednocześnie zarzut obrazy art. 5 §2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

Oczywiste zaś jest, że jeżeli Sąd Okręgowy uznał zeznania M. G. (1) za wiarygodne, to nie można skutecznie zarzucać, że w sprawie ujawniły się niedające się usunąć wątpliwości.

Wbrew zaś twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy ocenił depozycje M. G. (1) i wyprowadził z nich właściwe wnioski, o czym już była mowa przy omawianiu zarzutów z apelacji innych oskarżonych.

M. G. (1) nie miał żadnego interesu w złośliwym pomawianiu W. L. (1). Jego depozycje znajdują potwierdzenie w innych dowodach, w szczególności w materiałach uzyskanych podczas kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych prowadzonych między innymi przez W. L. (1).

Nie jest też prawdą, co podnosi obrońca, że podawane przez M. G. (1) okoliczności zostały podważone przez oskarżonego W. L. (1) dowodami przedstawionymi przez niego na rozprawie. Fakt, że 22 lipca 2010 roku wrócił z zagranicy wcale bowiem nie podważa tego, że tego samego dnia oraz dwa dni wcześniej nabywał wspólnie z W. L. (1) papierosy bez znaków skarbowych akcyzy. Nie podważa też depozycji M. G. (1) to, że świadek A. P. (3) na rozprawie nie rozpoznał oskarżonego W. L. (1), twierdząc jednocześnie, że przy załadunku papierosów obecna była tylko jedna osoba. Zauważyć należy, że A. P. (3) w swoich wyjaśnieniach i zeznaniach nawet nie opisał osoby, która uczestniczyła w załadunku papierosów.

Nie można też żadną miarą zgodzić się z obrońcą, że Sąd pierwszej instancji nie dokonał konkretnych ustaleń co do zachowań oskarżonego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wcale też nie wynika, że zostały ustalone jedynie „prawdopodobne” ilości nabywanych przez oskarżonego papierosów. Sąd pierwszej instancji, kierując się najwyraźniej dyspozycją art. 5 §2 k.p.k., przyjmował ilości najbardziej korzystne dla oskarżonych.

Wbrew też twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji w sposób przekonywający wykazał, że W. L. (1) używał telefonów o numerach 787 469 618 oraz 883 101 788. Przypomnieć należy, że analiza bilingów telefonicznych numeru S. T. (1) (...) wskazywała, iż osoba wykorzystująca telefon o numerze (...) wielokrotnie kontaktowała się z nim, a następnie przemieszczała się w rejon miejscowości S., a w toku podjętych w śledztwie czynności operacyjnych ustalono, że dokonywała tego samochodem marki (...) o nr rej. (...). W systemie CEPIK ustalono właściciela tego pojazdu. Okazało się, że był nim oskarżony W. L. (Diagram 1, 2 k. 7.793-7.794). Ponadto na podstawie bilingów uzyskanych od operatorów sieci komórkowych ustalono, że karta SIM z przypisanym numerem telefonu (...)współpracowała z telefonami o następujących numerach (...): (...); (...); (...). Telefon z pozycji 2 i 3 został zabezpieczony od W. L. w dniu 27 października 2010 r. podczas przeszukania jego mieszkania w W. przy ul. (...) (protokoły k. 7.838-7.842). Dodatkowo na podstawie oględzin zabezpieczonych kart SIM ustalono, że numer (...) w pamięci karty SIM o nr (...), znalezionej w sklepie motoryzacyjnym (...) w S., zapisany był jako (...). W. L. mieszkał w W. i – co wynikało z odtworzenia zarejestrowanych rozmów - był określany przez S. T. (1) jako „warszawiak”.

Wbrew też twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń faktycznych odnośnie popełnienia przez W. L. (1) przestępstwa karnoskarbowego mógł wykorzystać cytowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku treści podsłuchanych rozmów telefonicznych, uzyskanych w wyniku legalnie zarządzanej kontroli operacyjnej. Argumentacja odnosząca się do tego zagadnienia została szczegółowo przedstawiona przy okazji ustosunkowywania się do zarzutów z apelacji obrońców S. T. (1) oraz W. J. (1) i nie zachodzi potrzeba jej powtarzania.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, że skazanie oskarżonego W. L. (1) nie opiera się wyłącznie na materiałach z kontroli operacyjnej. Podsłuch operacyjny nie był jedynym źródłem dowodowym, a wręcz dodatkowym, gdyż Sąd Okręgowy swoje ustalenia faktyczne w sprawie oparł na innych dowodach, w szczególności osobowych, które zostały skrupulatnie i kompleksowo omówione i przedstawione. To przede wszystkim te dowody, a nie dowody z kwestionowanego „podsłuchu” wskazują na winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa karnoskarbowego.

Zgodzić się natomiast należy, że wysokość ustalonej wobec oskarżonego W. L. (1) stawki dziennej jest rażąco surowa. Nie uwzględnia ona uzyskiwanych przez niego dochodów, jego warunków osobistych, rodzinnych i możliwości zarobkowych. Twierdzenia obrońcy odnośnie jego złego stanu zdrowia znajdują odzwierciedlenie w złożonej jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego dokumentacji lekarskiej (k. 7.858 – 7.868). Został on uznany za niepełnosprawnego w stopniu umiarkowanym (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 7.864). Pracuje jedynie

dorywczo. Nie posiada majątku o znacznej wartości. Stąd też przyjęta przez Sąd pierwszej instancji wysokość stawki dziennej grzywny jest zupełnie nieadekwatna do jego sytuacji majątkowej i osobistej. Dlatego też należało ją obniżyć.

Podnieść należy, że przy ustalaniu wysokości jednej stawki dziennej wzięto pod uwagę, że zgodnie z art. 23 §3 k.k.s. jej wysokość nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia. Sąd pierwszej instancji skazując oskarżonego słusznie zastosował przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu. Minimalne wynagrodzenie wynosiło wówczas 1317 złotych. Tym samym minimalna stawka dzienna grzywny wynosiła 43 złote i 90 groszy.

O kosztach nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 618 §1 pkt 11 k.p.k. i §4 ust. 1 i 3 oraz §17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714). Nadmienić należy, że takie same opłaty były przewidziane we wcześniej obowiązującym rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801 z późn. zm.). Owszem w §17 ust. 2 pkt 5 tegoż rozporządzenia była wskazana za obronę przed sądem apelacyjnym kwota 1200 złotych, ale była to opłata maksymalna. Stosownie zaś do §4 ust. 1 tegoż rozporządzenia opłatę za czynności adwokata ustanowionego z z urzędu w postępowaniach przed organami wymiaru sprawiedliwości ustala się w wysokości co najmniej 1/2 opłaty maksymalnej.

O opłatach za II instancję orzeczono na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223).

Z uwagi na obniżenie kar orzeczonych co do W. L. (1) oraz P. J. (1), stosownie do treści art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzono wobec tych oskarżonych po jednej opłacie za obie instancje.

W przypadku oskarżonych, wobec których apelację wniósł jedynie prokurator, oraz w przypadku A. K. (1), co do którego uwzględniono w części apelację, względy słusznościowe przemawiały za zwolnieniem na podstawie art. 624 §1 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.